

C:\Users\Plazma\Desktop\A\JFK04_-_Armady_nesmrtelných.PDB

PDB Name: JFK04_-_Armady_nesmrtelných
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.11.2006
Modification Date: 17.11.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent John Francis Kovář

4

ARMÁDYNESMRTELNÝCH

Jiří W. Procházka
&
Miroslav Žamboch

ROZRUCH NA CÍSAŘSKÉM DVOŘE

Rudolfa II. obklopily plameny. Panovník zkřížil paže v marném obranném gestu, ale to ještě neměl být konec. To byl jen počátek běsů, jež vtrhly do korunovačního sálu. Vladař sice věděl, že zuřící oheň je pouze světelné divadlo, ale vypadalo nad očekávání reálně. Zaúpěl a schoulil se na trůnu jako zbitý pes v boudě. Komoří Lang z Langenfelsu kradmo pohlédl na rabbiho Löwa. Ten stál v nachově pableskující kouli. Podlouhlou tvář mu zčásti lemoval stříbřitý plnovous, dole stočený do dvou copánků. Oči měl zavžené.

Rabbi Jehuda Löw ben Bezalel nepatřil k oněm desítkám pokoutných šarlatánů, léčitelů či samozvaných černokněžníků, kteří se snažili uchytit na výplatní listině císařského dvora. Rabbi Löw byl opravdový a největší čaroděj, jaký kdy žil v tomto světě.

"Rabbi, Jeho Veličenstvo by si zřejmě rádo dopřálo oddech," poznamenal komoří. Mág kývl a zvolna skláněl paže. Záře plamenů pohasínala, povědomá opona se stahovala. Rudolf II. sledoval doutnající trosky výstavného souměstí, ožehnuté řady cypřišů a tújí, rozbořené chrámy a trosky domů. Po chvíli se vzpamatoval, podrbal se ve vousech a zamyšleně pronesl:

"Takhle tedy skončila Sodoma a Gomora. Alespoň v tom, jak říkáš, paralelním světě. Ale tak může skončit i náš svět, není-liž pravda?"

Rabbi Löw přikývl:

"Ano, Vaše Veličenstvo. Tak to popisují pergameny, z nichž dokáží přenášet obrazy v nich skryté."

Vystoupil z pohasínající purpurové koule. Hladce prolul jejím povrchem a obrátil se k ní. Pohybem rozevřené dlaně ji smrštil do velikosti věstecké koule. Opalizující křišťál k němu doplul prostorem a nechal se skrýt v záhybech dlouhého pláště. Rabbi přistoupil k císaři a v ruce se mu náhle zjevil svitek pergamenu. Podal jej zkoprnělému panovníkovi. Ten jej rozvinul, ale spatřil pro něj zcela nesrozumitelné hebrejské písmo.

"Z těchto znaků dokáže vyvolávat do vzduchu pohyblivé obrazy?"

"Vím, zní to pošetile," pousmál se mág. "Ale jest to tak. Pergamen byl upravený dávnými alchymistickými postupy a od té doby působí coby zdroj opticky provázaných obrázků. Je to vlastně obdoba knihy; ta v sobě též dokáže uchovat jak písmo, tak ilustrace."

"Jak to vysvětluješ, zní to jednoduše," zasmál se císař možná až příliš křečovitě. Nicméně to byl signál pro dvorní elitu a přistojící služebnictvo. Všichni se začali usmívat a tiše si sdělovat, jaká že je to císař hlava otevřená. Nakláněli se k sobě a rozkládali rukama. Dámy se ovívaly vějíři a každý švitořil a pitvořil se tak, jak to etiketa pro podobné chvíle předepisuje. Císař pozvedl paži a dvořanstvo zmlklo jako ptáci před bouří.

"Stačí nám tedy uchovat přítomné děje na takovéto pergameny," pokračoval, "a přenecháme budoucím generacím vše, čeho jsme v této zemi dosáhli. Aby si naši potomci cenili znalostí a práce svých předků."

"A zejména vás samotného, Vaše Veličenstvo," podotkl Lang a lehce se uklonil.

"Sám bych to neřekl lépe, věrný Langu," pousmál se monarcha, ale obrátil se zase k Löwovi. "Ctihodný rabbi, pěkné představení jsi nám přichystal, poutavé, děsivé. Ale zaslechl jsem, že máš v rukávu ještě další zázraky."

"Nevím, co přesně máte na mysli, Veličenstvo," rabbi zkoumavě pohlédl na Rudolfa.

"Myslím tvého sluhu, hliněného Golema," řekl vladař a povstal. Rozpažil ruce a oslovil přítomné: "Nu, řekněte sami, nechtěli byste spatřit tu mysteriózní figuru?"

"Ó, ano, Vaše Veličenstvo," zašumělo sálem.

"Neslyšel jsem," pohlédl Rudolf II. šibalsky na rabína. "Možná ani veliký rabbi nezaslechl zřetelný souhlas s mým nápadem."

"Ano! Golema! My chceme Golema!" začali skandovat dvořané.

Lang je dirigoval do rytmu hůlkou a panovník spokojeně poklepával střídavě podpatkem a špičkou boty do podesty trůnu.

"Golema! Golema!" srovnali dvořané konečně rytmus.

"Povězte sám, rabbi, vy byste měl srdce odolat tak vroucímu přání?" řekl Rudolf a rázem umlčel organizované nadšení.

"Vaše Veličenstvo, svého sluhu jsem nechal doma a..."

"Ale přece od doby, co lidstvo vynalezlo kočáry a sestavilo koňská spřežení, není problém kohokoli a odkudkoli dovézt."

"S dovolením, pane - Golem přijde sám. Potřebuji jej však oživit."

"Brání tomu něco? Špatné postavení hvězd nebo snad mé nedobré zažívání?"

"Golem není zvyklý na tak početné obecenstvo, pane."

"Dobře. Sloužící odejdou a příslušníci dvora se skryjí za sloupy nebo do přilehlých komnat. Bude to tak vyhovovat mystickému sluhovi?"

Rabbi Löw mírně kývl. Nechtěl císaři oponovat, již tak byl rád, že dokázal u panovníka vzbudit zájem o staré Židovské město a zejména o jeho obyvatele.

"Takže za hodinu můžeme pokračovat, rabbi?"

"Jak si přejete," uklonil se mág a odkráčel středem sálu. Venku čekal zapražený kočár s císařským erbem. Čaroděj nasedl a z okna ještě jednou pohlédl k večerní obloze.

Z temných mračen se poprvé zablýsklo.

Císař Rudolf II. byl svérázný vladař. Po Evropě byl proslulý jako zanícený mecenáš a sběratel umění. Byl to stoupenec i takových oborů, jakými byla třeba alchymie, astrologie či magie. Těžko ho jeho komoři přesvědčovali, že přijímání vyslanců, vyřizování diplomatických depeší nebo soudních sporů je důležitější než sběratelská vášeň. Sám Rudolf se nikterak netajil tím, že vladařské úkoly vykonává jen jako nutné zlo, jež ho neustále odvádí od záležitostí mnohem poutavějších. Císař nacházel čím dál větší zalíbení v uzavřeném, až obskurním světě, který si kolem dvora během let vytvořil. Musel by však zaplnit tři Zlaté uličky, aby vyrovnal znalosti a magické umění jediného židovského rabína. Od vchodových dveří zazněl trojitý úder obřadní holí o dubovou podložku. Císař si utřel ubrouskem ústa a vrátil na alpakovou mísu šťavnatý kousek kýty. Opláchl si prsty v keramickém umyvadle, otřel se o nabídnutou bílou osušku a kráčel zpět k trůnu. Ještě dožvýkával kousek masa, když se ode dveří ozvalo:

"Rabbi Jehuda Löw ben Bezalel a jeho..." ceremoniář suše polkl. "Jeho doprovod."

Za rabínem do Vladislavského sálu vkrácel obr.

Rudolf II. se málem zakuckal. Měl jakési povědomí o hliněném sluhovi, ale vždy si jej představoval jakožto poněkud přerostlou marionetu kočovných komediantů. To, co právě spatřil, podstatně změnilo jeho představy o "služebníkovi". Za židovským stařešinou kráčel takřka třímetrový kolos. Navzdory rozšířenému tvrzení, že byl stvořen z hlíny, vypadal mocněji než rytíř v plné zbroji. Na těle měl přibité ocelové pláty. Lokte a kolena mu kryla kroužková zbroj. Na hlavě měl pokrývku z kroužků oceli a ve tváři strnulý výraz sochy antického imperátora.

"Vaše Veličenstvo, toto jest Golem," pronesl rabbi Löw. "Stvořil jsem jej k těžké robotě, abych lidem uvolnil ruce i čas k věcem, k nimž jsou spíše vhodní. Tedy ku bádání, k drobné rukodělné práci či k objevování tajemství hmoty neb ducha. Golema jemu podobná stvoření mohou odejmout z lidského rámě většinu nejsprostší a nejtěžší práce."

Císař pozoroval neživého sluhu s vytržením, ale náhle mu do zorného pole vstoupil polní maršálek Bašta. Rudolf II. v pozadí zahlédl komořího Langa, který nenápadnými gesty vybízel důstojníka k větší aktivitě. Maršálek si promnul hustý, ne právě pěstěný knír a předstoupil před panovníka.

"Vaše Veličenstvo!" srazil paty, až to zazvonilo. "Dovoluji si doplnit myšlenku zde přítomného, a totiž to, že Golem a další jemu podobní homunkulové najdou nejlepší uplatnění zejména na poli válečném!"

Rudolf II. vlídným, ale rázným pokynem paže zklidnil rozvášněného důstojníka a odklidil jej ze schodů pod císařským trůnem.

"Na tom něco je," řekl zamyšleně a zvedl se. Obešel hliněného obra a zastavil se před ním. Zaklonil hlavu a hleděl mu do neživé tváře.

"Dal sis záležet, rabbi," pronesl tiše. "S tímto vzezřením Golem opravdu přináleží více do lýtých bitev než ku tahání důlních vozíků."

Pověstmi opředený umělý člověk měl ostře řezanou tvář. Oči byly úzké a žhavé, připomínaly útroby kovářské výhně. Pod trojúhelníkovitým nosem bez dírek se rýsovaly sevřené rty, tak pevné sevřené, že nebylo možné odhadnout, zda se někdy pootevřely; a co z nich v tom případě vyšlo - zda výdech nebo slovo. Na jeho tváři nebyl vidět ani náznak emoce. Golem při vstupu do rozlehlého gotického sálu bedlivě mapoval rozměrný prostor; každý kout, každý možný úkryt. Pán ho odjakživa učil obezřetnosti.

"Goleme," říkával mu, "lidé tě všude nepřijmou coby oporu, jako ulehčení práce. Někteří tě budou nenávidět, jiní tě budou chtít rozbít." To mu vštěpoval moudrý a laskavý rabbi Jehuda Löw ben Bezalel. "Někteří si budou přát, abys v jejich jménu ničil, zabíjel... Ale k tomu jsi nebyl stvořen, Goleme! Můžeš se jen bránit! Toliko a pouze bránit! Pamatuj, Goleme - to jest první zákon tvé existence!"

"Rabíne, nastal čas, aby umělý sluha předvedl něco ze své dovednosti," otočil se vladař na mága.

"Jistě, Vaše Veličenstvo," odvětil rabín a pohledem bleskl po maršálkovi a komořím. "Golem utáhne kočár plný cestujících, v bezvětrí dokáže pohnout lopatkami větrného mlýna, projde požářištěm a odklídí hořící zbytky stromů či krovů a doveče vzdorovat i jiným pohromám, třeba když..."

"Třeba když jde o ohrožení lidských životů?" vpadl mu do řeči komoří Lang.

Císař se na něj obrátil: "Co má zase tohle znamenat, Langu?"

Komoří se usmál, lehce se uklonil a pak pokrčil rameny, až mu zašustily šaty. Ukázal kostnatým ukazovákem na maršálka. Bašta se potutelně usmíval. Šedivá vousiska mu trčela z tváře jako kryse a oči měl pichlavější než plod lopuchu. Jakmile si všiml - ostatně, čekal na to celou tu dobu - že na něm vladař spočinul zrakem, napřímil se a vykřikl:

"Mým prvním a posledním úkolem je zajistit bezpečnost Jeho Veličenstva!"

"Ale jistě, jistě," zabručel Rudolf. "V tom vám přece nikdo nebrání."

"Proto je nutné znát bojové schopnosti tohoto homunkula!"

Rabín na to jen mlčky zavrtěl hlavou.

"Co tomu říkáš, rabbi?" zeptal se panovník.

"Golem samozřejmě ovládá i běžné zbraně. Jsou to vlastně také jen nástroje," odkašlal si mág. "Ale dosud neměl příležitost využít této zručnosti."

"Takže to nyní můžeme vyzkoušet, ne?"

"Jak si Vaše Veličenstvo přeje," povzdechl rabín.

Císař pokynul rukou a opět se usadil na trůn. Polní maršálek spokojeně krácel do středu sálu. Tasil kord a vydal několik rázných rozkazů. Po chvilce zaduněl prostorem dupot desítek nohou. Jednotka osobní císařské stráže, přes sto pěších trabantů, nastoupila před řadami pilířů mezi vysokými okny. Sešli se zde jak příslušníci běžných patrol a čestných hlídek, tak i trabanti, kteří sloužili mimo jiné třeba jen jako poslové a plnili další specifické úlohy na císařském dvoře.

Vojáci byli ze sošného protivníka poněkud vyvedeni z míry.

"Prvních osm mužů, útok!" nenechal jim maršálek Bašta možnost vzpamatovat se a mávl důstojnickým kordem.

"Halapartny, kordy!" Čtyři vojáci vyrazili se skloněnými halapartnami, za nimi další s tasenými kordy. Golem stál nehybně a očima mu občas projela jiná intenzita žáru. Měl protivníky zaznamenané v křemenné paměti a rozhodoval se, jaký stupeň sebeobrany použít. Pootočil ohromnou hlavu k rabínovi. Ten mu ukázal tři vztyčené prsty.

"Co mu to naznačuješ, rabbi?" zašeptal vladař napjatě.

"Že může použít aktivní obranu, třetí stupeň. Nesmí dojít k vážnému zranění či smrti."

"Kolik stupňů máte s Golemem dohodnutých?"

"Šest."

"To je dost. A co je to třeba pátý stupeň?"

"V nasazení páté síly by Golem dokázal prorazit pilíř Karlova mostu."

"Chlapík, ten tvůj Golem," podotkl císař poněkud strnule. "Doufám, že ho máš pod kontrolou. Nerad bych na Staré Město jezdil přívozem."

"Nebojte, Veličenstvo. Je v moci šemu a ten ovládám pouze já. Bez šemu je Golem bezcenný; hliněná figura pobitá pancéřovými pláty."

"Kde ho máš, ten zázračný šém?"

"Na bezpečném místě," poznamenal rabbi Löw. "V Golemově hlavě."

Venku se zablýsklo. Celá síň se na okamžik rozsvítila oslnivě fialovým jasem. Rabbi znepokojeně vzhledl k velkým oknům.

Golem jediným pohybem přerazil dvě halapartny, třetí uchopil i s vojákem na konci a mávl jím. Voják se držel sice pevně, ale pak už to nevydržel a vletl do protější nastoupené řady. Mezitím se k obrněnci dostali šermíři a sem tam se jim podařilo obra zasáhnout. Byly to rány, po jakých by člověku odpadla uťatá paže nebo hlava, ale Golem je nevnímal. Neměl v sobě zabudované snímáče bolestí, k čemu také... Obr uchopil nejbližšího gardistu za paži a mrštil jím do útočících. Poslední z halapartníků bodl Golema takovou silou, až o něj zlomil ratíště. Než stačil udiveně pohlédnout na pahýl zbraně, také následoval vzdušnou cestou své předchůdce.

"Do útoku!" řval Basta a nadšeně mával kordem. V duchu se viděl velitelem pluku hliněných bojovníků, učiněné armády nesmrtelných. Ze shluku vojáků, kteří se sesypali na železem pobitého protivníka, jeden za druhým vylétali se skřekem vzhůru, k bohatě zdobenému stropu, a s hekáním dopadali na kamennou dlažbu. Postupně přibývalo ležících a skučících postav poházených po sále - a ubývalo útočníků. Rabbi Löw na to hleděl s určitým znepokojením. Nerad viděl Golema v téhle situaci, ale na druhou stranu, je to další zkouška jeho schopností...

Císař vše pozoroval s dětinským zaujetím. Obecenstvo skryté za sloupy se bavilo. Kdy jindy mělo možnost sledovat nafoukané členy císařovy osobní gardy, jak poletují sálem s ledabylou lehkostí zpěvného ptactva. Jen ten zpěv jim moc nešel... Dvořané se roztískali a Golem se mezi dalším odhozením útočníků lehce poklonil. To vyvolalo jásot. Zdálo se, že o hrdinovi dnešního večera bylo rozhodnuto. Hliněný, brněním pobitý kolos si získal srdce publika a stejně tak i srdce císařovo. Monarcha povstal z trůnu a přistoupil k rabínovi:

"To stačilo, rabbi. Nech mi ještě pár vojáků, aby mohli střežit mé komnaty," pousmál se vladař. "Tvé dílo jest obdivuhodné."

"Děkuji mnohokráte, Vaše Veličenstvo."

"Prozrad' mi ale, proč nevyužiješ tuto sílu z hlediska vojenského? Já sám bych si u tebe objednal tři takové zdatné chlapíky, a to uvažuji jen o privátní stráži. Nemluvě o jejich zapojení do vojenských operací. Tví Golemové by se stali chloubou každé armády."

"Toho se právě obávám, pane."

"Ale no tak! Sám přece tvrdíš, že jejich ovládní třímáš pevně v rukou, ne? Ten - šém, jsi říkal? - šém přece dokážeš stvořit jen ty, není-liž pravda?"

Rabbi kývl na souhlas: "Ano. V našem světě nemůže existovat druhý takový šém."

"V tom případě nevidím problém," zasmál se Rudolf povzbudivě. "Nám přece do jiných světů nic není," dodal s pohledem upřeným na rabína. "Ten náš nám bohatě stačí. Nebo si ho snad musíme nějak zvlášť zasloužit?"

Panovníka přehlušilo ostré zahřmění. Blesk musel zasáhnout některý z pražských paláců, tak blízko to bylo. Mág se zakabonil a pátravě se rozhlédl. Venku se rozzuřila nečekaná bouře. Atmosférické výboje křižovaly oblohou jako opilí vozkové Koňským trhem.

"Přesně tak, pane," řekl tiše. "Náš svět si musíme zasloužit." Císař na něj tázavě pohlédl. Ale to také bylo poslední, co ještě v klidu udělal. Truoaasssk! Do Vladislavského sálu v třeskotu rozbitých oken vpadly černé stíny. S nimi vstoupila do prostor Pražského hradu smrt. Brutální, surová smrt.

PURPUROVÁ ZÁŘE NAD PRAHOU

Do korunovačního sálu vtrhlo snad hejno obřích netopýrů. Dvorní suita a naříkající členové palácové gardy ztichli. Jen jeden člověk nebyl vyděšený, vlastně - člověk a jeho výtvar. Rabbi pohlédl na sluhu a mrknul na něj. Zvedl ruku a ukázal všech pět prstů. Golem kývl hlavou.

Bleskurychlí útočníci poletovali nad hlavami lidí nebo přebíhali po stěnách rychleji než pavouci sekáči. Sráželi nebohé dvořany a trabanty jenom tehdy, když jim stáli v cestě za jejich cílem, za rabínem a jeho sluhou. První tři útočníci se snesli na Golema z jednoho z obrovských pilířů. Na brnění homunkula zajiskřilo ostří katan. Dalších pět bojovníků se na něj vyřítlo zpoza kamenných pilířů. Za nimi zůstávaly pouze mrtvoly a krev. Ke zkoprnělému maršálkovi se dokutálela hlava s vytřeštěnými očima; patřila dvornímu šaškovi. Jeho poslední vtip se opravdu povedl. Bašta sledoval klikatou červenou stopu, odkud se šaškova kotrba přikutálela. Na konci cestičky se s určitou dávkou brutální komiky potácel bezhlavý trup - pokud by šlo o cirkusácké představení, všichni by jistě zmírali smíchy. Nyní také všichni umírali, jenže smíchy to zrovna nebylo. Černé komando zakrátko obsadilo Vladislavský sál. Sedm z nich rabbi Löwa sevřelo v kleštích. Mlčeli.

"Aby vás čert spral," zašeptal čaroděj a máchl paží. V pěsti svíral pokřivenou dubovou hůl, o níž se vděčně opíral nejen při chůzi po starých zámekských schodech. Hůl se během mávnutí proměnila ve žluté zářící svazek světla. Námezdní bojovníci před průnikem do císařského paláce dobře věděli, že půjde do tuhého. Ale že půjde až tak moc do tuhého, to jim došlo až nyní.

Nejvyšší válečník s očima jiskřícíma adrenalinem se objevil před bělovlasým starcem jako první. Hrozivě zakřičel, pak udiveně zakňoural... a pohlédl si na hrud'. Ránu světelným mečem ani necítil. Pozoroval jen, jak mu krev prosakuje skrze porušenou látku. Pak už neviděl nic. Vrchní polovina těla se mu svezla po šikmé hraně a s tupým zuchnutím dopadla na podlahu vykládanou italským mramorem, teprve potom se rozpůlenému bojovníkovi podlomila kolena. Zbytek těla se poskládal na podlahu ve tvaru krvavého origami.

Podobně dopadli další útočníci, kteří se rozhodli zlikvidovat bělovlasého starce; s tím rozdílem, že jim rány dělily trupy pod odlišnými úhly. Jednou se válečník rozdělil na dva hubenější, života již neschopné kusy, následující se podívil, co ho to zasvědilo na krku, než mu odpadla hlava. Po dlažbě sálu i po schodišti stékaly proudy krve. Všude se povalovaly a pocukávaly zbytky těl. Rudolf II. se skrýval za trůnem a pozoroval další představení. Tento kus, jak pochopil, nebyl světelné divadlo ani vojenské manévry.

Rabbi si prosekával cestu řadami nepřátel, jako by si klestil cestu hustým mlázím. Blížil se ke Golemovi. Hliněný kolos měl také práce víc než dost. Nejdříve rozdrtil o sloup nejdotíravější agresory, dalšímu rozdruhl hrudník, až mu z něj vylétlo srdce, a jakémusi nepozornému šermíři vytrhl ruce i se zbraněmi z těla. Katana se odrazila od obrova předloktí a dopadla na zem stále svírána utrženou rukou... Protivníci se rojili jako vztekli, zkvašeným medem opilí sršni. Rozbitými okny jich sem vnikl další roj.

"Goleme!" zvolal rabbi, když spatřil následující útočnou vlnu. "Třetí zákon! Znič se!"

Golem ho uslyšel. Právě umlátil dva válečníky o sebe, až jim lebky duněly u praskaly více než keramické nádoby z Koňského trhu. Kývl obrovskou hlavou s rudě zářícím šémem, ještě jednou zhadrovatělymi postavami vymetl okolí a pak je zahodil.

Ve žhavých zřítelnicích se mu zjevil stín zármutku. Dobrý sluha, věrný homunkulus - v budoucnu nazvaný robot - zaslzel. Byly to kovové slzy a kutálely se mu po tváři jako roztavené olovo. Golemovi se líbilo v lidském světě. Svěsil paže pobité kovovými pláty - a znehybněl. Stala se z něj keramická socha kombinovaná s ocelí, mistrovské dílo dosud nepojmenovaného uměleckého směru. Hlava mu rudla rychleji než zapadající slunce. Obr umíral jako hvězda. Rabbi se bránil dotírajícím útočníkům a v duchu počítal: "Pět, čtyři, tři, dva..."

Zlikvidoval nejsnaživější černooděnce a padl na zem v očekávání exploze. A nic. Udiveně pozvedl hlavu.

Golem stál na místě, nehýbal se - a na čele měl drolicí se ránu. "Šém," vydechl rabbi Löw. Rozhlédl se. Černí bojovníci zmizeli, jako když mávne modrým petrkličem. Byl slyšet jen šelest povlávajících závěsů. Rabbi pohlédl vzhůru. Na pozadí gotické klenby zahlédl stín, jenž se mihl rozbitým mozaikovým oknem.

Duooomb! Rabbim to trhlo stejně jako všemi v sále. Golem se zřítíl na podlahu. Zadunělo to stejně, jako by se zhroutil jeden z pilířů svatovítského chrámu. Rabbi Jehuda Löw ben Bezalel sevřel rty. Po zakrvácené, strhané tváři mu stékaly slzy. Jeho výtvar, bystrý společník při hře v šachy či pomocník v laboratoři, jeho "syn" se rozpadal. Po hliněném těle se rozbíhaly vlásenkové pukliny, zprvu kryté železnými pláty brnění. Tu a tam se ozval praskot. Destrukce nabírala na

intenzitě. Povrch obra byl ve chvíli rozpraskaný více než dno vyschlého jezera. Z těla mu s řinkotem odpadaly části brnění. Poté ničivá praskající vlna přešla na končetiny a zhmožděnou hlavu. Tam, kde byl šém, jen světélkovala jeho stopa.

Mág přistoupil k umírajícímu homunkulovi a položil mu dlaň na praskající čelo. Golemovi se na okamžik rozzářily již pohaslé oční štěrby. Tak moc chtěl vyjádřit vděk za svou existenci - tak moc chtěl projevit lítost nad tím, že zklamal... "Ne, Goleme. Nemáš se za co omlouvat," zašeptal rabbi. "To já jsem ti dal ten příkaz."

Golemovi se zablesklo v očích.

"Byl jsi můj přítel, Goleme - a jako takového tě pomstím," pronesl rabbi Löw.

Golemovy oči se na okamžik rozjasnily - a vzápětí potemněly a hlava pukla vedví. Čaroděj do ní vsunul ruku. Hliněná postava i rabín se pohroužili do shluku sinavé záře. Mág nasával stopu po ukradeném šému. Vytáhl dlaň a ta fosforeskovala zářivěji, než kdyby na ní tančily zamilované světlušky. Rabín rázně vstal a pozvedl ruku. Jas zesílil, oddělil se od mága a podobný kulovému blesku vyrazil rozbitými okny ven, do noci.

"Jdu za vámi. Tak se připravte," pronesl pln nenávisti. "Na to nejhorší..."

A vzletěl ke stropu.

Noc byla teplá a vlhá jako klín nevěstky. Střechy malostranských paláců a domků se koupaly v uspávajícím svitu luny. Z bílé omítnutých komínů stoupaly k nebi modravé proužky kouře. Praha v renesanci...

Rabbi proletěl oknem a dopadl na střechu. Pod ním prasklo několik tašek. Chvilí zůstal v podřepu. Rozhlédl se a spatřil zbytek útočníků. Bylo jich devět. Přebíhali po střechách, přeskakovali ulice a náměstí směrem ke Karlově mostu.

Zastavili se však již na Vlašském rynku, na střeše kostela sv. Mikuláše, v té době ještě gotické stavby s pyšnou, strohou věží a křížem na vrcholu. Měli k tomu pádný důvod.

Na vrcholu věže se rozzářil obřím výboj a osvětloval Prahu jako snový úplněk. Černooděnci se k němu blížili a kulový výboj evidentně reagoval na jejich přítomnost.

Rabbi se rozběhl po střešním hřebenu jednoho z paláců, vyskočil a letěl. Soustředil vnitřní sílu na překonání gravitace. Stejně jako příslušníci čínských bojových klanů uměl zdolávat neuvěřitelné vzdálenosti vzduchem. Útočníci se shromáždili na spodní části střechy kostela. První etapu mise splnili, nyní dostali další úkol; zdálo se, že o dost těžší - zdržet jednoho řádně našťavaného starce. Podle toho, co spatřili a zažili v císařském paláci, to vypadalo na poslední úkol.

Rabbi oběhl sv. Mikuláše po střechách z druhé strany. Za ním v dáli šuměla Vltava ještě nesloženou Mou vlast a před ním se vzpínala nasvícená střecha monumentální stavby. Na krajích a v rozích střechy postávalo osm černých bojovníků, devátý dobíhal na vršek stavby. To on měl rabínův šém.

Rabbi předpažil jako na spartakiádě. V rukou svíral pableskující hůl a mumlal antigravitační zaklínadlo. Znělo to asi jako: Už mě vážně serete, abrakadabra, parchanti.

Přeletěl prostor nad náměstím a než doletí k věži, zasáhl paprskem dva muže v černém. První se s krátkým zaječením zřítíl do hloubi náměstí a tam se roztránil do podoby čerstvě umletého tatarského bifteku. Druhý visel za ruku na obvodové kamenné římsě. Klasická akční jednoručka.

Kolem mága zasvíštěly ozubené hvězdice. Jedna mu prosekla rukáv a škrábala jej do nadloktí. Rabbi během letu předvedl koutol spojený s výkrutem a akrobatický manévr ukončil dopadem snožmo na brídlicové tašce. Vzorně upažil. Měl vytříbený cit pro estetiku boje i bojovou choreografii. Dupl na prsty bojovníkovi, který stále svíral okraj římsy. Byl to jistě ohleduplný muž, když padal, nekřičel, aby nerušil pokojné obyvatele Malé Strany. Po chvíli se zezdola ozvalo čvachtavé žuchnutí.

"Tak kolik vás ještě je?" otočil se rabbi. Šest bojovníků se rozlétlo ke starci. Mág vyčkával. Koutkem oka zahlédl sedmého cizince. Vkládal kouzelný šém do nitra sršícího blesku. Rabbi po něm mrštil hůl. Ta se rozzářila jako meteorit a prorážela atmosféru s hřměním, které by mohl závidět kdejaký přírodní blesk.

Z oslnivé špice na vrcholu kostela vylétla vstříc čarodějnické holi quark-gluonová plazma. Šířila se z epicentra jako kruhy na vodě a pohlcovala stroboskopickou záři okolní prostor. Rabbi poznal, že narazil na stejně mocného protivníka. Soustředil mysl na vyvolání časoprostorového fantóma. Předpažil vychrtlé ruce proti jiskřící střeše. Látka pláště se svezla z paží a odhalila fosforeskující žíly, jež dodávaly do konečků prstů koncentrovanou energii.

Plazmatická vlna se blížila. Rabbi hlasitě přednášel sloky magické formule a světelná koule opouštěla jeho dlaně...

Mág ucítil další zásah hvězdice, sekla ho do levého ramene. Neměl však čas sledovat lidské útočníky, musel se soustředit na nepřitele na vrcholu chrámu. Další ráně se sice podvědomě vyhnul, ale katana mu rozsekla podélně stehno. Čaroděj klesl na bok, ale stále držel konzistentní energetické pole vůči plazmatické vlně. Stálo ho to veškerou sílu, takže z pohledu zbylých bojovníků byl bezbranný jako štěně před konečným zapracováním do masa tří barev.

Druhý muž stál u něj a vytahoval mu meč z boku. Z rabína crčela krev vydatněji než voda z kamenných chrličů při letní průtrži mračen. Nad ním se tyčila temná postava a vedle ní se shromáždily další čtyři. Rabbi na ně hleděl s očividným nezájmem. Bylo mu jedno, jestli ho rozsekají teď nebo potom. Nepovažoval to za hlavní problém večera.

Plazmatická vlna se srazila s rabínovým světlem. Exploze vyvolaná průnikem energií a reakcí slučitelných částic vytvořila nad Prahou světelný úkaz podobný neskutečně obrovské, vlnící se medúze. Oslepující záře na chvíli přesvítila lidská těla i domy. Na střeše kostela postávaly kostry s napřaženými zbraněmi, v budovách se převalovaly kostry spáčů a po ulicích kráčely kostry ponocných. Praha se změnila v obrovskou kostnici. Sršící kulový blesk se odpoutal z kupole a ztrácel se v atmosféře. I s ukradeným šémem.

Rabbi Löw bezmocně zavrtěl hlavou a lhostejně sledoval bojovníky, kteří se shlukli kolem něj. Výhrůžně se nad něj nakláněli a meče měli napřažené k poslední ráně. Nakláněli se více a více... Až padli. Proudby krve z jejich trupů stekly po

střešní krytině do okapů a s tlumeným zurčením mizely v hloubi odvodních trubek.

"Konečně," hlesl rabín. "To jste měli k večeři ryby nebo snad taky držíte šábes?" vykašlal z úst chuchvalec krve.

"Promiňte, nemohli jsme usměrnit synchronizovaný tunel," pronesl John F. Kovář omluvně a utíral si meč o oděv zabitého.

Dýku ze zad toho druhého jen lhostejně vrazil zpět do pochvy, ale zbraň od pověstného okinawského mečiře Hattori Hanza si zasloužila řádné ošetření.

Ženy a zbraně si přímo říkaly o Kovářovu péči...

"Kdybyste nebyl takhle zřízený, tak bych vám fakt vynadala," zašeptala komtesa de Villefort. Klečela u krvácejícího mága. "Proč jste nás nezavolal hned, jak se objevili? To jste si, rabbi, opravdu myslel, že je zvládnete sám?"

Stařec se bolestivě pousmál a přikývl. Andrea ho pohladila po čele pokrytém krůpěmi studeného potu. Obrovský holohlavý černoch mezitím odhazoval ze střechy rozsekané mrtvoly.

"Sajrajti," poznamenal pro sebe. "Kde se tady vzali? Létaující Asiati, tady v téhle době?"

"Dobrá otázka," pohlédl na něj Kovář. "Odpověď svítí támhle," ukázal na špici kostela. "Hyperfantóm. Dostal to, po čem šel, a za chvíli zmizí."

"Nezmizí za chvíli. Zmizí teď," zachrchlal rabín a všichni se ohlédl. V nebi se uzavírala časoprostorová propust'. Byla to vskutku řádná polární záře. Mihotala se a ztrácela nachový odstín a stávala se jedním z mnoha šedavých mračen.

"Rabbi, chápu to dobře?" podotkla Andrea de Villefort. "Šem je v čudu?"

"Nevím, co je čud, ale hádám, že jste udeřila hřebíček na hlavičku, komteso," sotva slyšitelně pronesl rabbi.

Boorman k němu přistoupil a poškrábal se na hlavě, která připomínala šišatý glóbus. Rozhlédl se po sídelním městě.

"Vypadá to, že máme práci. Než nastane konec světa," dodal.

"Ach jo. Zas v tom lítáme," podrbala se komtesa v krátkých, ocelově modrých vlasech.

"Nechci vás rušit ve filozofickém rozjímání, ale neměli bychom spíš ošetřit rabína?" vyrušil je Kovář.

"Moje řeč, chlapče," hlesl rabbi Löw a ztratil vědomí.

ÚTOK FANTOMA

John Francis Kovář před sebou tlačil vozík pro invalidy. "Vy jste, Jene, opravdu původem Čech?" zeptal se rabbi Löw a upravil si na kolenou deku pokrytou čínskými motivy bambusových lesů a pagodovitých chrámů. Ohlédl se na chlapíka, jenž s ním projížděl podél konstrukce lineárního akcelérátoru LINAC1. Opouštěli třetí sektor švýcarského ústředí Agentury umístěného pod urychlovačem částic CERN.

"Ano, pane. Táta pocházel ze středních Čech a mámu poznal během čtvrté balkánské války. Byl tam nasazený v jedné z posledních mírových misí. Při společné akci poznal sympatickou Kanaďanku. Táta jistil konvoj nemocných ze země, ona ze vzduchu; byla pilot ef-osmnáctky. Padli si hned do oka, přes hledí zaměřovačů a palubních displejů."

"Hezký začátek romantického vztahu. Odhaduji, že rodiče vskutku neměli nudný život. A copak děláte vy?" pootočil se na něj židovský mág.

"Občas si připadám jako kat."

"Taky pěkné zaměstnání. A potřebné, jen co je pravda."

Oba muži se krátce zasmáli a zahrnuli do příčné chodby. Málem přitom narazili do chlapíka navlečeného do kožšinového kompletu. Spěchal v protisměru. "Eskymák" si otřel tvář zbrocenou potem, kývnutím je pozdravil, zahučel ještě omluvu a zmizel za rohem. Agent, jak ho JFK odhadl, zřejmě směřoval do světa, v němž včera i zítra znamená zima.

"Až z něj jde mráz, co?" zasmál se rozpačitě Kovář.

"Poslyšte, Jene, rád bych se vrátil k našemu rozhovoru. Mohu vám věnovat takovou drobnost? Dárek?"

"Pane?" zastavil se Kovář překvapeně. "Proč mně? A za co?"

"Za váš skvostný zásah."

"Přece jsme vás tam odtud vytáhli tři a..."

"A vy jste mi jako Čech blízký - a mám jistotu, že po mně v budoucnosti něco v českých zemích zbude. Třebas právě tento přívěsek." Čaroděj si sundal z krku stříbrný řetízek a podal jej užaslému Kovářovi. Ten jej zvedl k očím. Na přívěsku byl had zakousnutý do špičky svého ocasu, jeden z nejdůležitějších symbolů alchymie. Znak, který mohli nosit jen největší mágové a mistři čarodějných umění.

"Mistře, nebojte, po vás zůstanou celé legendy - a tohle já nemůžu přijmout!"

"Je to dárek. Ten se neodmítá."

Kovář pokýval, opatrně si pověsil řetízek na krk a hlesl: "Děkuji."

"Jsem rád, že se jeho nositelem stáváte vy," řekl rabbi. "Důvěřujte mu - a stejně tak svým schopnostem, Jene."

"Nerozumím, pane."

"Až přijde čas, porozumíte, chlapče."

Procházeli do další sekce. Stěny pableskovaly odlesky orientačních linií a komunikačními prostory se nesly tlumené zvuky z fantómdromu. Dunělo to víc než hřmění bouřky. Coś ale zaznělo ještě zvučněji.

"Vítám vás v sekci, milý rabbi!" zahlaholila Ljuba Bytewská. Řítla se k nim tunelem jako povodňová vlna a úsměv měla širší než hráz Slapské přehrad. "Ani nevíte, jak jsem ráda, že jste se u nás tak brzy zotavil!"

Rabbi uctivě kývl hlavou a řekl: "Vaše medicínská kouzla jsou obdivuhodná. Nečekal jsem, že v této vyložené technické civilizaci narazím na opravdové zázraky."

Bytewská došla k invalidnímu vozíku a poklekla před rabínem: "My jsme zase nečekali, že v našem světě bez kouzel

přivítáme tak slovného mága."

"Ale no tak, mladá paní, přece tady nebudete klečet před nějakým starochem," rozpačité pronesl rabín.

"Před nějakým ne, ale před vámi kdykoliv" Bytewská se zatvářila jako patnáctiletá fanynka před svým pop-idolem, který se jí po koncertě podepisuje na stehno. "Doufám, že vám tady John neznechutil pobyt. Má na náš svět docela svrchu. Proto je mu lépe v jiných krajích, vidíte, John?"

JFK si povzdechl: "Co vám na to mám říct, šéfová?"

"Třeba, že mám pravdu, jako vždy," věnovala mu samozřejmě úsměv Bytewská.

Kovář se plácl do čela, zaznělo to rušivěji než výstřel z poplašné pistole: "Aha, pravidlo číslo jedna... Šéfová má vždycky pravdu!"

Bytewská zavrtěla hlavou a rabín se neudržel a tiše vyprskl smíchy. Bytewská ukázala na Kováře a znějícím hlasem, jako Libuše věštící slávu Praze, prohlásila: "A to jste, rabbi, dosud neviděl Vegu nebo Villefortovou. Ti jsou stejní, ne-li horší! A přitom jsou to všechno jedničky v mém týmu. To jsem to dopracovala, co?"

"Blahopřeji k takovým lidem," pronesl rabbi bezelstně, až se Bytewské protočily oční bulvy a málem jí zpětrhaly oční svaly. "Taková lidé - a k tomu ta technologie," pokračoval mág s úctou v hlase. "Nacházíte se na samém vrcholu paralelních světů. Nedívím se, že většina linií prochází právě tímto časo-bodem."

"Děláme, co můžeme," opět dětský úsměv.

Bytewská byla přestřastná, že právě tento muž pochválil její sekci. "Zřejmě jsem vás vyrušila při prohlídce ústředí, že? Mohu se připojit?"

JFK pokrčil rameny. "Klidně, další várku turistů mám až za hodinu. Hlavně nám během exkurze neodlamujte krápníky a neplivejte do černých děr. Mohly by vám to vrátit."

Na příští křižovatce se k nim stejnou "náhodou" připojil génius přestupů mezi světy, profesor Carl Maria von Wonder. Byl stejně jako ostatní zvědavý na věhlasného rabína, jenž dokáže prostupovat mezi světy bez technologických udělatek. Bohužel, čas židovského čaroděje byl v této paralelní linii omezený; během čtyř hodin se musí vrátit do svého světa. Jako významný rezident Agentury měl však v jejím ústředí vždy otevřené dveře. A portály...

"Nebyl jsem tady, ani nepamatuji, přátelé," hlesl rabbi. "Toto místo jsme ostřelovali kamennými roji z vesmírné prahmoty, abychom vytvořili nestabilní pole. To je let... Tehdy nám jeden povětroň utekl nad Sibiř, do Tunguzky, ale to dnes zřejmě nikdo ani netuší."

"Ale tuší, rabbi," podotkla Bytewská. "S tunguzským meteoritem jsme měli práce nad hlavu. Ještě teď se nad tajgou vlní plovoucí časové pole. Občas ho využíváme k odrazům mega fantomů, tedy těch, co dokáží proniknout časoprostorovou blánou do hloubi miliónů let."

"To se mi líbí. Zužitkujete všechno," pokýval hlavou rabín. "A co jste vystavěli zde? Rád bych viděl, jak pokračují práce Kovářů Rovnováhy od dob, kdy jsem tu stál na holé skále a přivoloval vesmírný déšť. V oněch dobách zde bylo toliko pár jeskyní."

"Tak to se moc nezměnilo," řekl Kovář. "Jen jsou pořád větší."

"Tunel Velkého Srážce, jak nazýváme urychlovač a detektor částic LEP, měří po obvodu přes dvacet sedm kilometrů," vstoupil do debaty von Wonder a ani se nesnažil skrýt pýchu nad technologickým zázrakem, který popisoval. "Tunel prochází pod povrchem v hloubce padesát až sto padesát metrů a po obvodu má v pravidelných intervalech rozmístěné částicové detektory L1 až L4. Každý z nich je větší než třípatrový dům a je doslova od sklepa po půdu přecpaný vrcholnou elektronikou našeho věku."

"Skoro jako automatická pračka," poznamenal JFK. Bytewská ho dloubla loktem.

Von Wonder se dostával do varu: "Celé věky lidstvo pátrá po otázkách typu: Co je hmota a co energie? Jak vznikly? Jak se utvářela jádra hvězd? Co přimělo šroubovici DNA uchovávat v sobě miliardy informací?"

"Kolik různých částic se potká v hamburgeru?" ozval se Vincent Vega těsně vedle JFK a vážně pokyvoval hlavou. Připojil se k nim u nouzového průchodu.

"Dokáže někdo určit jeho mysteriózní složení?" ozval se ženský hlas. Za Vegou kráčela Andrea de Villefort, jedinečná lingvistka - a zabíječka lepší než Buffy, mediálně protěžovaná agentka v upířím světě. Dnes si dopřála nový tmavý přeliv, který jejím bohatým vlasům propůjčoval nádech tmy prosvětlené dělovou bronzovinou. Bytewská s uspokojením konstatovala, že základ týmu je pohromadě, ale pro jistotu je všechny zasyčením zklidnila. Na další poznámky raději nereagovala. Ramena se jí občas cukala smíchem, ale navenek zachovávala vážnou tvář. Rabbi Löw byl nadšený jako při prohlídce pražského orloje - a tak jej šéfka nechtěla rušit z extatického vytržení nad technickými zázraky.

"Prvořadým úkolem zařízení CERN - tedy urychlovače vybudovaného Evropským centrem pro jaderný výzkum - bylo poskytování svazků vysoce energetických částic. Používáme největší soustavu propojených urychlovačů na světě. V epicentru umělé vyvolaných částicových srážek panují po krátký okamžik poměry blízké stavu vesmíru těsně po Velkém třesku."

"Vskutku pozoruhodné," pronesl zasněný rabbi. "My, alchymisté, používáme obdobný princip týkající se prolínání a srážení částic prahmoty, ale vy k tomu máte opravdu sofistikované přístroje. Směřujeme všichni ke stejnému výsledku, ale vaše snažení má takový blyštivý glanc."

"Děkujeme," uklonil se von Wonder, zatímco si Vega a Villefortová o pár metrů dále něco s tichým smíchem sdělovali. Kovář tlačil vozík s čarodějem a nemohl dávat najevo nic než oficiální souhlas s vedením prohlídky.

"Niméně uznáváme," pokračoval von Wonder, "že toto je pouze jeden pohled na svět. Jiný názor panuje ve světech řízených nikoli technologií, ale magií. To právě zůstává na vás, čarodějích a nebo dalších nadpřirozených bytostech. My se snažíme technikou dohnat to, co vám je dáno silou magie."

"Ctihodný von Wondere, neshazujte svůj svět. Vždyť díky zvláštnímu postavení vaší reality mezi paralelními vesmíry může existovat i toto ústředí Agentury. Bez magie a bez pomoci bohů jste vykonali obdivuhodné dílo," pokyvoval hlavou Jehuda Löw ben Bezalel a hladil si šedivé vousy. "Toliko lidé a technika. Neuvěřitelné," mumlal si pro sebe.

"A copak tu ještě skrýváte, čerchmanti?" ozval se po chvíli.

"Chtěli jsme vám ukázat ty nejlepší urychlovače, lineární a kruhové."

"Nuže, sem s nimi! Nic mě nezajímá více než lineární a kruhové urychlovače!"

"Lineární urychlovače předávají energii svazku při jeho pohybu po celé délce, což je zřejmé na první pohled."

Rabbi přikývl. Co jiného měl dělat...

"Platí tedy," rozohnil se von Wonder, "že čím delší zařízení, tím vyšší konečná energie. A tak v kruhových urychlovačích," lišácky mrkl na rabína, "částice létají znovu a znovu kolem dokola a hromadí tak energii s každým oběhem okruhu."

"A není to nebezpečné?" optal se rabbi, aby řeč nestála.

"Existují jistá rizika. Jak rychlost částic roste, většina má tendenci vylézt z kruhu, stejně jako auto - či z vašeho pohledu třeba kočár - projíždějící ostrou zatáčkou. Proto jsme postavili Velký Srážeč tak obrovský. Při prvotním projektování jsme ho navrhli tak, aby vzepětí oblouku urychlovače bylo minimální."

Rabbi poslouchal na půl ucha a něco si kreslil prstem na deku přehozenou přes kolena: "Jak to tak počítám, takováhle zařízení vám časem budou malá," řekl.

"Proto stavíme Velký Srážeč Hadronů. Tenhle detektor bude mnohem větší," ukázal rukou do výše von Wonder a v obličejí měl šťastný úsměv otce, jenž se pyšní zdravými šesterčaty.

"Pozoruhodné. Mohu jen blahopřát k těmto smělým plánům," řekl rabbi "Ale co to slyším? Zde někde je epicentrum zemětřesení?"

"Blížíme se k fantómdromu," vysvětlila Bytewská. "K zařízení, které je srdcem celého komplexu."

"Vnímám neuspořádané chvění časové plazmy," poznamenal rabín znepokojeně. Z tváře se mu vytratil zdvořilý úsměv. Ohlédl se po kolemjdoucích. JFK se k němu nahnul a řekl:

"Nebojte, rabíne, to je jen takové paralelní divadlo."

Rabín zavrtěl hlavou: "Dokážu ze světelných obrazců stvořit hmotné děje. Již to samo o sobě je zázrak. Ale tušíte vy vůbec, jaké síly se tady pokoušíte ovládat?"

Carl Maria von Wonder místo odpovědi otevřel kruhové pancéřové dveře. Prošli třímetrovou železobetonovou stěnou protkanou indikátory a senzory. Ocítli se na kovovém profilovaném chodníku podél vnitřní stěny fantómdromu. Rabbi oněměl. Bylo to velkolepé.

Podzemní prostor urychlovače CERN byl jeskynní dóm o kilometrovém průměru. Strop ve výši padesáti metrů křížovaly železobetonové nosníky a svorníky, dvoranu podpíralo devět kolosálních pilířů. To samo o sobě však nevyvolávalo takový úžas jako to, co se v sále pohybovalo. Prostorem jako pout'ové balonky zvolna prolétávaly světélkující koule. Některé z nich měly průměr dvacet metrů; ty malinké, jež rotovaly podél pilířů či prolétaly kolem vnitřních stěn, měly velikost osobního automobilu.

"To jsou opravdu paralelní světy?" zašeptal mág s neskrývaným úžasem v očích.

"Jejich obraz," přispěchal k vozíku von Wonder. "Používáme technologii z budoucnosti k modulování pravděpodobných srážek mezi kolizními vesmíry."

"Mistrovské," řekl rabbi a pokynul Kováři, aby zajeli k zábradlí. "Na jakém principu to celé pracuje? Jak se vám tohle podařilo sestrojít?"

Von Wonder zatékal očima jako liška v noře obklíčené dorážejícími psy: "Fantómdrom v naší linii neexistuje. Tedy existuje, ale v podstatě - tedy ve své podstatě - neexistuje."

"Zatím tomu rozumím," pobídl mág přednášejícího k dalšímu výkladu.

"Je to časoprostorový výsek roku 3200, odkud nám futuristická sekce Agentury posílá odhady budoucích i minulých dějů. My je na základě matematických modelů a modulovaných částicových jevů analyzujeme a výsledky předáváme výkonným orgánům Agentury."

"Nápadité," pochválil jej Löw. "Tím je zaručena rovnováha paralelních světů - přítomných, minulých i budoucích. Krizová postavení kolizních vesmírů jsou zřetelná napříč časovými pásy. Šikovně vymyšlené," usmíval se rabín nepatrně. Bylo na něm však vidět, že jej celou dobu cosi zneklidňuje.

"Pane, dovolíte?" ozval se JFK a předstoupil před rabína: "Co vám tady nesedí?"

"Co to vyvádíte, Johně?" předstoupil profesor před Kováře. "Pokud by se našemu hostu cokoliv nezdálo, jistě by nám to sdělil!"

Před oba dva se vecpala Bytewská. Rabbi je s mírným pobavením sledoval, ale s vozíkem raději lehce couvl.

"Rabbi, co se vám nezdá?" usmála se kyprá hnědovláska a položila dlaň na starcovo hubené zápěstí. "Já vás pozoruji každou vteřinu, už jen proto, že z vás nemohu odtrhnout oči. A souhlasím s Johnem. Vy nám něco skrýváte!"

Rabbi zavrtěl hlavou: "Nemůžu se dopočítat. To je všechno," řekl a sklopil oči. Počítal. Bytewská sledovala jeho štíhlé prsty mihotající se po přikrývce a vytvářející záhadné obrazce, snad magické runy, snad alchymistické vzorce.

"Rabbi," ozval se po krátkém zakašlání von Wonder, "Chtěl bych zdůraznit, že pro vaši potřebu můžeme využít veškerou kapacitu našich počítačů. Stačí říct zadání a..."

"To právě nemám," pousmál se provinile rabín. "To zadání."

"A týká se to fantómdromu?"

Rabbi přikývl a stále měl zavřené oči. Von Wonder to náhle pocítil také, netušil přesně co, ale určitě to nebylo dobré. Přítomnost mága byla zřejmě inspirující.

"Okamžitě vyhlase pohotovost v sektorech tři, sedm, osm a patnáct!" křičel von Wonder. "Na přístupových cestách B26,19 a E55 chci mít vagóny antitenzní pěny!"

"Jisté, pane! Máme rudý kód?" ozvalo se z reproduktorů umístěných u stropu.

"Nevím, co máte vy!" odsekl profesor. "Ale my jsme v průseru!"

Byl to pitoreskní pohled. U titěrného zábradlí se ve třicetimetrové výšce uskupil hlouček lidí a sledoval olbřímí koule plující majestátně prostorem, jako když se zeppelinů vznášejí nad krajinou. Některé útvary se odrážely od jiných, jiné zase prolínaly skrze další. Lidé i technika se připravovali na nejhorší. Kybernetičtí průchodníci komunikační kanály na maximum - i za cenu krachu několika asijských a arabských bank. Snímače a emitory paralelních vlnění předávaly informace do centrálního systému zvaného MATKA. Ve středu dění to vyhlíželo jako na palubě Nemovy ponorky Nautilus. V podmořském světě se schyluje ke skutečné katastrofě, ale viktoriánští gentlemani a učenci ve slušivých fracích rozmlouvají a popíjejí odpolední čaj. "Rabbi, můžeme nějak určit to, co tušíte?"

"Škoda, že zde nemáte magické indikátory," poznamenal čaroděj. "Stačily by drápy orla černohlavého napnuté mezi transcendentní vlákna tažená ze struktury ametystu. Ale domnívám se, že vaše brilantní technika jistě zachytí ono, ono sotva postřehnutelné..."

"Rabbi, myslím, že to mám," ozval se Kovář. Všichni na něj pohlédli jako na druhořadého šarlatána z cirkusu Berousek. Kromě rabbiho, ten se pousmál a zeptal se: "Co máte, příteli?"

"Vidím poušť, nedozírnou, Sluncem rozžhavenou pustinu," zašeptal agent. Oči měl zavřené a chřípí se mu chvělo, snad cítil čirou, chladivou vodu. "Tušíte, jaká je to poušť?"

Kovář zavrtěl hlavou: "Ne, ale vnímám ještě jiný žár, krom toho slunečního - pochází snad z kovářské výhně nebo keramické pece. Je to hodně intenzivní."

"Co tady vyvádíte, vy dva?" ozvala se Bytewská. Těkala pohledem z jednoho na druhého a nebyla si jistá, zda bdí či sní. "Co se děje?"

Projekce světů se potulovaly prostorem fantómdromu a nevypadalo to, že by se něco mělo měnit. Supercitlivé přístroje načítaly vznik a zánik neexistujících obrazů možná existujících světů. Všechno bylo trojnásobně jištěno. Nic nepředvídatelného se nemohlo stát. A přece...

Nejdříve to bylo bezvýznamné, jako když v letním parnu prolétne kolem uší žízňivý komár. Nepříjemně zabzučí a zmizí v dusnu. Bytewská to již ucítila také! Bylo to neuvěřitelné! Závan horkého, pouštního vzduchu se třel o její tvář. Tady, přes dvě stě metrů v podzemí!

"Proboha, co to je?" hlesla.

"Vítejte do klubu, šéfová," poznamenal JFK.

Natáčel obličej vlevo, vpravo a cosi hledal. Nataženými pažemi šátral kolem sebe jako slepec. "Jde to támhle odtud," určil směr. Získával čím dál silnější, bolestivější pocit, jako by mu někdo vrážel do kůže mikroskopické částičky pouštního písku, jemného jako struktura hedvábí.

Rabbi Löw již neseděl ve vozíku. Vznášel se nad ocelovými profily podlahy a v rozevřených dlaních se mu rodil malinkatý fantom. Von Wonder na nic nečekal. Nerozuměl všemu, co se tady odehrávalo, ale konal. Bytewská mezitím propojovala provozuschopné komunikátory na centrální systém BEJBY.

"A5, severozápad!" křičel von Wonder. Cílovou oblast odhadl z Kovářových a rabínových paží. "Anihilační palbu!" Ze stropních chrličů vyšlehly opalizující plameny. Zmítající se hadí hnízda plná antičástic. Vlnily se a absorbovaly vše, čeho se dotkly. Obrazy světů postupně pohasínaly. Tmavnoucí útvar obepnulo klubko sršících hádků, rozlezlo se po jeho povrchu a po chvíli jej absorbovalo.

"Proč střílíte na zajíce ve vedlejší honitbě?" podotkl rabbi znepokojeně. "Proti nám útočí kanec! Toho zlikvidujte, u všech všudy!"

Von Wonder zcela nepochopil rabínovu květnatou mluvu, ale bezprostředně hrozící nebezpečí postřehl také. Kolem zavanul žhavý vzduch, pouštní bouře. Zrnka písku bodala profesora do tváří a do nekrytých rukou. Vypadalo to, že se ocitl uprostřed písečné smršťe, ačkoli se evidentně nacházel v dokonale klimatizovaném a pečlivě chráněném podzemním systému největších urychlovačů, co kdy lidstvo stvořilo.

Profesor von Wonder si rukama kryl obličej a mezi prsty pozoroval rostoucí Zlo. Řítilo se proti nim. Tohle nebyl hyperprostorový fantom, shluk quark-gluonové plazmy ani zhuštěná jádra prahmoty. Tohle bylo reálné Zlo. Mělo podobu gigantické, hliněné koule.

Rabbi Löw vnímal aktuální postavení hlavních znamení zvěrokruhu. Vesmírná energie pronikala Zemí jako částice, které vědci v technologickém světě zachytávali do obrovských podzemních nádrží, tedy spíše stopy částic. Židovský mág nepotřeboval nákladná zařízení, aby rozpoznal osudné rozestavení magických siločar. Vnímal je jasně, jako policejní pes, jenž zachytí pachovou stopu prchajícího zločince.

Tady byl pachatel dosud neznámý, ale rabín tušil, odkud vane interdimenzionální vítr...

Jeden z kulových útvarů se začal vnitřně transformovat. Byl to jeden z těch největších, dvacet metrů v průměru. Na popsání a pochopení přetvářecího procesu by byla zapotřebí nejen znalost zákonů kvantové fyziky, ale i platných magických zaklínadel a alchymistických formulí.

Bylo to nečekané. Z neexistujícího paralelního fantóma se stala gigantická masa hmoty. Po fantómdromu uháněla koule o hmotnosti více než sedmi tisíc tun. Praktickou paní domu, Ljubu Bytewskou, logicky napadlo, že tohle podlaha pokrytá plazmatickými fóliemi nemůže vydržet, jenže Kovář zařval:

"Vznáší se to!"

Rabbi ho doplnil: "Někdo to ovládá magickými příkazy!"

"To miluju, tyhle dálkově řízené hračky. Kolik má vůbec taková sranda objem?" optal se Vega.

"Ty dvacetimetrové přes čtyři tisíce metrů krychlových."

"Super," podotkl Vega. "Pár kubiků bych potřeboval na golfové hřiště." Stropní chrliče soustředily anihilační palbu na hliněnou kouli, ale mihotající se výboje neškodně stékaly po keramickém povrchu.

"Proč tady nemáte pořádný kanóny?" zařval Kovář na von Wondera. "Dovolte? Tohle je urychlovač - a ne tankodrom!"

"Tak to vysvětlete tý prokletý kouli... Pozor!"

Vrhli se ke stěně. Hliněný gigant narazil do pilíře vlevo od nich. Železobetonový skelet se otřásl. Ze stropu se oddělily celé bloky betonu a kusy skály. Dopadly na zem a roztřístily se v mračnech prachu. Podzemím se šířilo dunění jako při zemětřesení pátého stupně Richterovy stupnice. Olbřímí technologický sloup připomínal pomačkané brčko, ale kupodivu ještě stál. Hliněná entita zahnula vpravo a cestou zlikvidovala visutou pozorovací kabinu. Pět chrličů z patnácti umklo. Další zásah do nosníku byl zdařilejší. Koule se trefila přímo na osu sloupu. Prásssck! Konstrukce praskla jako párátko. "To zas bude žádost o dotace," zasténal von Wonder. "A vysvětlování..."

A hlášení!"

"Nejde to po nás! Chce to všechno zničit!" zařval Kovář do hlomozu hroučících se bloků, skřípějících traverz a dunění dopadajících kusů stropu. "Padáme pryč!"

"Musíme to dostat sem!" ozval se rabbi. Bylo to řečeno klidně, ale zaslechli to všichni.

"Co?" zaječela Bytewská. "Kam sem?"

Rabbi se už před chvílí vznášel nad vozíkem, ale nyní se odrazil a místo odpovědi zmizel v hlubině.

"Rabbi, co to vyvádíte?" křičel Kovář. Rozhlédl se. "Vinci! Vidiš to? Ta klimatizace!"

"Stůjte!" zaječela Bytewská. "Nikam! Tady už nic nenaděláme!"

"Promiňte, šéfová," zahulákal Vega do dunění padajících stropních bloků. "Máme práci!"

"Zpátky! Krucinál, tohle je rozkaz!"

Kovář vyskočil na zábradlí a odrazil se ke klimatizačnímu potrubí.

"Až se vrátíte, můžete nás potrestat!" zakřičel.

"Jděte někam!" odvětila Bytewská a taky skočila na potrubí. "Jestli tohle přežijeme, tak si to vyřídíme! To si pište!"

Vega se usmál. Bytewská jen sykla: "Vy dva jste se teda hledali!"

Všichni tři se riskantními skluzy a přeskoky dostali na úroveň spodního patra, které se nacházelo necelých patnáct metrů nad podlahou. Dole se pár centimetrů nad zemí vznášel rabbi vstříc gigantické entitě. Okolo sestupujících prolétla na odříznutém kabelu Villefortová.

"Tak ta tady ještě scházela," zavrtěla hlavou Bytewská. "Tomu říkám týmovka."

"Bude tam dříví," poznamenal Kovář.

"Andreo! Musíš ho dostat do retranslačního tunelu!" křičela na ni Bytewská.

Náhle všechno ztichlo. Všechny zavalilo hmotné, dusivé ticho...

"Co je zas tohle?"

Koule se vznášela nad zemí, výhruzně jako zeppelin Hindenburg před explozí. Zvolna rotovala. Villefortová se snášela k rabinovi, když vtom ji odrazilo silové pole. Vystřelila do prostoru jako gymnastka z trampolíny. Rabbi sklonil paže a sinavé pole pohaslo. Villefortová dopadla na podlahu prvního podlaží, pár metrů od Kováře, Vegy a Bytewské.

"Co chce ten blázen, proboha, dělat?" hlesla a těžce povstala. Utřela si krev, tekla jí z nosu i z rozseknutého čela.

Pohlédla dolů, na postavičku bělovlasého starce.

"Ne proboha, ale Boha," podotkl JFK. "Boha chce dělat, náš rabbi."

Čaroděj pohlédl vzhůru a přikývl.

"Tak se ukažte," zašeptal Kovář. "Teď je to opravdu jen na vás."

"To nevidím dobře," oznámil Vega. "Žádný člověk nemůže zastavit tuhle šílenost."

"Člověk ne," řekl Kovář a ukázal na rabbiho. "Jenže on není člověk!"

Dhrouuuum! Koule se přestala vznášet a dopadla na zem. Nehodlala ztrácet energii na sice efektivní, ale samoúčelné levitování. Soustředila vše na jediný cíl. Rozjížděla se pomalu, jako parní lokomotiva zapražená do desítek vagónů naložených po okraj terakotovou spráší. Vnitřek technologické katedrály hřměl, stěny vibrovaly a pilíře sténaly.

Kulovitý útvar vyšší než kostelní věž se valil na drobného staříka.

Vedle něj se do podlahy zasedla desetimetrová traverza. Mága to nevyvedlo z míry.

"Ne! Ty nejsi Golem!" zašeptal. A začal pronášet zaklínadla, mumlal výrazy vzniklé dříve, než lidé v prehistorických dobách poprvé vyřkli první smysluplné slovo. Skrze úzké rty vypouštěl mocné kombinace slabik a řítící se koule zpomalila.

Pak se zastavila, pár metrů od něj.

"Nejsi," šeptal Löw. "Nemáš můj šem - a proto nemůžeš existovat!"

Koule se vzpínala jako divoký hřebec. Narážela do stropu, přerazila nejbližší pilíř, poničila několik nosníků, ale k malinkému tvorovi nemohla.

"Bez šému jsi hromada hlíny. Prach jsi a v prach se obrátíš!" pronesl rabín.

Lidé padali na zem. Svírali profilované části kovové podlahy a přístroje mezitím kolabovaly. Magická energie ovládla technologický časoprostor. Hliněná koule se navzdory zuřící smrti a navzdory očekávání pozvedla, zahoupala se v těžišti...

A dopadla na rabína. Bahhhhoum!

Bylo to silnější než sto hromů. Byl konec. Z koule vyrážely na povrch vnitřní exploze. Vyrůstaly na ní desítky miniaturních sopek. Destrukce pokračovala s úděsnou rychlostí. Objevovaly se trhliny dělicí mateřské těleso na kusy a ty pak s lomozem dopadaly na zem. Zhmotnělé Zlo se rozpadalo před očima. Za chvíli se na podlaze tyčila kupa hlíny.

Bylo ticho. Bylo takové ticho, že každý, kdo přežil, měl pocit, že tlukot jeho srdce ohlušuje všechno ostatní.

PÁD DO ŘÍŠE STŘEDU

Lilo jako z konve. Po oknech stékaly proudy vody. Terasu vily bičovaly provazce deště a vytrvalým šuměním připomínaly, že takhle kolují v atmosféře už pár miliard let. Carl Maria von Wonder stál před krbem a mnul si ruce. Míhotavé plameny odháněly pocity beznaděje plynoucí z deštivého počasí a hrály nejen tělo, ale i duši. Hořící dřevo praskalo a stíny a odlesky ohně tančily tak, jak mají slušně vychované stíny a odlesky tančit.

"Ještě pár dní bude pršet - a lidé aby se začali zajímat o transplantaci žáber," podotkl von Wonder.

Kovář přikývl, dopil sklenku irské whisky a pohlédl na okna smáčená deštěm: "Jedna taková průtrž před pár stovkami let a byl by klid. Golem by se rozpustil ještě cestou do císařského paláce."

"Nerozpustil by se," opravila ho Andrea de Villefort. "Byl z pálené a navíc glazurované hlíny. Asi jako pivní džbánec nebo keramický květináč. Ty se taky nerozpustí."

"Takový 'golemový' džbán bych si dal líbit," řekl Kovář. "Nejen, že by se nerozbil, ale sám by došel pro pivo a cestou by ještě zlikvidoval útoky žízňáka!"

"Běžel by z hospody vedle tebe a doma by se šikovně uklidil do ledničky!" domýšlel Boorman. "Stačilo by mu ve výčepu vložit do čela šém - a bylo by vystaráno."

"No, tak budeme pokračovat, ne? Víím, že jsme tady celý den a že toho máme všichni dost, ale takhle bychom se nikam nedostali!" ozvala se Bytewská. Sekční šéfka toho měla po jedenácti hodinách jednání, telefonů a internetových konferencí opravdu plné kecky. Nejen, že Agentura přišla o část technologické sekce, ale ztratili i jednoho z nejlepších rezidentů. Rabbi Löw totiž zmizel - a to doslova. Jako by se po něm slehla zem. Bytewská si v duchu vybavovala rozhovor u vodní dýmky, pár hodin před tragickými událostmi ve fantómdromu.

"Rabbi," pokrčila obočí. "Musíme vás vrátit do vašeho světa. A to hodně rychle."

"Do kterého?" pousmál se rabín posmutněle. "Který je ten můj?"

Bytewská mu z konvice zdobené modrobílými slovanskými motivy dolila zelený čaj. Měla ráda toho tajemného muže.

Ačkoliv se narodil o pár staletí dříve, vnímala ho jako dalšího bratra z početné rodiny, z níž pocházela. Andrzej byl rošťák, více dítě ulice než člen rodiny; Jacek byl pro změnu filozof ponořený v knihách a v Síti - a rabbi Löw, to byl rošťácký filozof, symbióza obou dvou. Bytewská vydechla modravý kouř a podala rabínovi šlahoun vodní dýmky.

"Váš svět je ten, který si zvolíte," řekla. Mág potáhl z modročervenozelené hadice dýmky. Vypustil oblak vonného dýmu a zádumčivě jej pozoroval. Napadlo ho udělat z něj plachetnici a pak ji fouknout do plachet, ale připadlo mu, jako by to už někde viděl. Nechal dým jen tak rozplynout a řekl:

"Děvče milé, v tomhle se mýlíte. Já jsem si zvolil formu existence, ale ta je závislá na nevyzpytatelných časových a prostorových mechanismech. A ty nedokážeš zvládnout ani já, ani Agentura, jakkoli je mocná."

"Ale no tak, rabbi. Jste přece nejmocnější čaroděj ve třech souběžných světech," namítla Bytewská. Rabbi zavrtěl hlavou.

"Právě, že jenom čaroděj."

Hliněná koule dopadla na mága. Bahhhoum! A rozpadla se. Na povrchu fantómdromu se tyčila kupa terakotového prachu.

"Na co čekáte?" zaječela Bytewská. "Záchranka! Odklízeči čtyři! Kde se všichni flákáte?"

Do olbřímího dómu vjížděla vozidla. Část osádek se věnovala stabilizaci narušeného časoprostorového pole. Desítky záchranářů se s lopatami a rýči vrhly na horu hlíny. Zároveň se odklízeči práce koordinovaly s těžkými mechanismy. Bylo stále nutné počítat s tím, že rabín nějakým zázrakem mohl přežít.

"Potřebuji záznamy průniku!" velela Bytewská. Von Wonder sladřoval záchranné akce ve světech, jež tenhle průnik také napadl. Kovář, Vega a Villefortová se připojili k záchranářům "lopatám" a odklízeli hliněnou horu. I s ohromnými skrejpry to trvalo skoro dvě hodiny. Kovář se rozhlédl a zavrtěl hlavou. Osmikolové kontejnery odvážely poslední tuny sypkého materiálu a pavoukovitá údržbářská vozidla vysávala zbytky terakotové hlíny.

Rabbi Löw nebyl nikde. Žádná mrtvola, ani náznak toho, že by pod horou hlíny zmizel člověk. Pokud to ovšem byl člověk...

Děšť neustával. Jeden by řekl, že nastává další potopa světa, v tomhle časoprostoru již druhá. Kovář přihodil do krbu polena. Oheň je láskyplně objal a pak se do nich nelitostně zakousl. Na hodinách odbíjela půlnoc a stíny a odlesky plamenů tancovaly po stěnách, jak se na strašidla o půlnoci sluší a patří.

"To hlavní, co víme," řekl Kovář, "je, že jsme se na střeše kostela mlátili s někým, kdo ovládá asijské bojové prvky lépe než profici z Hollywoodu."

"A poletuje nad střechami bez drátů a počítačových triků," doplnila ho Villefortová.

"Činani jak vymalování," řekl Vega a odešel si nalít další whisky. "Tak co tady řešíme?" Měl rád jednoduchá řešení a přímý boj. "Hurá do Číny, ne?"

"To všechno je hezké," ozval se od krbu von Wonder a vrtěl hlavou. "Že to byl útok asijského klanu, toho by si zřejmě všimla i moje prabába, dej jí pánbůh věčnou slávu, ale my potřebujeme identifikovat útočníky přesně. Vypadá to na X-Hawkovy časové bojovníky stalkery. Ale my musíme znát, ze kterého paralelního světa přišli. A i když se dostaneme na kloub tomu, z jaké reality pocházejí, je třeba jasně určit časové období. Nemůžeme poslat agenty do všech světů,

kde se vyskytují bojovníci ovládající tahle bojová umění. Tolik jich nemáme. "A možná neznáme ani tolik světů," podotkla Bytewská.

"Protože nám útočníci nezanechali žádné stopy?" pokračoval von Wonder.

"Tak to bude docela fuška," zašeptal Vega Kovářovi.

Carl Maria von Wonder se k nim obrátil a řekl. "První část té 'fušky' zpracovávají v řídicím středisku. Když jsme vás vyslali rabínovi na pomoc, podařilo se nám zaznamenat ilegální průnik. Analyzujeme zbytkové částice v časoprostorovém kontinuu."

"Jak dlouho to bude trvat?" optal se Kovář. "Myslím, ta analýza. Já, že bychom zatím mohli něco pořádného dělat. Třeba vyrazit do podezřelých světů."

De Villefort na něj pohlédla s takovým výrazem, až se Kovář vrátil do školních škamen, a kdyby zrovna seděl, dal by si ruce za záda.

"No vida, pan superman chce říct, že by se meteleskum bleskům vydal do paralelních světů. Sice neví, do jakých - ale tam by se zeptal někoho na ulici, jestli nepotkal podezřelý chlápky v černém," řekla komtesa a přistoupila ke Kovářovi. Pohlédla mu zblízka do očí a dodala: "V pořádku. Zornice reagují, puls má hmatatelný," pustila mu zápěstí. "Takže je to dobré. Je to jen ta hlava."

"Dík, sestřičko" odseld Kovář. "A ten teploměr v zadku mi už můžete vyndat..."

"Nechte toho, vy dva!" okřikla je Bytewská. "Jestli k tomu nemáte víc co říct, tak se mi kliděte z očí! Ráno máme výsledky a můžeme si to sjet na 4-D simulátoru. Dobrou!"

Kovář místo rozloučení zůstal třet uprostřed místnosti a hleděl do prázdné sklenky. Mírně s ní pohyboval. Na dně cinkala kostka ledu.

"Samozřejmě, kdo bude chtít zůstat, může," usmála se Bytewská zmateně a hleděla na agenta. "Co vám vrtá hlavou, Johně?"

"Myslím, že nepotřebujeme čekat na počítačové analýzy. My přece víme, co máme hledat..."

"My to ale hledáme," ozval se von Wonder. "Jakmile budeme mít stopu do toho světa, pošleme tam okamžitě naše komanda."

"Ta stopa je rabínův magický šém. Ti létající šmejdi nešli po ničem jiném; neodnesli si Golema ani rabbiho. Podle toho, co víme, dostali šém a koukali zmizet."

"Ale to nás nikam nedovede," namítl von Wonder. "Co tím sledujete?"

"Já bych hledal všechny hliněné panáky a sošky, co se jich v historii vyskytne."

"Výborně. To máme pár set tisíc případů v desítkách světů," řekla Bytewská, ale neznělo to jako nesouhlas. Tvářila se soustředěně a prolétala na notebooku síť. "Možná, kdybychom měli zúžený výběr, podařilo by se nám to redukovat na méně světů"

"No právě," řekl Kovář. "A to byla druhá chyba těch zlodějů. Druhá stopa, kterou nám zanechali. Kromě toho, že šli očividně po šému, poslali na likvidaci rabína zřejmě tu samou hlinu."

"Vy myslíte, že..." Bytewská pozvedla oči od notebooku.

"Golem z hlíny, koule z hlíny a mezi tím šém, který oživuje hlinu. Potřebujeme víc?"

"Nikoli. Jen analýzu toho prachu," pronesl von Wonder a začal přes mikroport vydávat příkazy.

"Poslyšte, Johně," řekla Bytewská, "proč jste tohle nemohl říct před nějakými jedenácti hodinami?"

"To víte, šéfová. Mám dlouhý vedení," poznamenal Kovář a ukázal si na hlavu. "Měl jsem bohatý rodiče."

"Aspoň, že to vedení máte rychlejší než hlavouni z Agentury!" prohlásila Bytewská a spiklenecky se usmála. Kovář úsměv opětoval - ale když na ně zaměřil pozornost von Wonder, opět se zatvářil tak seriózně, že by si od něj člověk koupil i ojetý automobil.

"Terakotová válečníci," zavrtil hlavou Frank Boorman a prohlížel si na displeji notebooku webovou stránku National Geographic. "Co to, proboha, je? To měli ve staré Číně kyborgy?"

Komtesa de Villefort přinesla z palubního baru táč s pitím. Položila jej na oválný stůl z leštěného mahagonu a rozdala sklenky. Vega se s nimi na téhle misi už nenapije. Ne že by se z něj stal abstinent, to nehrozilo, ale měl za úkol je jistit z technologického ústředí Agentury.

"Co se divíš?" odpověděla mu otázkou a usadila se do křesla. "Když se můžeme dohadovat s kyborgy my, proč by je nemohli mít i ve starověku?"

"Nemluvě o tom," podotkl Kovář, "že z hlediska budoucích historiků se naše doba přesune do období středověku, starověku - a pak nás stejně zařadí k pralidům. Což bude asi logické, vzhledem k tomu, jak se všichni chováme."

"Když se podíváš na hromadnou dopravu nebo na fotbal, pochopíš to líp," podotkla Villefortová, upila Sibiřského Medvěda, utřela si šlehačku ze rtů a pohlédla z okna tryskáče. Načepýřená oblaka se podobala kopcům šlehačky na hladině namíchaného drinku a nebeský blankyt připomínal obrazy z Picassova modrého období.

Gulfstream měl trup i křídla stříbrná jako jezero rtuti a na bocích se skvělo logo Agentury. Písmena E.F. byla vyvedena v matně kovovém designu s naznačenými hlavami nýtů a detailně překreslenou strukturou hrubě opracovaného kovu.

"Vždyť jsou napůl rozpadlí," pokračoval Frank v monologu. "A jsou to asi pěkní důchodci; počítám, že nedávno slavili tak dva tisíce dvě stě let! To asi byla jízda!"

"O to budou zkušenější," pokrčil rameny Kovář a zvedl se.

V ruce měl kubánský doutník tlustý jako hlaveň pětačtyřicítky a hledal popelník. Villefortová zavrtila hlavou a Kovář se otráveně posadil. Zastrčil doutník do kapsy a poznamenal: "Vandalismus nejhrubšího zrna. Popijet dvanáctiletou whisky a nedát si k tomu ani šluka. Jak se pak má člověk soustředit na práci?"

"Dobře, tak ještě jednou," ozval se Boorman, který místo whisky nasával informace o pověstných hliněných

válečnicích. "Máme indicie, které by vysvětlily důvod téhle mise? Teda - pokud nepočítám, že hlína fantóma v podzemí urychlovače měla stejné složení jako terakotový bojovníci. Ale takových terakotových hlín bude ve vesmírech víc, ne?" "Ve vesmírech jo," řekla Andrea. "Ale ne v souběžných světech."

"Takže prostě ty hliníky zničíme - a všechno bude v pohodě."

"Kdyby šlo všechno tak jednoduše," řekl Kovář, "tak jsme dneska už mohli hrát golf."

"Jenže?" otočil se na něj Boorman.

"Tím, že dneska zničíme tisíce soch, nevrátíme to, co ti válečníci provedli v historii."

"To je nesmysl," namítl Boorman.

Neměl Kovář nikdy moc rád, od jejich prvního setkání v hyperprostorovém autě. Ze vztahu Kováře a Boormana se dal odvodit klasický případ dvou kohoutů na jednom smetišti. "Ti paňácové pocházejí z roku dvě stě před naším letopočtem," pokračoval kyborg. "A váš Golem, pokud se nepletu, dupal po dlažbě Židovského města někdy na přelomu šestnáctého a sedmáctého století... Našeho letopočtu," pro jistotu zdůraznil Boorman.

Kovář se ušklíbl a zavrtěl hlavou. "Samozřejmě, jak jinak to chce počítat?" V zorném poli se mu však něco zablesklo. Byl to odlesk paprsků blížící se střely. A za ní se řítila další.

"Padáme!" zakřičel Kovář a ukázal do okna. Rozběhl se do kabiny pilota.

"Padáky!" vriskla Villefortová, jako když kočce přišlápne ocas, a skočila k bezpečnostnímu boxu.

"Panebože," bručel Boorman a pozoroval střely. Šest tisíc metrů nad zemí byl první údaj, rychlost letounu, vzdálenost a rychlost raket, to se mu skládalo v mozku jako šachová partie. Nebo spíš Rubikova kostka. Analyzoval situaci a ideální možnosti řešení. Byl to kyborg, v extrémních situacích chladně uvažující, kalkulující, logický.

Na druhé straně občas nelogický, ale zato lidský mozek JFK uvažoval jinak. Jeho majitel podle toho jednal. Kovář vtrhl do pilotní kabiny. Dopadl na křeslo druhého pilota, kterého Agentura na rutinní let ani neobsadila. Kapitán Helmut Vogel se k němu pohoršené pootočil:

"Máte sempovolený vstup? Nebo máte nějaké zvláštní oprávnění?!"

Dostal okamžitě ránu pěstí, načež uznal, že tohle povolení zcela postačuje.

"Vypněte autopilota!" sdělil mu Kovář bez výhod demokratické diskuse. "Nechte to chvíli mně," dodal a stácel letoun ostře vpravo dolů.

"Co to vyvádíte, blázne?" Kapitán Vogel náhle sklapl zobák.

Pár metrů před pilotní kabinou prolétla střela FIM 92 Stinger. Podél levého boku se mihla další. Za oběma se táhly oblouky kondenzovaných par. Jenže to nebyl konec. Střely se otáčely.

"To nebylo špatné," zhodnotil kapitán Vogel a setřel si krůpěje potu z čela.

"Díky" funěl Kovář a vši silou stlačel ovladač řízení. "Co takhle kapánek pomoci?"

"Dobrý nápad," akceptoval to Vogel; nejdříve ale potřásl hlavou, aby vstřel fakt, že je právě o chlup minuly dvě smrtící rakety. Pak se věnoval řízení, které Kovář zase tak moc neovládal. Jeho živelnost a rozhodnost jim alespoň na chvíli prodloužily pobyt na tomto světě. Letadlo padalo. Ne, nebyl to volný pád. Byl to zběsilý let do nádechraných, bělavých mračen. Hluboko pod nimi se nacházela země. Obě střely se jich držely jako šlapka ožralého Němce.

"Když budeme pořádku padat, ani nás ty stingery nemusí dostat," poznamenal Boorman ze dveří pilotní kabiny. "Dřív se totiž rozmlátíme o zem."

Kovář se prudce otočil. "Fajn, Franku. Celou dobu čekáme na to, až nám oznámíš nějakou dobrou zprávu. A kromě toho, máš nějaký konkrétní návrh?"

"Slunce," ukázal Boorman vlevo.

"Slunce," podotkl kapitán ironicky. "Ta koule tady svítí pět miliard roků. A co s ní? Zhasneme ji?"

"Vypadněte," řekl Kovář do prázdného pilotního křesla, Boorman totiž mezitím zahodil kapitána dozadu, do salónku pro hosty. Pilot dopadl na komtesu, která přinášela padáky, a srazil ji na podlahu. Motory řvaly. Villefortová ječela. Bylo to celé bláznivé.

Letoun se vzepjal po svislé ose vzhůru. Boorman měl veškeré okolnosti zaznamenané v černé schránce, své i Gulfstreamu. A pokud zrovna nespadne měsíc nebo neexploduje slunce, měli by se z toho dostat. Kovář užasle pozoroval, jak se řídicí panel Gulfstreamu během chvilky stal součástí Frankovy osobnosti. Letoun uhnul riskantní vývrtkou střelám a vydal se proti oslepujícímu slunci. Střely se jim zavěsily za zadek. Jejich pasivní infračervená naváděcí soustava se zaměřila na tepelné vlnění vycházející z motorů tryskáče.

"Padáky!" křičela Villefortová vlající ve dveřích pilotní kabiny a na pažích měla tři složené padáky s emblémem EF.

"Počkej s tím," odmávl ji Kovář rukou. "Vypadá to, že je máme na lopatkách."

"Aby oni nás neměli na háku," podotkla komtesa de Villefort.

"Pozor" řekl Frank Boorman - ostatní hned poznali, co tím myslel. Všichni se ocitli ve stavu beztlíže. Villefortová a kapitán Vogel, kteří nebyli připoutaní, se vznášeli jako ve Spacelabu. V tu ránu by mohli vysílat živý přenos z oběžné dráhy. Boorman vypnul přístroje. Motory ztichly, elektrické a hydraulické systémy dobzučely a dohucely. Tryskový letoun padal volným pádem. Boorman ukázal nahoru. Dvě střely pokračovaly ke Slunci, vstříc neuvěřitelně silnému tepelnému a elektromagnetickému zdroji vlnění.

"Dobrý" podotkl uznale Kovář. "Máš u mě pikslu prvotřídního Aralu."

"Lepší je irská whisky," usmál se Boorman a pak zvedl hlas: "Zapínám motory, panstvo. Abyste se nám tady nepotloukli..."

Kruaaaaach... Exploze jim odřízla zadní část letounu. Gulfstream se rozlomil na dvě části, zadní část začala hořet. Těla vypadla ven, do volného prostoru. Výška nad zemí - čtyři tisíce metrů...

"Co to bylo, sakra?" křičela do svištěcího vzduchu povětrná komtesa.

"Třetí střela!" hulákal Kovář vržený explozí o pár metrů dál.

"Naváděná laserem. To nebyl Stinger, tohle bylo chytřejší!" řval Boorman.

"Jehovo, Alláhu, Bože milosrdný nebo kdo to má dneska službu: Pomoc!" snažil se kapitán Vogel kontaktovat Nejvyššího.

Propadávali nízkou kupovitou oblačností. Člověk by čekal, že je naducané mraky do sebe uloží jako do hebké, manýristickými krajkami ozdobené peřiny, ale zatím to vypadalo tak, že padli do temné a mrazivé studny. Rozkošatěle tvarované vzdušné polštáře je nezbrzdily ani o sekundu. Vypadli z nich a pod nimi se rýsovala vzdálená země.

Byl by to hezký letecký snímek. Vlevo pohoří, vpravo náhorní plošina, mezi nimi linka vodní hladiny. Všechno se blížilo hrozně rychle. Boorman, kyborgizovaný voják s nadupanými reflexy, si jako jediný stačil během zásahu vzít padák.

Rozhlédl se. Kovář a Villefortová padali nedaleko od něj. Pod nimi se lesklo zrcadlo vodní plochy přehrazené monumentální hrází. "Tři soutěsky!" zakřičel Kovář. "Největší přehrada na světě!"

"Sakra, nevzala jsem si plavky!"

Villefortovou náhle cosi udeřilo do zad. Hekla. Něco ji sevřelo kolem boků.

"Ahoj, krásko. Jsi volná?" zahučel jí do ucha Frank Boorman. "Jestli máš padák, fešáku, tak jsem tvoje. Se vším všudy!" Boorman se zasmál tak dunivě, jako by se v přehradě probudila vnitrozemská tsunami.

"To si povíme dole," poznamenal a rozhlédl se. Vpravo od nich padal s rozpjatými rukama a nohama JFK. Snažil se co nejvíce brzdit pád a dostat se k Frankovi a Andree. Hluboko pod nimi se v kotoulech řítit vstříc lesknoucí se hladině udatný kapitán Vogel. Letečtí akrobati by záviděli, někteří by protestovali proti používání nepovolených kousků, ale to vše bylo teď nepodstatné. Hlavní byl cfl. Frank se přiblížil ke Kovářovi. Uchopil ho za zápěstí. Andrea se držela Boormanovy vesty jako klišé. "Díki!" zahučel Kovář Boormanovi do hlavy. "Co Vogel?"

"Toho ptáka už nestiháme," ukázal kyborg na mizející tečku na pozadí jiskřivé hladiny. "I tak budeme mít problémy. Máme jeden padák." "Zvládneme to?"

"Jedna ku pěti. A to jen díky vodě." Villefortová si povzdechla: "A to tak ráda plavu..."

"Otevírám padák!"

Trhlo to s nimi jak na trenažéru. Kdyby je kyborgizovaný Frank nesvíral doslova ocelovým stiskem, vypadli by mu a následovali by bezvládně povykujícího kapitána v hloubi pod nimi. Samotný let byl příšerně rychlý. Zdánlivě klidná, azurová hladina se proměnila v rozbourané vlny. Místo zářivého zrcadla se pod nimi vlnil olověně šedý vodní povrch. Před chvílí na něj dopadl kapitán; žuchlo to, jako kdyby dopadl na cementovou podlahu překladiště.

Tělo zmizelo pod hladinou a vzápětí se vynořilo obklopené kalužemi krve a vyhřezlými vnitřnostmi.

Zbývalo devět set metrů. Boorman vážil přes dvě stě kilogramů, k tomu počítán necelý metr JFK a šedesát kilo Villefortové. Všichni nad sebou měli jeden padák. Přitíhli se nad zčeřenou hladinu jako raněná labuť. Boorman pustil agenty těsně nad vodou, a když brknul nohama o hladinu, odepjal padák.

Villefortová zvracela, připadala si, že jí náraz zřejmě vystřelil žaludek z těla. Kovář se dusil, modral a plácal kolem sebe rukama jako vzteklé dítě, kterému sebrali oblíbenou hračku; jemu teď vzali kyslík. Boorman si připadal, jako by vypadl z parního bucharu. S jeho tělesnou schránkou přeplněnou kovem, hydraulikou a masivními plasty byl vůbec zázrak, že se i se záchranným pásem držel nad hladinou. Všichni se střídavě topili, vynořovali a snažili se pomoci sami sobě, a pak ostatním. Boorman k nim plaval tak rychlými tempy, že připomínal spíš kolesový parník.

"Fakt dobrý!" zvolal Kovář. Chytil dech a hned si připadal lépe. "Tohle byl nejllepší bungee jumping, jaký jsem absolvoval. Chybělo jen to lano!"

"Jsem rád, že sir Křupan je v pohodě," cedil Boorman skrze zuby a plival vodu. Znělo to jako porouchaný vodovodní kohoutek. "Tak nám opět hláškuje, co?"

"Nechte toho!" přerušila je komtesa de Villefort rázně. Žaludek se jí uhnízdil na svém místě. "Budte rádi, že to dopadlo takhle."

"Proč máme být rádi?" otočil se na ni užasle JFK a šlapal vodu. "Sestřelili nás jako švestku ze stromu a moc nescházelo, abychom místo andělíčků polykali hlínu."

"Dopadlo to dobře!" odsekla Villefortová. "Agentura nás celou dobu sledovala a jistila."

Kovář nevěřícně zavrtěl hlavou: "Jistila? A to sestřelem byl test? Nebo jak to myslíš?"

"Agentura nám prostě poslala pomoc!"

Kovář se rozhlédl. "Myslíš ty kachny?" ukázal na hejno ptáků. "To beru. Mám hlad jako vlk. Budou lítat do huby pečený a nebo je předtím musíme ukecat?"

"Myslím ty černý autáky!"

JFK se ohlédl. "Jo, to vypadá slušně" podotkl. Na největší přehradě světa se řadily obrněné vozy. Uprostřed stovky metrů dlouhé hráze vypadaly jako hračky. Byla to roztomilá vojenská kolonka. Tři transportéry vpředu a vzadu. A dva černé mercedesy s černými skly uprostřed.

"Tak plavém," řekla Villefortová. "Těch pár metrů snad ještě zvládneme."

Nešlo o pár metrů, ale nejmiň o tři sta; nikdo to však nepovažoval za hodné komentáře. Hlavně, že jsou v bezpečí. Vydali se k čínským přátelům. Slunce jim svítilo nad hlavou, oblaka křížovala kýčovitě blankytnou oblohou a kachny nad nimi plachtily jako na leteckém dni bezmotorových letounů. Andrea de Villefort se usmála. Z očí jí bezděky vytryskly slzy. Za posledních pár minut toho zažili tolik. Dvě stě metrů od nich se tyčila monstrózní stavba největší přehrady na světě. Byli doma. Stačilo se převléknout, usušit - a přežili další bláznivý den.

"Hele, Villefortová," hekal vedle Kovář. "Proč nám neposlali čluny?"

"Nekecej a makej!"

Baaeng! Bang! Bang!

"Co to je, do prdele?" zařval Kovář.

"Uvítací výbor," zakřičel Boorman a jediným tempem se dostal k oběma agentům. "Nadechnout!" Všichni zmizeli pod hladinou, jako by je stáhl pravý český vodník. Kulky nad nimi tančily balet na velkém čínském jezeře. Villefortová cosi odmítavě klokotala a Kovář vypouštěl rozčilené bubliny. Vypadalo to, že se hádají. Boorman si v hlavě rovnal čas a kyslíkové grafy, aby ty lidičky vytáhl včas na vzduch. Měl je rád, i když toho chlapa nemusel vidět každý den...

Vynořili se zase nad hladinu. Vypadalo to, jako když se nad vlny vymrští plejtvák obrovský, jenž trpí kocovinou z kvašených mořských chaluh, a tak jen přibližně vykoukne a zase sebou plácne do vody.

"Jezero jak kráva a my spadneme rovnou před hlavě těch žlutých parchantů!" křičel Kovář, sotva popadl dech.

"Nebud' rasista!" okřikla ho Villefortová.

"Fajn, humanistko! Až tě budou mučit, tak jim nezapomeň zdůraznit, že pravda a láska zvítězí nad lží a..."

"No, tak jste si pokecali, děcka," řekl Boorman. "A jdeme zase pod vodu!"

"Počkej! Počkej!" zařval Kovář a vytrhl se mu se sevření. "Vidíte to?"

Oba pohlédli směrem, kterým ukazoval fascinovaný JFK. A spatřili to také. Zpoza masivního obrysu přehrady stoupaly k nebi černé tečky. Bítevní vrtulníky.

"Snad to nejsou zase ti špatní," zakroutil hlavou Kovář.

Nebyli. Šestice ruských vrtulníků MI-24 v inovované verzi "Grill Bill" vypustila roj inteligentních raket a doprovodila jej souvislou palbou z palubních kulometů. Byl to jakýsi technologicky pojatý útok desítek mořských orlů a stovek včelích rojů. Nad gigantickou hrází to hřmělo, svištělo a kouřilo. Na hřbetu olbřímí stavby to vyhlíželo jako v běčkovém filmu. Lovci se měnili v lovené. Z rozstřílených těl stříkaly proudy krve jako při pop-artovém happeningu. Rozervané vnitřnosti, části těl a tkáně dopadaly s pleskotem na kouřová skla mercedesů. Rakety rozmetaly obrněné transportéry i pancéřované mercedesy na kusy. Na rozdíl od akčních filmů v nich nepřežil nikdo.

"Tak tohle bylo docela hustý," hlesla Villefortová.

"Čínská rezidentura se s tím fakt nesere," podotkl Kovář s pohledem upřeným na přehradní hráz. Z hřebenu šlehal plameny a valila se temná mračna.

Boorman dodal: "Čistá práce, to jo. Ale měli tady být dřív."

"Ty jseš fakt nesnesitelný," zavrtěla Villefortová hlavou. "Skoro jako člověk."

Boorman se usmál. Byl přece taky člověk. Aspoň trochu.

Černě kamuflované vrtulníky s rudým, kaligraficky vyvedeným emblémem Agentury kroužily nad trojicí plavců. Z jednoho stroje vypadl nevelký balík a po dopadu na hladinu se nafoukl do křiklavě žlutého záchranného člunu.

"Máme tady taxíka," řekl Kovář. "Kam to bude, panstvo?"

"Hlavně někam, kde není voda."

Z HROBKÝ DO KOBKY

Všude byla hlína.

JFK a jeho přátelé stáli mezi řadami bojovníků. Byly jich tisíce. Před nimi se rozprostíraly zástupy pěších i jízdních jednotek. Všechno bylo z hlíny. Nacházeli se v hrobce Prvního císaře. Osm tisíc vojáků a šest set koní z terakoty; osm tisíc mužů od ostřílených veteránů až po mladé rekruty, obyčejní vojáci, vysocí důstojníci i generálové. Mysteriózní armáda střežila hrobku, kterou si pro sebe nechal zbudovat Čchin Š'chuan-ťi, první a největší z čínských císařů.

"On je opravdu každý jiný," pronesl Kovář, když procházel jedním z koridorů hrobové mohyly, podél nekonečné řady válečníků. Bylo to neskutečné, ale každý bojovník měl svůj výraz, odlišné rysy tváře, jiné oblečení a bojové jednotky měly různé zbraně.

"Císař si to tak přál," řekla drobná Wu-chen. "Ostatně, na jeho hrobce včetně výroby terakotových válečníků pracovalo sedm set tisíc lidí po dobu čtrnácti let."

"Tomu říkám politika zaměstnanosti," uznal Kovář. "Počítám, že další milióny zaměstnal taky na něčem stejně potřebným."

"Další armády dělníků propojovaly v té době dosud oddělené části ochranných zdí do současné podoby Velké čínské zdi. Císař také nechal stavět celá nová města a budoval mezi nimi důležité dopravní tepny. A to vše ve třetím století před vaším letopočtem," usmála se Wu-chen nevinně.

"Jasný. My v té době honili divočáky s klackem a povykovali kolem ohňů," řekl Kovář a zastavil se před koňským spřežením. Takových spřežení s vozy zde bylo přes sto dvacet. Kovář se otočil na čínskou agentku a ta přikývla. JFK se vyšvihl na vůz vedle hliněného vozky. Rozhlédl se po prostoru odkryté hrobky. Měla neuvěřitelné rozměry - půl kilometru na půl kilometru.

"Předpokládám, že tohle není všechno," opsal Kovář rukou kruh. "Podle toho, co jste o Prvním císaři říkala, nevěřím, že by se spokojil s takovým pidihrobečkem."

"Máte pravdu. Podle záznamů se jedná pouze o zlomek věcí, které jsme objevili. Celé mauzoleum i s okolím má mít rozměr padesát šest čtverečních kilometrů."

"Kilometrů?" ozval se Boorman.

"První císař nebyl žádný troškař," poznamenala Andrea de Villefort. "A mimochodem, jak pokračují výzkumy vzorků?"

Wu-chen pokrčila rameny: "Bylo to zvláštní. Čekala jsem, že nás vědecká sekce vyhodí, ale vaše teorie je - slovy klasika - natolik šilená, že snad může být i pravdivá."

Wu-chen zazvonil mobil. S napjatou tváří chvíli naslouchala, pak zpěvavou čínštinou cosi šveholila a potom věčko sklapla.

"Právě sem směřuje šéf výzkumné sekce, sám veliký Lao Tau." Ohlédla se kolem, jako by po záblesku očekávala zahřmění hromu.

"A co říkal?" zeptal se Kovář mimochodem.

"Že jsme zabili jejich historii."

"Koukám, že si s velkým Lao Tanem moc nepokecáme."

Ze severozápadního vchodu zastřešené hrobky se blížil větrný vír. Svištěl mezi formacemi terakotových válečníků a za ním se pohybovalo několik podobných útvarů. Po obrovské rozloze k nim cupkal stařešina s dlouhým vlnitým vousem a s pletenou čapkou na hlavě. Rozhazoval rukama, tu oběhl spřežení, tam se zase propletl skupinkou hliněných vojáků, vzepjal ruce k nebi a zase cupital k trojici agentů E.F. a jejich čínské kolegyni. Za ním dupala ochranka v čele s profesorovou asistentkou. Robustní, od prvního pohledu velice energická žena vypadala, že by svého nadřízeného ochránila bezesporu lépe než čtyři rudě oblečení bodyguardi.

Slunce se klonilo k západu a sochy bojovníků vrhaly dlouhé stíny. Profesor Lao Tan kolem sebe šířil takřka hmatatelné vlny bezmocného vzteku, pulzující kruhy zoufalství a zmaru. Zastavil před nimi tak prudce, že Kovář podvědomě očekával zahřívání pneumatik brzdícího automobilu, jako v kreslené grotesce s malým, vzteklým bělovousým staříkem. "Víte, co jste provedli?" zakřičel lámanou angličtinou a zamával rukama plnými prstenů. Každý z agentů chtěl prohodit vtipnou hlášku, ale když spatřili profesorovu zoufalou tvář, raději zmlkli. Wu-chen se dívala dolů a se zaujetím pozorovala špičky svých bot.

"Padesát let výzkumů, padesát let pátrání, rekonstrukcí, vyhledávání každíčkého detailu, hledání historických souvislostí - a teď tohle!"

"S prominutím, pane," uklonil se Kovář s rukama překříženými na hrudi. Kupodivu byl zcela vážný a podle všeho to nehodlal změnit. "My jsme se nechtěli dotknout vaší práce a vaší historie - jen jsme se snažili objasnit některé z aspektů našich vlastních dějin. Jak bezpochyby víte, veškeré historické události mají své příčiny a důsledky. A překračují hranice říší, kultur i času. Ten posuv ve stáří válečníků Prvního císaře vypadá, jako bychom už nezkořmali původní terakotové vojáky, ale jejich další originály." Villefortová užasle sledovala Kováře při přednesu improvizované disertační práce.

"Originály? Vždyť to jsou, logicky, jen napodobeniny!" Boorman radši mlčel. Maličkem si proklepal ušní boltec, jestli neslyší špatně.

"Ne, tohle jsou originály, ale posunuté na časové linii do sedmnáctého století. Proč by je někdo opravoval, když už jsou technologie ovládající průnik hmoty časoprostorem?"

Lao Tan si zkoumavě prohlížel obrovského, svalnatého Evropana. "To neznělo zas tak špatně, mladý muži," řekl Lao Tan. Asistentka, která Kovářovi připomínala Ljubu Bytewskou, podala profesorovi plastovou láhev minerální vody. Ten zavrtěl hlavou, ale když mu ji žena umístila přímo před obličej, rezignoval, napil se a poděkoval. Ona se vděčně usmála a lehce se uklonila.

"Kde jste studoval historii?" zajímal se Lao Tan o hromotluka, který by se spíše hodil na bitevní pole než do akademických sálů. Kovář se pousmál a pokrčil rameny.

"Pane profesore," vložila se do toho Villefortová, "Kovář nestudoval historii na žádné proslulé univerzitě. On nejraději studuje historii v akci. Je to náš, ehm, dost zkušený agent, který se svým týmem řeší příčiny a důsledky dějů v nejrůznějších časoprostorových rovinách. A on také přišel na tuto teorii."

"Tak agent," pokýval Lao Tan hlavou a rukou si uhladil dlouhý, řídký vous. "Řekněte mi tedy, mládenče, jak jste objevil tu neuvěřitelnou, ale reálnou věc?"

"Pane, máte už potvrzené veškeré testy?" Všichni s úžasem pohlédli na Kováře. Nedovolil si moc?

"Já jsem to ještě neřekl?" podivil se profesor, rozpačitě si přetočil pár prstenů a rozhlédl se po ostatních.

"Ne, ale podle vašich vyjádření se to dá předpokládat."

"Předpokládáte správně, hochu," pokýval staříčkový profesor hlavou. Kovář se v duchu pousmál; na to, že mu bude za pár let čtyřicet, je to oslovení skutečně pitoreskní. Ale, na druhou stranu, vzhledem k profesorově věku je opravdu kluk. Lao Tan se obrátil na asistentku, ale než stačil o cokoliv požádat, podala mu otevřený laptop. Lao Tan poděkoval a žena se usmála.

"Posadíme se, ne?" vybídl profesor Kováře i ostatní a ukázal na nízké hliněné kvádry. "Tak se podívejte... Celá věhlasná terakotová armáda pochází z počátku sedmnáctého století," sděloval profesor chvějícím se hlasem. "Ani jeden test nepotvrdil vznik naší jedinečné národní památky do doby vlády Prvního císaře, tedy do roku 210 před Kristem."

Lao Tan zobrazoval na monitoru srovnávací analýzy, výsledné časové grafiky i posudky zahraničních laboratoří, jež zpravidla netušily, co to vlastně zpracovávají. Agentce Wu-chen skanula po tváři slza. Ostatní mlčeli jako hlinění bojovníci.

"Když jsem telefonoval s Wu-chen, řekl jsem jí, že jste zabili naši historii," pousmál se profesor jako smuteční vrba při dalším funebráckém průvodu pod její korunou. "Samozřejmě to bylo řečeno v určitém pohnutí, ale..."

Lao Tan si oběma dlaněmi promnul vrásčité obličej a pak zoufale zaseptal:

"Ukradli jste mi mé terakotové válečníky. Tohle jsou jen pár set let staré napodobeniny... Proč?" vzlykl. "Proč jste mi tohle udělali?"

Slunce zapadlo a v hrobce Prvního císaře bylo ticho...

...prostě, ticho jako v hrobce.

"Pozor na hlavu, Franku!" ozval se Kovář.

"Vidím, ne?"

"Já myslel ten druhý překlad," podotkl Kovář a posvítíl zpátky baterkou.

Bingggg!

JFK to nevydržel a vyprskl smíchy.

"Vážně vtipný! Zahučel Boorman a zkoumal prsty místo na čele, kde mu zřejmě vyraší pořádná boule. "Zacláníš tady a ještě z toho máš srandu!"

"Heleďte, vy dva," ozvala se zezadu komtesa de Villefort. "Že vás rozsadím! A bude klid! Vstupujeme jako první lidi do těchtole prostor a vy si z toho děláte srandu!"

Lao Tan jen zavrtěl hlavou, pousmál se a pokračoval v průzkumu chodby. Byl to moudrý a laskavý muž. Od okamžiku, kdy Evropanům v hrobce Prvního císaře sdělil, že mu někdo ukradl "jeho" hliněné bojovníky, uplynul necelý týden. Vztahy mezi nimi se i za tu krátkou dobu vyjasnily a utužily. Jinými slovy, stali se z nich přátelé. Profesor díky tomu navrhl čínské, velice nacionalisticky vedené pobožce Agentury, že cizincům zpřístupní dosud tajené prostory pohřebního komplexu. To ovšem nemohl tušit, že během pátrání ve zmapovaných částech podzemního labyrintu odhalí další prostranství.

Jejich objev byl sám o sobě záhadou. Profesor by mohl přísahat, že tudy procházel stokrát, a nic zde nebylo. Když stejným místem krácel Kovář, ze stěny náhle odpadl rozsáhlý blok zdiva a odhalil tajemný otvor. "Tak a teď pozor!" ozval se zepředu Kovář. Fuuhlíí!

"K zemi! Proboha, k zemi!" Chodbou se řítily plameny. Zaplňovaly celý prostor tunelu. Hučely jako při lesním požáru a pohlcovaly vše, co jim přišlo do cesty. Kovář si na vlhké dlažbě prikryl oběma rukama hlavu, zatajil dech a čekal. Věděl, že to je marné, že tohle je jeho poslední chvilka. Nebylo úniku... Ohnivé jazyky je pohltily - a pak s hučením zmizely v hloubi chodby. Kovář se nejistě zvedal a posvítíl tam baterkou.

"Do prdele, ztlum si ten šajn," ozval se Boorman. "Svítilš nám do očí." "Co to mělo znamenat?" rozhlížela se Villefortová zmateně. Profesor Lao Tan se za pomoci Wu-chen zdvihl z vlhké země. Asistentku raději nechal venku. Ostatně, měl občas nárok na klid, i když tady to zrovna na víkendovou pohodu nevypadalo.

"To byla vize prastarých mudrců," řekl Lao Tan. "Zánik světa v jednom ze čtyř elementů. Oheň sežehne Zemi."

"Počkat, počkat," řekl Kovář a shazoval z kombinézy kusy bláta. "Podobné show předváděl i rabbi. Říkal mi, jak tím vyškoloval Rudolfa a jeho dvůr."

"Vyšo... Co?" pohlédl na něj profesor s výrazem naprostého nepochopení.

"Vyděsil," upřesnil Kovář. "Chci tím říct, že rabbi dokázal vyvolat stejné vizuální efekty a používal k tomu mystické pergameny."

"Naši předkové neměli pergameny," ozvala se Wu-chen skoro dotčeně. "Oni totiž vynalezli - a používali - papír. Žádné barbarské archy vyrobené z kůže."

"To nic nemění na tom, milá Wu-chen, že v trezorech máme dosud nerozluštěné papírové svitky," podrábdl se na bradě profesor. "Ačkoli První císař zavedl reformu písma a sjednotil systémy měř i vah, mnoho ze spisů dosud zůstává záhadou."

"Můžeme se na některé z těch dokumentů mrknout, profesore?" zeptala se komtesa de Villefort.

"Vy na ně budete mrkat?" otočil se na ni Lao Tan udiveně. "Proč?"

"Komtesa myslela, že bychom si je rádi prostudovali," vysvětlil Boorman.

"Ale jistě. Většina jich je uložena v trezorech sekce," zamyšleně pronesl Lao Tan. "Ale pár kousků uchováváme v katakombách. Kvůli vlhkosti vzduchu, slunečnímu záření a tak..."

"Myslím, že nemusíme prohlížet svitky v trezorech," pronesl Kovář po chvíli. "Podle toho, co se kolem nás přehnal, to vypadá, že jsme na správné cestě"

Lao Tan přikývl: "Uvažujete dobře, mládenče."

"Andreo, nechceš se s Wu-chen zatím podívat na ty papíry nahoře a my bychom se tady mezitím rozhlédli?" navrhl JFK.

"Na papíry bude času dost," rezolutně odmítla Villefortová. "Taky jsem zvědavá, na co tady narazíme."

Po pěti minutách došli do kobky s nízkým klenutým stropem. Místnost měla asi čtyřicet metrů čtverečních. Na zemi byla pár tisíc let stará, zašlá dlažba. Vedly odsud dvoje dveře. Uprostřed kobky stála zpráchnivělá truhla. A zářila zevnitř...

Škvírami mezi prkny a kovááním pronikaly do kobky ostré svazky paprsků. Mihotaly se a tetelily jako ve žhavém pouštním vzduchu.

"Co to je, proboha?" vydechla Wu-chen.

"Svítilí bedna," hlesla komtesa de Villefort nepřítomně. "Televize. Asi jeden z prvních typů. Ale - co je tohle?" strnule zírala na druhou stranu, do místa, kde stál Kovář. Ukazovala a chvěla se jí ruka i s křečovitě napjatým ukazováčkem. Z Kovářovy hrudi vycházely jasné, oslňující paprsky.

"Svítilš, vole," řekl Boorman. Za ty měsíce, co byl Kovář v Agentuře, se naučil nejen dobře česky, ale díky Kovářově slovníku ovládal i některá specifika tohoto jazyka.

Kovář se pootočil a ozářil jinou část kobky.

"Kdybych to věděl dřív, nemusel jsem mít takový účty za elektřinu," podotkl. Vyňal ze západří řetízek s přívěskem hada. Zvedl jej do výše. Magický předmět zářil jako maják na ostrově Fáru. Kovář pohlédl na svítilí truhlu a hada. Pootočil se ke komtese a zeptal se, jestli to má udělat.

"Zkus to," hlesla Villefortová. "Ostatní odejděte z místnosti." Když se na ni Lao Tan, Wu-chen i Boorman pohoršené obrátili, dodala chladně: "Berte to třeba jako rozkaz velícího důstojníka."

Zůstali s Kovářem sami. Oni dva, mysticky pableskující truhla a zářící dárek od čaroděje.

"Tak se do toho pusť," zašeptala Villefortová a stoupla si do rohu. JFK obezřetně přistupoval k truhle. V předpažených pažích svíral mystický amulet. Čím blíže byl k truhle, tím jasnější záře z obou předmětů vycházela. Kovář měl zavřené oči, ale bylo to, jako by se díval skrz svářečské brýle. Rozpoznával obrysy ztrouchnivělé bedny i stočeného hada kousajícího se do ocasu. Navzdory předpokladům, které by běžný návštěvník kina očekával po shlédnutí několika dobrodružně-mystických thrillerů, zde chybělo tajemné hučení spodních, výhružných tónů, ani se nezesiloval hřmot zvuků až na samý práh bolesti. Člověku to přišlo až líto. V efektně nasvícené scéně evidentně scházely táhlé tóny houslí a rytmické vybrnkávání kontrabasů.

Bylo absolutní ticho. Jas se rozpínal a sílil. Byla ho plná kobka a podobal se kaši z pohádky Hrnečku vař. Bylo otázkou času, kdy se záře začne "přelévat" do okolních podzemních prostor. Záře pronikala strukturou hmoty. Kovář se pootočil k místu, kam se schovala Villefortová. Skrze zavřená oční víčka viděl drobnou schoulenou kostru, jak si kostnatými dlaněmi kryje lebku.

"Spusť to dovnitř," zašeptala lebka Villefortové. "Pomalů to spouštěj dolů."

Kovář se špičkami bot dotkl truhly. Zastavil se. Zvolna spouštěl alchymistické znamení k zavřenému víku truhly. Kruuuask... První zapraskání dřeva bylo sotva slyšitelné. Potom se truhla s dalším praskáním a skřípotem zhroutila sama do sebe. A zmizela. Oslnivá záře se ztratila tak náhle, jak se zjevila. Kovář stále svíral rabinův přívěsek. S úlevou zaznamenal, že před zavřenými očima konečně pohaslo to nesnesitelné světlo. Otevřel oči, nejdřív jedno, pak druhé. Uprostřed místnosti se vznášel pableskující svitek papíru. O ramena Kováře se cosi otřelo...

Tady, v zasypané kryptě? Kovář se oťásl.

"No, no," ozvala se Villefortová. "Snad zas tak hnusná nejsem."

"Ale co kdyby?"

"Tak si zvykej, vojáku," štekla Villefortová a věnovala se levitujícímu svitku. "Profesore!" zakřičela, až spadly kousky stropní malby. "Prosím! Můžete se na něco mrknout?"

"Zase to jejich mrkání," povzdychl si Lao Tan; nicméně se protáhl vchodovým otvorem a sotva se napřímil, ztuhl. Nevěřicně pozoroval otáčející se, zářící papírový svitek. Místo truhly, která jej před chvílí obklopovala, sršelo z podlahy ke stropu sinavé světlo. V něm podélně rotoval nažloutlý stočený spisek. Podle všeho velice obsáhlý.

"co tomu říkáte, profesore?" ptal se Kovář tiše, sotva ho bylo slyšet. Držel nad svítkem prastarého dokumentu dlaň s roztaženými prsty. V druhé ruce svíral rabinův talisman. Po čele mu stékala Niagara studeného potu.

"Nemůžeme už couvnout, přáteli," hlesl Lao Tan.

Kovář třesoucí se rukou uchopil prastarou listinu a pomalounku ji vyňal z magického sloupu švéda. Podal ji obřadně profesorovi Lao Tanovi a na krk si opět zavěsil rabinův magický artefakt. Lao Tan se rozhlédl po ostatních. Všichni měli v tvářích napětí. Lao Tan rozvínoval svazek tajemné listiny. Byla popsána čínským kaligrafickým písmem z doby vlády Prvního císaře. Byly na ní obrazy Velké čínské zdi, rozestavěné hrobky a obrazy terakotových válečníků... Jenže něco očividné nebylo v pořádku.

Válečníci stáli v jiných formacích. To přece... To je jiné vojsko!

"To není pravda," šeptal profesor, jako by pronášel zaklínadlo. "To nemůže být pravda!"

"Copak? Máme tady jiné válečníky?" zeptal se napjatě Kovář. "To se ale dalo vzhledem k testům na stáří hlíny předpokládat, ne?"

"Já myslím tohle," řekl Lao Tan a pootočil rozvinutý papír ke Kovářovým očím.

"Nevím, co zrovna máte na mysli, pane profesore."

"Tohle," řekl profesor a bodl vychrtlým ukazovákem do středu jednoho z barvitých obrazů vzácné relikvie. Kovář si nevěřicně přiblížil obraz k očím. A málem se zakuckal. V tu chvíli totiž nevěděl, co má říct. Jistě, je to on. Mýlka není možná...

Mezi starověkými čínskými válečníky postával rabbi Jehuda Löw ben Bezalel. Byl ve svém tradičním oblečení a se svým obvyklým výrazem. Díval se Kovářovi do očí a zvolna pokyvoval hlavou.

"Něco tady nehraje," řekl JFK a podíval se na Villefortovou. "Tohle není možné!"

"Ne tady - a ne v tomhle světě," poznamenala komtesa a zvolna, jako by očekávala zákeřný úder, se rozhlížela. Hledala záchytný bod v dané realitě. Kovář pohlédl na kresleného rabína. Vybledlá postavička ukázala vzhůru, pak nad hlavou sepjala ruce a skrčila se.

"Kryjte se!" zařval Kovář do ticha. "Všichni do rohů!"

"Co zas blbneš?" ozval se Boorman nejistě. Ničemu už nerozuměl. Rabbi Löw zahrozil vztyčeným ukazovákem a vrtěl hlavou. Znova pohlédl nahoru a pak se zhroutil do černé skvrny... John Kovář odhodil pergamen a chytl Villefortovou kolem pasu. Vrhle se s ní do nejbližšího rohu.

"Co vyvádíš?" zaprotěstovala Villefortová a hekla, když dopadli na zem. Chtěla se zvednout, ale Kovář ji držel pod sebou. "Nech toho nebo to nahlásím jako sexuální obtěžování!" pokusila se o trapný vtip, ale nikomu do smíchu nebylo. Kovář díky rabinovým posunkům pochopil hrozící nebezpečí.

"Ven se nedostaneme," řekl Kovář. "Ale tady nás třeba někdo najde!"

"Nech toho! Mám toho všeho akorát dost..."

Bhrooumg!

"Tak to máš asi smůlu!" zakřičel jí do ucha. "Ještě toho nemáme dost!"

Bylo to první zadunění. Pak všechno pohltily vibrující, halucinogenní infrazvuky srovnatelné se zemětřesením sedmého stupně Richterovy stupnice. Nad nimi se probouzelo inferno. Což samo o sobě nebylo to nejhorší. S peklem by se možná dalo bojovat nebo domluvit... Ne však s právě padajícím stropem a tunami zeminy.

Tma.

"To je tvoje ruka?" ozvala se Villefortová nejistě.

"Ne."

"A čím to je teda ruka?"

"Která?"

"Která, která... Tahle asi! Ta, co z mi z ní stříká krev do ksichtu!"

"A tvoje není?"

"Ty ses někdy fakt na ránu! Tuhle ruku myslím!"

"Prsteny! To je profesor!"

"No, tak to je průser. Pane profesore! Pane... Žije!" vyjekla Villefortová.

"A co říká?"

"Do slepičí prdele a krysi tlamy! Nebo něco hodně podobného. Čínsky."

"Výborně. Kdo kleje, ten žije."

Kovář konečně nahmatal baterku. Byla zaklíněná pod Villefortovou. Přesněji řečeno, čouhal jí kousek zpod břicha. Byla to dlouhá a velká vojenská baterka.

"Andreo, potřebujeme baterku. Musíme prohlédnout profesora."

"A co ti brání? Tak ji rozsviť a je to!"

"Máš ji zřejmě... V rozkroku."

"Aha. Já tam cítila něco pevného... A nechtěla jsem ti hned nadávat."

Villefortová se nadzvedla. Kovář cítil vlnivý pohyb boků.

"Tak tam už sáhni. A nefuň mi furt do ucha!"

JFK by se rozesmál - pokud by nebyli zavalení pár desítek metrů pod zemí a kdyby jim tady nekrvácel jeden z největších odborníků na čínské dynastie.

"Dobrý!" řekl a rozsvítil. V duchu zaklel a nejradši by zase zhasnul. "Špatný"

"Obávám se, že má zranění nejsou slučitelná se životem," konstatoval Lao Tan.

"Nebojte, profesore. My vás z toho vysekáme," řekl Kovář a lhal jako na předvolebním mítinku strany Mrtvoly za životní jistoty. Profesor byl do půli těla zasypaný závalem a z boku mu trčel ztrouchnivělý kus trámu. Řezná rána na jeho zápěstí proti tomu byla jako svědění mezi prsty na noze proti konečné fázi AIDS. Villefortová si utrhla kus rukávu a utáhla mu ránu na ruce. Profesor ležel tak, že si neviděl na smrtelné zranění na boku.

"Kde je Wu-chen?" zeptal se Lao Tan.

Villefortová strčila do Kováře a nenápadně pozvedla bezvládnou ženskou ruku, která za ní vyčnívala z hromady stropních balvanů a hlíny.

"Myslím, že je s Frankem, v druhém rohu," řekl Kovář, aniž by hnul brvou.

"To je dobře. Je tak mladá. Řekněte jí, že jsem ji měl rád jako svou dceru."

"Ale profesore, přece ještě neumíráte," zalhal Kovář povzbudivě.

"Nevypadá to na zítřejší snídani," bolestivě hlesl Lao Tan a z úst mu vytekl pramen krve temnější než západ slunce v jaderné zimě. "John, objevil jste něco, co se vymyká chápání světa jako takového - a zřejmě jen vy dokážete všechno zase vrátit."

"Ano, pane profesore."

"Věřím vám," Lao Tan naposled otevřel oči "Vám i vašim přátelům."

"Nebojte, profesore," řekl Kovář a díval se na umírajícího muže. "Dáme všechno do pořádku. Od toho jsme tady..."

"To je dobře," zašeptal Lao Tan a umřel Kovářovi v náručí.

Villefortová si roztírala slzy po zaprášených tvářích a odevzdaně kývala hlavou:

"Sbohem, profesůrku. Teď jsme na řadě my. Za pár hodin nashledanou." Kovář si opřel hlavu do dlaní.

"Tomu zase říkám mise," řekl a nebyla v tom ironie. "Do prdele."

"Jo, můžeme tomu říkat i mise do prdele," ozvalo se zpod zapřičeného překladu.

"Franku! Tys to přežil?" pronesla Villefortová nesmyslně. Ostatně, co tady dávalo smysl.

"Ne. Mel bych?"

"No, nikdo to od tebe neočekával, ale když už jsi tady, tak vítěj," zašklebil se Kovář. Frank byl vlastně fajn chlap.

"Ty mě taky!" odseld Boorman - a všichni se rozesmáli. Bylo to absurdní; vedle nich mrtví lidé, nad nimi vrstva kamenů a zeminy, kyslík ubýval - a oni se bláznivě řehtali. Na druhou stranu, co jiného dělat? Pár minut před smrtí.

Náhle zmlkli, stejné naráz jako se před okamžikem rozesmáli.

Magický svitek papíru, který JFK předtím odhodil, začal svítit. Kovář jej opatrně rozložil na zemi. Namísto listiny pokryté kaligrafickými znaky vypadal jeho povrch spíše jako obrazovka televize přepnutá na nultý kanál. Poté se začal obraz vyjasňovat.

Nad hrobkou se stahovala purpurová mračna...

VZKŘÍŠENÍ ZLA

Nad hrobkou se stahovala purpurová mračna a v jejich středu bylo temno. Nad rozlehlým pohřebním komplexem panovníka Čchin Š'chuang-tiho se utvářel tunel do prostoru, kde čas má jiná pravidla a paralelní reality prolínají vesmíry hladce jako když duchové procházejí zdmi.

Slunce matně poblikávalo skrze rotující oblaka. Střed mračen do sebe nasával atmosféru ze širokého okolí - a podle

všeho i celý tenhle svět. Z pohledu pozemského pozorovatele to bylo největší tornádo, jaké se kdy zrodilo nad zemským povrchem. A přestože bylo právě poledne, setmělo se. Svět smrtelníků očekával apokalypsu a její čtyři přízračné jezdce.

Objevil se však jen jeden. Ten nejmocnější.

Mraky se rozestoupily, jako když čas oponou trhne, a na zlověstně nasvícenou scénu se vřítíl černý válečník na ohnivém oři.

Temný lord X-Hawk si potrpěl na symboliku i scénické efekty, jimiž doprovázel svůj příchod na vyvolený svět; tedy na jeden z mnoha paralelních světů, které hodlal buď ovládnout, nebo zničit. Obojí v podstatě vycházelo nastejno.

Plnokrevný aldebaranský hřebec zářil jako železná řeka valící se korytem po odpichu vysoké pece. Namísto hřívý a ocasu mu z těla šlehaly žlutavé plameny. Otěže měl zhotovené ze svazků kujného železa a na kopytech sršely podkovy přibité platinovými hřeby.

"Máme je pohromadě," pousmál se jezdec v černém. "Na správném místě a ve správném čase. Tak pojedte," pokynul rukou a za ním se z oblačných hradeb vyřítili zbývající jezdci apokalypsy. Provázely je vskutku filmové, neuvěřitelně rozvětvené blesky, dunění hromů a dusot kopyt dopadajících do mlžného příkrovu Země.

Jezdci se seřadili vedle sebe. Lord Xaverius Hawk se pootočil a vytáhl ze sedlové brašny přístroj, který nejvíce připomínal pneumatický rotační samostřil. Byl zhotovený z matně lesklého kovu, stejně jako brnění a přilby jezdců.

"Dragu, máš na starost otevření hrobky. Vy dva se postaráte o vesmír. Přesně tak, jak jsme se dohodli. Je všechno jasné?"

Oslovení přikývli. Pokud by tak neučinili, zemřeli by.

"To jsem rád. Dragu, můžeš začít!"

Jezdec s temně zelenavou, šupinatou tváří a s očima proseklýma svislou, žlutou zřítelnicí zabodl ohnivému oři ostruhu do slabin, přikrčil se k planoucí hřívě a ztratil se v bouřící atmosféře. Pronikal rotujícími mračny jako bronzová hlavice šípů tělem oběti.

Nad hrobkou Prvního císaře vypustil neviditelnou síť. Podivuhodná struktura byla stvořená z částic pocházejících z doby Velkého paralelního třesku. Byla nakalibrovaná na realitu tohoto světa. Kruhovátá síť měla v průměru jeden kilometr a vlnila se jako olbřímí elektrický rejnok. Při průletu nad zemí do sebe nasála veškeré kovové a plastové části konstrukce, kterou postavili archeologové nad odkrytými řadami terakotových válečníků.

X-Hawk cválal na koni pár set metrů za okrajem sběrné sítě. V jedné ruce svíral otěže a v druhé samostřil. Zamířil na řady nehybných bojovníků a stiskl spoušť. A pak křížoval nad hliněnou armádou sem tam, tam a zase zpátky...

"Teď se, Jehudo, ukáže, jestli jsi opravdu největší mág," pronesl lord X-Hawk v duchu. "Já věřím, že jsi. Nebo snad ne...?"

Střely se zakulacenými hroty opouštěly tělo samostřilu a svištěly vzduchem jako miniaturní bomby. Explodovaly pár metrů nad hlavami a přilbicemi hliněných válečníků.

Na dva tisíce let starou armádu se snášel bělostný prášek. Byl to rabinův kouzelný šém, jímž oživoval uměle stvořeného sluhu. Xaverius Hawk nechal šém ukrást, analyzovat, a poté alchymistickými postupy zestonásobit a ještě posílit černou magií. Vzniklou substancí nechal rozdrtit na samou úroveň molekulárních vazeb a smísit ji s geneticky tvůrčími viry, schopnými přenášet i na této úrovni strukturu svého nositele.

"Tedy," opravil se X-Hawk, "byl jsi nejlepší čaroděj, dokud jsem se neobjevil já."

Lord vystřílel všechnen prach a naposledy se prolétl nad hliněnou armádou. Zarazil bestii před první řadou bojovníků a nechal se snést k zemi. Seskočil z oře a pohlédl válečníkům do tváří.

"Tak co, vojáci? Nestýskalo se vám už po řádné bitce?" zeptal se.

Nikdo neodpověděl. Žádný z oslovených se ani nepohnul. Lorda to nerozhodilo. S rukama za zády se vycházkovým krokem procházel podél hliněných jednotek. Byl si vědom toho, že na každého válečníka dopadlo jen stopové množství rabinova šému, takže je jasné, že se nedají hned očekávat zázraky.

"Hlavně nespěchejte," vedl dál s vojáky samomluvu. "Chápu, že po těch letech musíte být celkem ztuhlí. Já to znám, když ráno vstávám..."

Kruuuask... Za lordem něco sotva slyšitelně puklo. Jako když praskne ucho džbánů, se kterým někdo pořád a pořád chodí pro vodu. X-Hawk nepátral, odkud zazněl onen zvuk, a dlouhými skoky se ocitl zpátky u oře. Vyskočil mu na hřbet a pohlédl vzhůru.

"A teď je na řadě vesmír!" zvolal do bouřících mračen a pobídl koně. Plamenný oř zaržal a vzepjal se na zadních. Z trupu mu vyšlehly plameny. Pak oba zmizeli v nadoblačných výšinách. A na Zemi se začaly dít věci...

Vojín Lu Pu-wej otevřel jedno oko. Měl pocit, že mu víčko narazilo do nadočnicového oblouku. Vojín se neodvažoval ani pohnout, nechtěl si mrkáním postupně rozbit lebku. Ovšem to, co zahlédl jedním okem, ho s úžasem přimělo otevřít i to druhé. Opět to zadunělo - jako když si přátelé t'ukají hliněnými džbány plnými vína. Tohle však nebyl přípitek na zdraví.

Lu Pu-wej stál na otevřené planině a místo nebe nad sebou spatřil peklo. Krvavě zbarvená obloha připomínala nitro kovářské pece a Slunce zapadlo za obzor. Doslova spadlo za obzor. Bylo to rychlé, jako když dítě hodí oblázek do vody. Jenže to samo o sobě nebyla hlavní záhada. Životadárná hvězda, ztělesnění božské a nezpochybnitelné moci, totiž zapadala na východě...

Červánky se honily po nebi jako urvané ze slunečních řetězů. Východní horizont se hroužil do krvavé temnoty. Po obloze se proti směru otáčení Země hnali dva nebeští jezdci a táhli za sebou purpurově pableskující meteor. Byl to zkrocený hyperprostorový fantom IV. třídy - a jím právě docela podstatně měnili tenhle svět.

Vyšší důstojník Jing Čeng opatrně pohnul zornicemi. Již samotné otevření očí bylo namáhavé. Rozhlédl se, co mu záběr pohledu dovolil. Stál v popředí svého pluku. Před ním byly řady pěšáků určené jako oběti do první bitevní linie. Po nich následovala Jing Čengova osobní garda a jízdní oddíly. Ve stejné linii klečeli na jednom koleně lukostřelci a kopiníci.

Jing Čeng dokázal pohnout hlavou. Měl krk ztuhlý, ale to, co spatřil, ho donutilo zapomenout na tělesné malichernosti. Ocítl se na počátku konce Světa.

Nebe ztemnělo, jako by někdo přes něj zatáhl oponu. Ze západní strany vylétl Měsíc a splašený přelétl severní hvězdnou oblohu. Vzápětí za ním vyrazilo Slunce. Vypadalo to, že jej dohoní a spolkně. Takové byly dojmy pozemského pozorovatele. Slunce pochopitelně stále zářilo na svém místě v centru sluneční soustavy a Měsíc obíhal modrou planetu jako před miliardami let. Přechod do jiného časoprostoru byl někdy jen efektním zablýsknutím, jindy vypadal jako pableskující tunel do nitra Galaxie a teď se projevil zpětným "chodem" nebeských těles.

Vozka C'-čchu zamlaskal na koně. Zvíře se teprve vymaňovalo z tisícileté nehybnosti, ale vozka poznal, že s ním bude i tak dost práce. Až kůň zjistí, do jakého pomateného světa vstupuje, první co udělá, bude, že se splaší a rozbije válečný vůz. C'-čchu sevřel opatř do terakotových pěstí a opět zamlaskal. Z povrchu rtů se mu oddolily kousky hlíny. Byly to jen zvětřelé části, samotné terakotové tělo každého ožvlého válečníka totiž získalo pevnost a tvrdost kamene.

Bojovníci z pálené hlíny se transformovali v bitevní stroje. Pod oblohou zachvácenou vesmírným a časovým chaosem se rodila nezníčitelná, nesmrtelná armáda. Střídání dne a noci bylo tak rychlé, že je nebylo možné vnímat ani lidským okem. Prostor bičovaly stroboskopické světelné vlny. Bylo to jako tisíc bouří, bylo to jako...

Náhle vše utichlo. A zastavilo se. Na obloze zářilo slunce v nadhlavníku. Všechno vypadalo normálně. Ale něco bylo jinak... Mezi mraky se vznášely čtyři ohnivé kruhy.

Čtyři nová Slunce.

Meng Tchien se obrátil ke svému vojsku. Zvolna zvedl paži. Po rukávu se mu sesypal poprašek. Nebyla to pouze terakota, byly to i částičky bělavého prachu. Padaly na zem a zůstávaly na ní ležet jako sněhová pokrývka, v těchto krajích nevidaná.

"První císař a bohové nás povolali do tohoto světa!" zvolal Meng Tchien rozhodně. Tisíce bojovníků provolaly slávu Prvnímu císaři. "Stojí před námi nelehký úkol," pokračoval generál. "A my jej splníme! Za každou cenu!" Jednotky začaly skandovat císařovo jméno a rytmičky bušily zbraněmi, štíty či dlaněmi.

"Pane," ozval se pobočník. "Jest to vskutku projev příkladného vojevůdce. Dokážete lidi povzbudit a vtáhnout je do dění jako málokdo, ale... My víme, jaký úkol nás čeká?"

Generál se k němu naklonil: "Nevíme. Ale jistě se o tom už někde jedná."

"A co budeme dělat, než se to dozvíme, pane?"

"Výrazíme na pochod!"

"Kterým směrem, aspoň přibližně, pane? Abych věděl, jaké mám předat rozkazy hlídkám."

Generál Meng Tchien se podrbl na tváři. Rozhlédl se... A spatřil jezdce!

Bylo to zvláštní, přísahal by, že před chvílí nebyl na pláni nikdo.

"Nu, vidíte, vy škarohlíde! Posel!" otočil se na pobočníka se samolibým úsměvem. Bylo mu jedno, kde se tajemný jezdec vzal, hlavně, že veze rozkazy. Jezdec v ruce třímал standartu Prvního císaře. Meng Tchien pobídl terakotového oře a vyjel před linie vojáků. Následovala jej kohorta vysokých důstojníků a pobočníků včetně dvou válečných vozů. Tajuplný jezdec zpomalil koně.

Vozka C'-čchu zašeptal kopiníkovi návoze: "Vidíš to zvíře? To není kůň! Podívej, to je ďábel!" Vozka šeptal hlasitě, až to zaslechl i generál. Rozhodl se pokárat užvaněného vojína. Nesmí zapomenout nechat ho pro utužení morálky zbičovat. Jenže v tu chvíli nebyl generál schopen slova. Hleděl jako uhranutý na jezdce a jeho oře.

Z nozder pekelného monstra vycházel žlutavý, sirný dým. Když zvíře zahrabalo přední nohou v zemi, z hlíny sršely jiskry. Když mávl ocasem, na půd'u se snášely roje plamínků.

"Generále?" vytrhl důstojníka ze strnulosti cizinec. "Můžu? Nebo si ještě hodláte prohlížet mého osobního ďábla?"

"Nádherné zvíře, jen co je pravda," potřásl hlavou Meng Tchien, jako by se probouzel ze zlého snu. "A co vůbec žere, potvora? Vždyť mu seno musí shořet u huby."

"Ale to víte," mávl rukou cizozemec. "To, co je k maní. Lidské maso, pokud možno čerstvé."

"A teď je po krmení?" podotkl Meng Tchien. Z nozder zvířete vyšlehly plameny.

"Jistě. On hlínu stejně nežere."

"Má rozum," podotkl hliněný generál. "A copak nám tedy nesete, cizince?"

"Nedělejte, že nevíte." V hlase jezdce zaklokal smích. "Vy, takový válečník."

Generál se snažil pohlédnout neznámému do tváře, ale nebylo to možné. Ačkoli měl na hlavě jen špičatou přilbu, obličej se stále utápěl ve stínu. Ať se jezdec pohnul kamkoli, ať pokýval nebo zavrtěl hlavou, z tváře byla vidět jen hladce oholená brada a spodní ret. Nic víc.

"Mám pro vás depeši od Prvního císaře," ušklíbl se cizinec a pozvedl ruku. Držel v ní stočený svitek papíru s císařskou pečeti. Generál zaznamenal znak vládce Čchin Š'chuang-ti.

Generál chvíli zíral na posla a pak hlesl: "Kam vyrážíme?"

"Na západ. Stále na západ, vojáku."

"Jsem důstojník. Nejsem voják."

"Jste hlavně voják. Alespoň v to doufám."

Generál chvíli přemýšlel, pak přikývl a pobídl koně. Popojel k cizinci a převzal od něj svitek papíru. Ani jej nerozbalil.

Zkontroloval císařovy znaky a pečeti.

"My se, tuším, ještě uvidíme?" zeptal se.

"Určitě."

"A jak vám mám říkat, až se zase někde setkáme?"

"Říkejte mi třeba Jestřábe," pousmál se X-Hawk. Byl příjemný jako himalájské ledovce a pohled měl ostrý jako severní útesy Sagarmathy. "To je dravec, kterého znáte i v těchto končinách. Nebo mě prostě oslovujte - pane," dodal. Atmosféra kolem nich zamrzla.

"Víc se mi líbí oslovení Jestřábe," namítl Meng Tchien.

"Jde jen o zvyk, vojáku. Brzo si zvyknete i na to 'pane.' "

"Nebyl bych si tak jistý. Ostatně, dravce nad našimi městy stílíme." X-Hawk se díval na prázdné zásobníky samostřilu a nepatrně zavrtěl hlavou. Pohlédl na nebe. Časoprostorový tunel se uzavíral. Sklouzl pohledem na tisíce terakotových válečníků. Nakonec upřel zrak na generála: "Jste statečný a zřejmě i rovný chlap. Potřebuji lidi jako jste vy." Meng Tchien chtěl odseknout, že zase nepotřebuje lidi jako je on... Jenže pod vlivem zlověstné, tajemnými stíny obklopené entity jen mlčky přikývl. Byla to jediná možnost. Jinak by mu hlava pukla vedví.

"Nyní vykonejte císařovu vůli," ukázal X-Hawk na tisíce bojovníků. Pohlédl na oblohu. Blankytné nebe přebíralo vládu nad zbytky temných, vířících mračen.

"Za pár měsíců se potkáme."

"Bude mi ctí, pane."

"No vidíte, že to jde," řekl X-Hawk a vrátil se ke koni. Vyšvihl se na něj, vbodl ostruhy do slabin a pak s ním zmizel v nebeské průrvě. Nachově se blýsklo - a vše bylo jako dříve. Nad hliněnou armádou se klenula blankytně modrá obloha. Slunce ji prozařovalo jako vody horského plesa. Planeta Země se vyhřívala v životadárném přílivu světla a tepla, podobná kočce na prosluněném parapetu. Vše se vrátilo do starých kolejí. Země se líně otáčela tak, jak to dělala pět miliard let; s jedním malým rozdílem. Tohle byla jiná Země. Jiný svět.

NA ZÁPAD

Čínští bojovníci se rozhlíželi. Vypadali jako zvolna se rozbíhající válečný stroj. Nebo voskové figuríny, které v muzeu o půlnoci pátrají, koho by brutálně a hlavně originálně zabily. Mimochodem, tady také půjde o zabíjení... Každý z tisíců terakotových vojáků zahlédl korouhev své jednotky a zaslechl povel velícího důstojníka: "Kupředu!"

Vojáci obutí v sandálech poprvé od svého stvoření vykročili. Bylo to pro ně těžké.

První nejistý krok a dopad nohou do prašného terénu. Byl to sice malý krok pro hliněného válečníka - ale byl to zničující krok pro lidstvo. Terakotová armáda ve vzorně seřazených jednotkách opouštěla koridory císařského pohřebního komplexu.

Nedohledné zástupy bojovníků dusaly po vyprahlé zemi a vydávaly se na rozhodující válečné tažení. Nikdo z vojáků netušil, v jaké éře došlo k jejich oživení. Nepotřebovali to vědět. Jsou přece armáda Prvního císaře - a ta má jediný úkol: podmanit si celý svět...

Ničivá pout' sedmáctým stoletím začala.

Lord Xaverius Hawk spokojeně sledoval postupující pluky válečníků. Celou taktickou operaci připravoval několik měsíců, myšleno v reálném čase podle centrálního chronometru Agentury. X-Hawk se po nevydařené bitvě u Slavkova, kde mu proti napoleonským vojákům ozbrojeným mušketami a šavlemi nepomohlo ani nasazení německých tanků Tiger, cítil vskutku poníženě. A to on neměl zapotřebí. Ani na to nebyl zvyklý.

On, vládce několika paralelních světů a jeden ze zakladatelů Agentury, musel rezignovat před ztřeštěncem, jehož Agentura poslala do Slavkova doslova na poslední chvíli. Nový agent, v interních sděleních ho označovali jako JFK, jednal v rozporu se všemi nepsanými pravidly špionážního boje, a svůj bláznivý způsob myšlení vnutil nejen svým spolupracovníkům, ale navíc i svým přímým nadřízeným!

"Teď máš, agente, klid, co?" hleděl X-Hawk na displej zabudovaný do otevřeného víka renesanční truhly. Seděl v pohodlném kočáru taženém ohnivým čtyřspřežím a pohyboval se na rudočerném pomezí čtyř paralelních světů.

První byl svět Prvního císaře čínské říše, 210 let před narozením Krista. Další svět patřil renesanci a době Rudolfa II., osvíceného evropského panovníka, přibližně roku 1600. Třetí svět, s nímž musel být X-Hawk v neustálém kontaktu, byl začátek dvacátého prvního století, tedy doba, kterou si sám pojmenoval jako "Věk JFK."

A čtvrtý svět se právě vytvářel z předešlých. Jakmile vznikne, nebude důvod pro existenci těch tří. Prostě se rozplynou. Zaniknou jako stovky jiných paralelních světů...

"Abys neřekl, JFK, že něco ponechávám náhodě, tak si tě v té hrobce zasypu na dalších pár tisíciletí," řekl lord X-Hawk a vyklonil se z okna kočáru. "Pošlete dolů pár stupňů Richterovy stupnice."

"Ano, pane," řekl vozk a pokynul vznášejícím se, vyčkávacím jezdcům. Ukázal dolů, roztáhl prsty na jedné ruce a prudce je sevřel v pěst. Drag sykl svému koni něco do ucha a vzápětí oba vylétli z pableskující koule, která ochraňovala kočár a jeho doprovod před chaosem prolínajících se vesmírů.

X-Hawk sledoval na monitoru Dragovy začističové práce. Ten dračí mládenec byl schopný, takřka všehoschopný. Koridory císařské hrobky proběhlo první zavlnění země. A pak se komplex ocitl v oblacích prachu. Ten zvolna usedal. Pohřebiště vypadalo, jako by ho rozryli gigantičtí krtci. Hluboké průrvy prořezávaly původní naleziště křížem krážem. Tisíce tun zeminy se sesedlo a setřásko se do podzemních prostor.

"JFK, budiž ti země těžká," pronesl X-Hawk. "Teď musím nalézt rabína a zničit jeho sídlo. Ten čaroděj mě rozčiluje

skoro jako ty. Jenže on bude muset bránit nejen sebe a pár vyvolených z Agentury, ale i celý svět. A to mu dá, počítám, docela zabrat."

Lord sklopil víko truhly s monitorem. Opřel se do měkkého plyše a usmál se: "Doufám, že se jednou sejdem všichni v pekle, přátelé. Témat k rozhovoru bude jistě dost."

V zasypaných katakombách zářilo namodralé světlo. Před magickým svítkem vydávajícím mysteriózní záři seděli Kovář, Villefortová a Boorman jako... Jako před televizí. A sledovali jednu z nejhrůznějších reality show.

"To je síla," hlesla komtesa. "Ti hlinění panáci opravdu obživli."

"Tisíce Golemů," poznamenal Boorman a pro jistotu si zkontroloval implantovaný magický štít. Ano, pulsuje, jako lidské srdce... V tomhle světě Frank mohl existovat. Docela si oddechl. "Tak nevím," pokračoval, "kdo se jim vůbec postaví do cesty?"

"Kdo se jim postaví do cesty, je jasný, Franku. Všechny armády světa. Myslím tohle paralelního světa," řekl Kovář.

"Ty jsi ale tu otázku zřejmě myslel takhle: kdo zvítězí nad armádou z hlíny? Nad armádou, která není z živých lidí?"

Boorman pokýval hlavou. "Tak jsem to myslel," řekl a nepovažoval ani za nutné dodat něco vtípného či rýpavého.

Kovář to prostě vyjádřil lépe. Někdy holt lidé uvažují jinak - občas i lépe. Andrea de Villefort zírala na zářící papír. Obraz měl kvalitu plazmového displeje, jen zvuk domácího kina scházel. Ale i tak to vypadalo hrozivě.

"Kdybych o tom měla psát, tak bych to nazvala: Armády nesmrtelných"

"To by sis ale nejdřív musela vymyslet, jak se dostaneme z tyhle zavalené hrobky," podotkl Kovář. "Protože za chvíli nám dojde kyslík."

"Mám nápad!" ozval se Boorman. "Myslím, s tím psaním"

"Výborné," zvedl Kovář ukazovák. "První kapitola by se mohla jmenovat 'Jak se zbavit kyborga grafomana'."

"Kdybys nemusel být pořád tak ukrutně vtípný, možná by nám Frank sdělil, co tím myslel," zarazila ho Villefortová jako hřebík do prkna. Boorman rozvážně zvedl papír, který vyhlížel jako LCD displej, a pohlédl na něj tak zblízka, až ho promáčkl nosem.

"Ty čínské znaky tam jsou pořád, vidíte?"

"Nevidíme. Máš tlustý sklo," upozornil Kovář. Villefortová ho kopla do holeně a tak jen sykl: "Jasný. Už vidíme."

"Co udělalo z tohohle papíru světlo? A pak televizi?"

Kovář sundal alchymistický přívěsek. Had se kousal do konce vlastního ocasu a Kovář se kousal do rtů. A myslel si něco o tom, že se občas chová jako pitomec.

"Promiň, Franku," řekl a podával kyborgovi magický artefakt.

"To musíš ty, John. Tobě ho rabbi věnoval. S tebou si přál zůstat v kontaktu."

"Tak jo, jdeme na to. Podej mi tu placatou televizi. Zkusíme rabbimu poslat pozdrav z Číny. Snad mu dojde včas."

"Jak to budeš psát?" zajímala se Villefortová. "Možná bych ti mohla nějak pomoci."

"Myslím, že to zvládnu," odvětil Kovář a bylo znát, že ani moc nevnímá, co mu Villefortová říká. Soustředil se na zářící listinu. "Možná nebudu psát nic. Prostě to rabínovi řeknu."

"Ale - zvuk to nepřenáší," namítla agentka.

"Vím. Přes povrch neprojde žádný zvuk," řekl Kovář, vložil si přívěsek do úst a strčil hlavu do posvátného svítku.

Všechny pohltila oslepující záře - a když pohasla, Villefortová s Boormanem šokované pozorovali Kováře a jeho bezhlavou postavu. JFK klečel a v obou rukou před sebou svíral onen arch papíru. Villefortová se zvědavě podívala z druhé strany. Ne, Kovář neměl hlavu ani tam. Prostě, tělo mu končilo u krku a na něm měl místo hlavy list papíru.

"To jsem fakticky zvědavá, co si tam povídají," hlesla bezmocně.

"Já to říkám pořád - je to blázen," zašeptal Boorman.

Kovář po chvíli vytáhl hlavu z pergamenu a řekl:

"Neodvratný zánik. Konec světa. Ale ještě nevím, kterého."

Na sklonku třetí fáze terakotové války se zdálo, že osud světa je zpečetěn. Od vzkříšení necelých devíti tisíc císařových válečníků uplynuly dva měsíce. Armády hliněných útočníků přešly jižní Asii. Na rozdíl od jiných výbojných armád dobytá území neplenily. Pouze si svérázným způsobem získávaly nové a nové rekruty. Generál Meng Tchien v této fázi války velel takřka sto padesáti tisícům válečníků. Dobře věděl, že pokud ponechá obsazená území v režimu samosprávných protektorátů, dostane z nich nejen další bojovníky, ale i materiální zabezpečení postupující armády, tedy koně, povozy a zbraně. Vojáky, jež se nehodlali podřídit této doktríně a svým chováním připomínali lidskou cháturu, nechal pro výstrahu rozdrtit na prach.

První fáze válečného tažení byla takřka bezproblémová. Číňané na celém území vítali terakotovou armádu jako příslib lepších časů. K prvním vážným potyčkám došlo u větších měst a ve vyhlášených přístavech. Současní vládcí Říše Středu se marně pokoušeli zastavit nevyhnutelný historický vývoj a proti hliněným zjevením vysílali do boje početné bojové jednotky. Pochopitelně marně. Těžko bojovat s protivníkem, kterého nelze zabít...

Druhá fáze terakotové ofenzívy spočívala v obsazení Indie a postupu přes arabský svět.

Vojáci, kteří měli Meng Tchiena na této výpravě doprovázet, si mohli odpočinout a nechat se spravit v keramických pecích. Bylo jim dovoleno navštívit nevěstince, které se v obsazených územích přizpůsobily zájmu nových návštěvníků. Takřka průmyslově vyráběné hliněné panny sice neměly ve vínku kouzelný rabinův šém, ale zato měly olejem promazané klouby a širokou, pohyblivou pánev. K hliněným pannám vždy přináležely dvě až tři lidské nevěstky, které s ní hýbaly a vydávaly místo ní vzrušené zvuky. Byla to doba velkých výdělků za relativně málo vášně.

Terakotová prostituce se stala jedním z nejvýnosnějších řemesel té doby.

V přestávce před rozhodujícím tažením s cílem ovládnout zbytek jižní a jihozápadní Asie provedl Meng Tchien nově přerozdělení sil. Vybrané pluky, které měly zaútočit na Malou Asii, si ponechal pod svým velením. Druhá formace Armád nesmrtelných, jak se začaly vítězné jednotky nazývat, měla chránit bojovou linii ze severu, ze strany kazašských a volžských Tatarů. Tu svěřil Meng Tchien pobočníkovi Čchen Šengovi. To ovšem byla toliko armáda živých čínských bojovníků, kteří se během tažení terakotových válečníků rozhodli, nyní, v sedmáctém století, převzít rozkaz Prvního císaře a v jeho jménu dál rozšiřovat území a moc Čínské říše.

Meng Tchien před dalším tažením na západ vyslal do arabských států lidské zvědy, aby byl informován o situaci v oblastech, do nichž hodlal vpadnout.

V dubnu roku 1601 dle křesťanského letopočtu se vydal Meng Tchien s vojskem na pochod. O početních stavech hliněné armády neexistují přesné zprávy, ale i tak je možné se domnívat, že pod Meng Tchienovým velením vypochoďovalo z indických držav přes sto třicet tisíc pěšáků a dvacet tisíc jezdců. Majestátní dojem také vyvolávala stáda válečných slonů, která měla v Arábii a zejména Evropě šířit slávu jasného panovníka Čchin Š'Chuang-tiho a jeho pravé ruky, Lorda Xaveria Hawka.

Přechod čínských armád přes pouště a polopouště Iráku byl jen otázkou vytrvalého pochodu. Hlinění vojáci netrpěli žízní ani hladem. O vodu pro zvířata se dokázali vždy postarat. Byť za cenu vypálených měst či likvidace karavan. Za další měsíc se jednotky, jež nepoznaly porážku a každý odpor řešily rychlým protiútokem, ocitly před branami Istanbulu. Před mocnou, několika valy hradeb opevněnou metropolí, za níž se nacházely evropské břehy. Cesta do nitra evropského kontinentu se chýlila k závěrečnému dějství. Generál Meng Tchien pozoroval pyšné hradby Cařihradu a usmíval se. Kolik takových měst už viděl...

Vždyť v nich žijí jen lidé. Lidé z neuvěřitelně měkkého masa a křehkých kostí. Ohlédl se na armádu Prvního císaře. Ta budovala rozsáhlé ležení na východní straně Cařihradu. Generál se otočil k mocné metropoli. Nad hradbami a štíhlými věžemi měšit zapadalo slunce.

Mělo barvu krve.

"Toho města bude škoda," povzdechl si Meng Tchien.

CAŘIHRAD BOJUJÍCÍ

Villefortová spatřila nedožrnné řady nesmrtelných válečníků.

Mezitím upila ze sklenky vína - a teď se z toho neuvěřitelného panoramatického pohledu zakuckala. Tolik hliněných panduláků nečekala. Kovář ji letným úderem plácl do zad. Myslel to dobře, chtěl ji pomoci. Villefortová sice přestala kašlat, ale zato vrazila čelem do hrubě tesaného pískovce, ze kterého byly zbudovány okázalé hradby Cařihradu.

"Johne, proč mám pořád dojem, že největší nebezpečí jsi ty?" zasyčela s výrazem pouštní zmiže, které někdo šlápně na ocas a zároveň ji za hlavu vrazí vidlici. Villefortová vytáhla z pochvy široký nůž a přimáčkla si jej na čelo, kde začala růst boule. Kovář se odtrhl od hledí dalekohledu, zběžně pohlédl na kolegyni a řekl:

"Za málo. Zakuckala ses. Tak jsem tě plácnul... Aby ses neudusila."

Villefortová se nevěřicně obrátila k Boormanovi.

"Slyšíš ho, kavalíra? On mi rozbije hlavu a..."

"Hlavně, že už nechrchláš, ne?" podotkl Boorman a dál cosi kreslil na arch pergamenu. Upřeně hleděl z hradeb a zapisoval si do paměti vzdálenosti, pozice a třídil si v taktické části mozku celkové údaje o postavení protivníka.

"Dík. Ne, už nekuckám," hlesla Villefortová a mávla rukou s naprostým pocitem zmaru. "Dokonce jsem to přežila," utřela si krev z rozbitého čela a ohlédl se na Kováře. "Zapomněla jsem ti poděkovat, Johne."

"Rádo se stalo," zabručel JFK. "Franku, máš pozice jižních pluků?"

Komtesa de Villefort si řekla, že se nebude rozčilovat a jen tak pro sebe, čistě pro odreagování, kopl vzteky do hradební zdi. "Auvajs," sykla a sklonila se s tichým zaklením k zemi. Zapomněla, že si po koupeli vzala místo obvyklých vojenských kanad plátěné střevíce. Ze strážní věže zaduněl gong. Na širokých hradbách se objevil předvoj velitele cařihradské posádky. Komtesa si mmla palec a tiše klěla. Namáhavě povstala a s bolestivě staženou grimasou přivítala velitele. Podobala se hubené Olivii, nápadnici Pepka Námořníka, která právě obdržela úder kovadlinou. V očích se jí protáčely spirály a na hlavě pučel roh.

"Jakpak se daří, komteso?" oslovil ji Ibn al-Rašíd. "Snad vás ti neřadí nezasáhli? S obavami sleduji, že trpíte bolestmi. A co vaše hlava, u všech všudy?"

"Děkuji za optání, veliteli. Jen jsem se zakuckala - a pak jsem kopl do zdi."

"Svérázná příprava na bitvu," ohodnotil to Ibn al-Rašíd zavrtěním hlavy a zkoumavě pohlédl na uhrančivě krásnou ženu. "Vidím, že se od vás, Evropanů, máme ještě mnohé co učit."

"Pane," vyrušil ho Kovář. "Máme jejich pozice. Myslím, že původní plán platí."

"Co přístav, veliteli?" optal se Boorman a podal Rašídovi zakreslená postavení nepřítelů.

"Nálože jsou rozmístěny. Spojenecké flotily křižují Bosporskou úžinu v takovém počtu, že by mezi nimi nepronikla ani vodní krysa," informoval je Ibn al-Rašíd a bedlivě si prohlížel rozmístění protivníka. Villefortová se konečně dala dohromady a zeptala se:

"To vše je výborné, veliteli. Ale upozorňuji, že podle informací vašich zvědů musíme čelit zejména tomu, že terakotová armáda proměňuje všechny, s kým se střetne, na další hliněné rekruty. Na začátku tažení jich bylo kolem osmi tisíc a teď už to je přes sto dvacet tisíc."

"Už sto třicet pět," upřesnil Frank Boorman.

"Kolik má Istanbul obyvatel?" ignorovala Villefortová Frankovo upřesnění.

"Něco přes čtyři sta tisíc," řekl Ibn al-Rašid.
"Takže, jak to tak počítám, hliňáci budou mít dost nových rekrutů."
Přítomní kývli.
"V těch tisících jsou samozřejmě ženy, děti, staří lidé, nemocní... Jen tak uvažuj."
Ibn al-Rašid si odkašlal, pokrčil rameny a pak potvrdil úvahu komtesy.
"Do zbraně jsme povolali celkem šedesát tisíc bojeschopných mužů."
"Je nás, tedy vojáků, jen dvakrát méně," rozhlédla se komtesa po ostatních.
"Podle všeho to opravdu vypadá, že naše situace není ideální, ctihodná komteso," shrnul to Ibn al-Rašid. Zpod turbanu mu na ramena splyvaly černé, lesklé vlasy.
"Přesně, jak jste to ráčil zhodnotit, veliteli," pronesla komtesa a uklonila se.
"Výborně. Tak aspoň na něčem jsme se shodli," podotkl JFK bez dalšího komentáře.

Kovář seděl na koberci v tureckém sedu, Villefortová dřepěla na bobku proti němu a nad nimi stáli Boorman s Ibn al-Rašidem a pobočníky. Kovář držel v ruce figurku pěšce a pohyboval s ní nad plánem Istanbulu se zakreslenými nepřátelskými liniemi.

"Ne," odložil pěšce mimo mapu. "Nedokážu rozhodnout, který pluk obětovat."
"Nech toho!" řekla Villefortová tiše. "U Slavkova ses vrhal proti tankům s celou jízdou a tady si budeš hrát na humanistu? Zrovna ty?"
"Jenže tam jsem alespoň tušil, jak útok povedu. Tady bych se ale mohl vrátit jako hliněný panák. A pak tě zabít, dámo."

"Což by pár lidem fakticky vadilo," podotkl Boorman. "Možná."
"Dík, Franku," plácla Villefortová Boormana přes lýtko. Byl to přítel a ona věděla, že by za ní šel třeba do podsvětí přeplovat řeku mrtvých. "Taky bys mi chyběl, možná. V pekle."
"Tam se stejně setkáme," řekl Kovář a posbíral figurky jezdců, černé, bílé. Rozestavil čtyři koňské hlavy podél severovýchodní brány. Vzal čtyři věže a umístil je na hradby města.
"Počkej, počkej!" ozvala se Villefortová nejistě. "Nemůžeš hrát se všema figurama najednou. Máš přece bílý! Co blbneš? Vymejšlíš nová pravidla šachů nebo, sakra, makáš na obraně tohoto města?"
"To jsou dvě odlišné hry," pohlédl jí Kovář zblízka do zelených očí a Villefortová se instinktivně stáhla. "Chápeš to? My hrajeme šachy - a oni vybíjenou. Doslova."

Boorman poklekl mezi ně. Rozmístil další figury před jezdce, posílil věže záložním postavením střelců a královnu podal Villefortové. Pohlédl na Kováře. Ten kývl. Boorman pobral všechny figurky pěšáků a vysypal je za město. Do zátoky Zlatý roh, do vod Bosporské úžiny. "Takhle jsi to myslel, Johnne?"

"Přesně tak, Franku," odvětil JFK a plácl ho po rameni širokým skoro jako Bosporský průliv.
"Takže mám na starost zbytek Istanbulu," pokývala hlavou Villefortová. Představila si tisíce žen zoufale vzpínajících ruce ke štíhlým minaretům Sulejmanovy mešity nebo ke Konstantinovu sloupu. V náručích svírají plačící nemluvnata. Větší děti protestují, nechtějí opustit otce. Atmosféra hysterie a zmaru je hustší než slévaný med. Všichni se loučí s muži, kteří vyrazili vstříc vetřelcům z jiného světa. Nikdo neví, jak střetnutí dopadne, ale všichni to tuší... Zatím ty d'ably nezastavil nikdo.

Nyní se před nimi vzpínají hradby jednoho z největších měst tohoto světa. Za pompézním opevněním stojí desetitisíce mužů připravených k obraně rodin, města, své země. Nedožrnné pluky ke všemu odhodlaných chlapů.

"Dobře," prohlásila Andrea de Villefort. "Beru si na starost hradby a ještě civilisty, aby se mi nezkrátily žíly. Vy se hlavně postarejte o ty splašený keramický květináče."

Kovář, Boorman a Ibn al-Rašid kývli. Poslední jmenovaný sice nepochopil poslední poznámku, ale raději po tom nepátral. A nic neřešil. Opět pohlédl k východnímu obzoru, kde se černala linie nesmrtelných armád.

"Nakopeme jim prdel," pronesl Boorman místo slavnostního projevu. "Sráčům."

"Franku, dneska se překonáváš. Co slovo, to perla."

"Tak pořad nežvaňte a dělejte už něco," přerušila je Villefortová. "Holka, spoléhám na tebe," otočil se na ni Kovář.

"Hlavně už padej," řekla Villefortová. "Já to tady nějak zmáknou. Neboj."

"Nebojím," řekl JFK a mrknul na ni jako kluk na spolužačku, se kterou si pod lavicí vyměnili psaníčko o schůzce na hřbitově. Villefortová ho letmo pohládila po ramenou. Když JFK s Boormanem a al-Rašidem opustili hradby, opřela se zády o hrubou zeď. Sklonila hlavu a sevřela ji dlaněmi. Nahlas si povzddechla a pak pohlédla z hradeb. "Hlavně se mi vrať, přivíte."

Olbrímí městské brány se otevíraly za řinčení řetězů, rytmického povzbuzování dveřníků a řinčení koní. A bojového řevu lidí. Devět metrů vysoká křídla sbitá ze silných, opracovaných fošen, zpevněná železnými pláty a pobitá masivními bronzovými hřeby se rozevírala jako kráter vulkánů. Byla z toho cítit smrt. Ryzí, ničím nepřikráslená smrt. A nad vším se vznášela touha po zabíjení. Bohem sice zapovězená, krutou realitou však posvěcená...

"Tak co, chlapi, chcete snad žít věčně?" zařval Kovář a vyřít se z rozevřené brány. V jedné ruce svíral otěže koně temnějšího než Satanův trůn a v druhé slunečními paprsky ozářenou šavli, jasnější než zbraň archanděla Gabriela. Vyhnání z ráje a andělé se svítícími zbraněmi vypadali na pozadí nevyhnutelné bitvy lidí a hliněných monster jako komická jednoaktovka sehraná kočovným divadlem Monthy Python's Flying Circus.

"Hele, mladej, nech si ty filmový hlášky a radši mi prozrad', co mám dělat, až se z tebe stane hliňák!" ozval se povědomý hlas. Za Kovářem duněla válečná dvoukolka tažená spřežením zdatných hřebců. Dvousetkilového Boormana by sice unesl i jeden kůň, stejně jako dva normální jezdce, ale určitě by ve zběsilém cvalu nestačil třeba klikkovat.

"Zabij mě!" zakřičel Kovář.

"Díky!" podotkl Boorman. "To jsem chtěl už víckrát."

Istanbulské jízdní jednotky se řítily proti sevřeným řadám terakotových válečníků. Každý z jezdců věděl, že tohle může být poslední akce, které se účastní. Perlicí se ledový pot na čelech, křečovitě svírá otěži, pobízení koní ke stále rychlejšímu cvalu, přerývaný dech, tasení šavlí, záblesk zbraní na protivnickové straně, zrychlující se tlukot srdce - a strach.

Strach. Pud sebezáchovy smíšený se stejně silným živočišným pudem chránit svou rodinu.

Strach. Obyčejný lidský strach. Strach a zoufalství... Není kam ustoupit.

Za nimi se ve vycházejícím slunci koupe pompézní Cařihrad.

V něm jsou desetitisíce lidí - děti a žen, kteří jim věří.

"Kupředu!" křičel Kovář jako smyslů zbavený. V ruce svíral šavli z damascéské oceli. V linii s ním pádily oddíly s tasenými zbraněmi. JFK zvedl ruku s šavlí a zatočil jí nad hlavou. Za nimi se ozvaly hromadné salvy ze vzdálených hradeb. Dělostřelci se vyznamenali. Kartáčové projektily prosvíštěly nad hlavami obránců a dopadly do linií útočníků s razancí lokálního tornáda. Řetězové střely vyřezávaly v hliněných jednotkách ulice a explozivní náboje vyráběly z terakotových válečníků oblaka hlíny. Vypadalo to dobře. Zatím...

Jenže pak se zasažení útočníci trhavě zvedli, jakkoli byli poškozeni dělovou palbou, a dál mířili k hradbám Cařihradu.

Kovář s nevěřicím úžasem sledoval, jak se těla bojovníků spojují do funkčních celků, jak se z rozmetaných nepřátelských jednotek sestavují nové čtyři, roty, pluky.

"To mě poser!" zašeptal a rozhlédl se po planině. "Jak proti tomu máme, krucinál, bojovat?" Navenek však nedal najevo nic.

"Levé křídlo zaujme pozici u třetí brány!" zavelel a trubač předal zhudebněná slova dál. "Střed a pravé křídlo se stáhnou k prvnímu pásmu!"

"Hele, Johnne," ozval se Boorman. "Nechci ti do toho kecat, ale tohle vypadá jako ústup."

"Dík, Franku. To tak nevypadá. To je ústup. Možná to nejlepší, co můžeme udělat," řekl Kovář, otočil koně a směřoval za ostatními. Boorman za ním jel na dvoukolce a ohlížel se na opět se formující terakotovou armádu.

"Johnne, ty to ale nehodláš udělat."

JFK jen kývl a pak třikrát zatočil šavlí. Z hradeb vylétla světlice. Komtesa de Villefort měla oči jen pro něj. Před očima měla dalekohled a vedle ní stáli městští velitelé. Čekali na každé její slovo. To právě zaznělo.

"Dejte jim zahulit, šmejdu!" Znělo to nevojensky, ale bylo to výstižné. "Pal!"

Bahrouuum! Z městských hradeb Istanbulu zaduněla salva těžkých děl; kartouny, moždíře a zejména houfnice. Po chvíli vypálila lehčí děla, kulvertiny a rychlice. Nad jízdními oddíly obránců svištěly tuny kamene, železa a střelného prachu. Jednotky hliněných zabijáků klesaly k zemi v záblescích explozí a v oblacích dýmu.

"Kupředu!" křičel Kovář a trubači to tlumočili jednotkám. "Nesmíte dovolit, aby se jejich těla zase spojila!" řval, až chraptěl. Trubači na něj tázavě hleděli. Takovýhle rozkaz ještě netroubili. Vypadali jako šachista, jemuž protivník nahlásí dvojitý mat s ledem, protřepat, nemíchat. "Roztahejte je po bojišti!"

Boorman podotkl, tentokrát bez ironického šlehu: "Asi nevědí, jak to mají zahrát, Johnne!"

"Tichá pošta!" zařval Kovář. "Snad to tady znají! Všichni to řeknou těm, kdo jsou na doslech - a ti ať to pošlou okamžitě dál!"

"A jestli ne," zakřičel Boorman, "tak teď už to znají!" Bylo to bizarní, ale tichá pošta ve válečné vřavě zafungovala lépe než trubky nebo vlajkové signály. Istanbulské jízdní oddíly vpadly do rozstřílených hromad hliněných válečníků jako kapitalistická kočka na schůzi užvaněných, nemakajících a stále nespokojenějších myších odborů. A stejně jako kočka tahá po domě ulovené myši, tahali jezdci kusy hliněných válečníků po bojišti. Ruce a nohy se jim cukaly, ale to bylo jediné, co armáda nesmrtelných v tomto případě dokázala.

Terakotoví vojáci neumírali, ale takto "oddělení" prostě nemohli bojovat.

"Tomu říkám jackpot!" řval Boorman nadšeně. Před chvílí seskočil z dvoukolky a za sebou táhl několik svázaných rukou, nohou a trupů. "Johnne, máš mé hluboké uznání... Jedeš, potvoro!" otočil se. Ta slova nepatřila Kovářovi.

Terakotové končetiny se i za tu krátkou chvíli, co je kyborg táhl, začaly proplétat a spojovat s pozůstatky trupů.

Boorman se zastavil a začal do nich bušit kameny a odkopávat ruce a nohy do stran.

"Ještě tak dvě tři salvy, a máme je tady vyrovnaný jako na přehlídce! Ruce vlevo, nohy vpravo - a kebulé jim pro jistotu rozmlátíme kladivem. Co říkáš?" zasmál se Boorman.

Kovář tomu neříkal nic. Právě hleděl na jihovýchodní obzor, kde se objevily další pluky terakotové armády. Podle letného odhadu bylo zřejmé, že je jich nejméně desetkrát tolik. Desetkrát více, než byli schopní za totálního nasazení dělostřelectva a všech istanbulských jednotek alespoň částečně ochromit.

"Franku," hlesl Kovář. "Řekni mi aspoň, že to, co vidím, se mi jen zdá."

"To teda taky čumím..."

"Dík," přikývl Kovář. "Tak se mi to nezdá." Další desetitisíce hliněných válečníků v dokonale sevřených útvech pochodovaly vyprahlou krajinou.

"Podle všeho to vypadá, že to celé, s čím tady celou dobu bojujeme, byla jen nepočetná, předsunutá hlídka," podrbal se Boorman na velké, holé hlavě. "Nějaký nápad, Johnne?" zeptal se pro jistotu.

"Ne. Teď mám nápady zaražený!" hleděl konsternovaný Kovář na nedohledné, neúprosně postupující řady útočníků.

"Nechci lacině vtipkovat o zaražených prdech," pokřčil Boorman rameny. "Ale myslím, že to vyjde úplně nastejno."

Kovář pohlédl na Boormana stejně, jako by korálovec zíral na pískomila.

"Franku, myslím, že teď by nám nejvíc pomohlo, kdybys chvíli držel hubu."

"Fajn. Na téhle misi jsi šéf ty. Ale já jen chtěl..."

"Dík."

Boorman omluvně zvedl ruku: "Už mlčím," pronesl jako ruský mužik před rozdurděnou ženštinou. "Už mlčím." Boorman dobře věděl, že ten ztřeštěný chlap, který si ke snídani místo sýrového toastu zřejmě pumpuje do žil kilo adrenalinu, je člověk na svém místě. Boorman si připomněl jejich první setkání; tam, v daleké Praze, a v duchu se pousmál. John se totiž při prvním kontaktu s Agenturou choval stejně jako teď. Byl to dravec a zákony si určoval sám. Ať už šlo o jakýkoliv svět, všude uplatňoval svou logiku, sílu a lstivost. Dokázal kombinovat zdánlivě nesouvisející věci a produkoval tak mnohovorstevné symfonie akce s jednoduchým základem čiré destrukce. Cílem jeho bojové strategie byla jen smrt. V jeho podání ovšem - dáma Smrt.

"Těší mě, paní. Já jsem Kovář. John Francis Kovář. To vás vídávám ve snech, že? Jste opravdu hubená. Měla byste víc jíst. Jste samá kost, ani ta kůže... Upřímně řečeno, vypadáte jako profesionální top-modelka."

"Vy lichotníku, na vás si musím dávat větší pozor!"

"Já si na vás taky dávám pozor, mylady. V jednom kuse. To mi věřte."

"Vám by jeden věřil cokoli, sličný. Pouze nechápu, proč odkládáte naši schůzku?"

"Milá Smrtko, já myslím, že bychom se měli nejdříve lépe poznat, než se rozhodneme spojit své osudy."

"To zní rozumně, mladíku."

"Díky za to oslovení, to před čtyřicítkou potěší," ušklíbl se Kovář.

"Ale ne, abyste mi snad zahrnul!"

"Ale jděte. Vždyť víte, že to nejde."

"Johne, kam čumiš?" zařval Boorman. "Nebo ses právě zamiloval?"

"Doufám, že ne," řekl Kovář a zatřásl hlavou. Bylo to pryč...

"Tak co teď?" pokračoval Boorman.

JFK seskočil z koně, sebral jednomu z mrtvých kopí, navlékl na něj zkrvavenou uniformu a otočil se k hradbám. Signály šavli nebo zakrvácenými obleky byly jen další způsob dorozumívání. Z hradeb vystřelil k obloze další ohňostroj.

Kovář odmával zprávu a otočil se k okolostojícím vojákům a velitelům.

"Potřebujeme se dozvědět další věci," pronesl zamyšleně. Nebylo to nahlas, ale znělo to jako jasně sdělený rozkaz.

"Víme, jak ty parchanty likvidovat, nevíme ale, proč jich je pořád víc a víc."

Ibn al-Rašíd předjel před Kováře, zvedl zaťatou pěst a zakřičel:

"Kolik potřebujete mužů?"

"Dvě eskadrony, pane. Zbytek ať se stáhne do města. A vy se postaráte o to, aby jej všichni opustili. Plán evakuace jsme už připravovali tři dny, jak jistě víte."

"Dovolte, pane! To, že jste byl zvolen Velkou radou na základě jakéhosi prorocství, a to, že jste předvedl pár kouzelnických triků, to přece neznamená, že mi budete velet! Nemluvte o tom, že podle vás mám opustit bitvu!"

"Veliteli," zvedl Kovář ruku. "vážím si vás i vašeho názoru. Opravdu, velice si cením všeho, co máte na srdci," sklonil Kovář hlavu. "Vím, že vám jde o vaše město. Jenže tady jde o víc! O celý tenhle svět, chápete to? Tak mě už neserte a udělejte, co vám říkám!"

Ibn al-Rašíd tasil šavli a namířil ji do Evropanovy tváře. Velitel istanbulských jednotek byl v obličeji červenější než vařený humr. Kovář se nehnul; ostatně, bylo to rozumné. Mlčky hleděl na blýskající se špici zbraně, kterou měl pět centimetrů od očí. Jen povytáhl obočí a pohlédl vlevo. Odtamtud se ozvalo hluboké:

"Jediný pohyb, sráči - a už si nemusíš vázat turban," řekl svalnatý, holohlavý a našťvaný černochoch, v Agentuře známý jako Frank Boorman. V napjatých rukou náhle svíral šavli a nikdo z přihlížejících ani na okamžik nezapochoyboval, že v následující desetině vteřiny oddělí sídlo velitelova mozku od zbytku trupu. Čímž celkem spolehlivě ukončí veškeré al-Rašídovy životní, společenské i vojenské funkce.

"Jestli tomu rozumíš, arašide, tak pomalu kývni hlavou. Jestli tomu nerozumíš, nedělej nic," pronesl Boorman tiše.

Ibn al-Rašíd kývl hlavou tak pomalu, jak nejrychleji to šlo.

"Takže?" vybědl ho Boorman k další, najednou velice plodné diskusi.

"Takže část jednotek ustupuje. První a třetí eskadrona zůstává s Kovářem a s vámi, samozřejmě! A plně podléhá vašim rozkazům!"

Kovář odsunul ukazovákem ostří al-Rašídovy zbraně od tváře a pak zavrtěl hlavou.

"Netušil jsem, Franku, že jsi až tak dobrý vyjednávač," pousmál se.

Boorman se zašklebil: "To víš. Samý kecý o robotických zákonech, samý blokádý pozitronových spojů, a nakonec má pravdu jenom bouchačka. A nebo kus nabroušeného železa."

Dvě stě jezdců se řtilo na štíhlých, potem se lesknoucích koních vstříc terakotové lavině. Za nimi byl Istanbul, moře a Evropa. A před nimi úkol - a smrt.

"Cařihrad už neudržíme, ale musíme se dozvědět víc, abychom je porazili jinde," říkal si v duchu Kovář. "Jakým způsobem hliněná nabírají nové rekruty? Jak se předává informace z oživené pórovité hlíny na lidské bytosti? Doted' jen víme, že terakotová vojska po každé bitvě obcházejí bojiště a podle jakéhosi klíče odnášejí raněné do týlu. Zbytek zabíjejí. Přímí svědci dalších dějů, transformací lidí na terakotové válečníky, neexistují..."

JFK zavelel rozdělit sebevražedný útok na čtyři proudy.

"Johne, mám jít na opačné křídlo?"

"Ne, Franku! Ty zůstaneš se mnou!"

Boorman zamlaskal na koně a dojel na dvoukolce Kováře.

"Co to má znamenat?" udiveně na něj pohlédl. "Ty mi snad..."

"Ale jo, věřím ti," odpověděl mu Kovář na nedořečenou otázku. "Jenže právě proto, že jsi jiný než ostatní, chci tě mít tady."

"A na co spoléháš ty? Když nejsi jiný než ostatní?"

"Na tebe!"

Boorman málem spadl z vozíku.

NA OBZORU EVROPA

Komtesa de Villefort sledovala z hlásné věže ústup oddílů. Přiložila si k očím dalekohled a zaměřila se na východní obzor. Tam se vlnily a přibývaly další nepřátelské jednotky. A proti nim pádilo několik nepočetných oddílů.

"To je vážné cvok," zašeptala a trásl se jí hlas. Měla tu čest poznat JFK v ještě šílenějších situacích, takže i teď doufala, že bláznivý plán podpořený jeho instinktivním jednáním i chladným přehledem bude aspoň zčásti úspěšný.

"Zavřít brány!" ozvaly se hlídky od vstupních věží. Villefortová opět pohlédla do hloubi pod hradbami. Všechny jednotky byly uvnitř. Obrátila se na vládce města Abd-al Rahmána, uklonila se a řekla: "Vaše excelence, nastal čas. Musíme dokončit vyklizení Cañihradu." Prošedivělý muž s jedním okem zakrytým červenou páskou si povzdechl a bezmocně zavrtěl hlavou: "Nevím, jestli bylo moudré svěřit obranu právě vám, cizákům, kteří k mému městu nemají žádný vztah."

"Excelence, dovolím si připomenout, že jednání o strategických záměrech..."

"Ale no tak, nechte toho... Jak jsme se asi měli zachovat, když jste se nám zjevili na tajném jednání rady během jediného záblesku fialové koule. A co jste nám ukázali za děsivé pohyblivé obrazy!"

Komtesa kývnutím hlavy odsouhlasila, že jinak se istanbulští politici a vojenští vůdci ani zachovat nemohli. Rabbi Löw totiž nechal vstoupit všechny tři agenty do paralelního světa vskutku impozantně. A přitom to začalo zdánlivě beznadějnou situací...

V zasypané hrobce Prvního Císaře, v daleké Číně. V jiném století a v jiném světě.

Zavalené katakomby osvětlovala mysteriózní záře. John Francis Kovář, Andrea de Villefort a Frank Boorman zírali na svitek plazmové obrazovky domácího kina. Sledovali v přímém přenosu oživení terakotové armády.

A nejen to, v dalších záběrech spatřili mystické jezdce na ohnivých ořích křížujících temně purpurovou oblohou.

"To snad ne," hlesla Villefortová a opřela si čelo o dlaně.

"Myslíš, že je to on?" zeptal se Boorman a v hlase mu zazněla nezvyklá úcta. A pokora. JFK pohlédl na kyborga jako na postiženého člověka:

"Co je, Franku? Ty se taky někdy bojíš?"

"To víš, že to je on," ignorovala Villefortová Kovářův dotaz. "Vždycky si potrpí na takovýhle divadlo. Hajzl zasnanej."

"Fajn," řekl Kovář. "Jméno a příjmení bych už věděl. A znám pana Hajzla Zasnanyho i já? Nebo je to jenom váš kámoš?"

"Ne, teď už to je i tvůj brácha," dodal Frank. "Kvůli němu jsi prej taky měl docela fořr, jak jsem slyšel. Někde na Moravě."

Kovář hleděl z jednoho na druhého a připadal si jako karbanátek opékaný v jedinečné a vynikající troubě z teleshopingu, tedy z obou stran najednou. Villefortové ho přišlo až líto.

"To je ten, co připravil - a vlastně stvořil - celou paralelní Slavkovskou bitvu. Dokáže s Maurbyho efektem i vazbami mezi světy neskutečné věci," řekla.

"Ten pán, co si říká X-Hawk?"

Villefortová a Boorman mlčky kývli.

"Toho komedianta jsme museli u Slavkova asi pěkně naštvat, co?" usmál se Kovář povzbudivě. "Takže ho popíchneme znova. Nebo máte jiný nápad?"

"Ne. To je dobrý nápad. Jen se musíme dostat odsud, víš?" ukázala Villefortová na stěny a strop závalu. "Jinak jsme v pohodě."

"Ten parchant moc dobře věděl, proč nás tady pohřbívá zaživa," podotkl Boorman.

"A věděl, že máme tohle?" řekl Kovář a zvedl papírový displej. "A tohle?" doplnil a vytáhl ze záhradní rabinův přívěsek s hadem. "Kdyby to jen tušil, myslíte, že by jen tak odtáhnul s tím ohnivým tyjátrek a nechal nás tady? Živé?"

Andrea de Villefort ho poslouchala pozorně, Boorman šokovaně.

"No, když to řekneš takhle najednou," podotkla, "zní to rozumně. Ale co s tím?"

Kovář pokrčil rameny a řekl:

"To, co jsem už zkusil. Strčím znova hlavu do tohohle papíru a zkusím zjistit, jestli je rabbi na příjmu. Protože předtím mi nějak rychle zmizel."

"Měl práci s X-Hawkem," řekla Villefortová. "A s tím, jak se nás tady snaží zachránit."

"Na to jsem snad přišel já, ne?" zavrtěl hlavou Kovář. "Skočit ke stěně a..."

"Možná jsi na to nepřišel ty, Johne," poznamenal Boorman. Kovář se odmlčel. Přemýšlel. Hodně a usilovně přemýšlel.

"Proč nás ale rabbi zachraňuje tak složitě?" řekl po chvíli. "Přes má vnuknutí a náhodně vzpříčené kamenné bloky?"

Když to je ve svém světě největší mág?"

"Právě jsi to řekl, Johne," položila mu Villefortová ruku na rameno. "Ve svém světě. Ale tohle není jeho svět... Proto tady rabbi nemůže - a nebo nechce - existovat. Nehodlá okatě zasahovat do dějin tyhle nové, paralelní Země."

"Nechce porušovat rovnováhu," přikývl JFK. "Tomu rozumím. Jenže X-Hawk má na rovnováhu jiný názor"

"Jo. Ale my pořád netušíme, o co X-Hawkovi jde - protože jeho dosavadní kroky vypadají spíše jako chování sebevražděného útočníka než bývalého člena Agentury."

"Co's to teď řekla?" ztuhl Kovář.

"To je na delší povídání, John. A na to teď fakticky není čas," odsekla Villefortová až příliš úsečně. Jako by v tom všem bylo skryto něco dalšího, hlubšího. Osobnějšiho.

"Chápu. Vlastně nechápu, ale stejně... Nebudeme se o něm teď bavit," uzavřel Kovář zjevně zablokovanou debatu.

"Tím myslím, že právě teď se o něm nebudeme bavit," upřesnil. "Ale to nemění nic na mém plánu zaskočit za rabínem na pokec." De Villefort se slabě pousmála: "Tak ho pozdravuj, příteli. My tady na tebe počkáme."

"Nepočkáte," řekl JFK a vsunul si rabínův přívěsek do úst. Oba pevně uchopil za ruce. "Harthujeme," pronesl. "Co říká?" zeptal se Boorman. "Že přej startujeme," odsekla Villefortová.

"S tímhle chlapem se člověk fakticky nenudí," stačil poznamenat Boorman, než se všichni pohroužili do zářícího svítku papíru. A propadli do jiné dimenze.

Svítek se náhle ve vzduchu zamíhotal, sroloval a zmizel za nimi.

Tak se ocitli tady, v Istanbulu, připomněla si komtesa. Zhmotnili se přímo na krizovém jednání rady města. Kolem seděli vážení stařešinové, uniformovaní generálové a neuniformovaní rádcí a poradci... Prostě obvyklá sebranka patolízalů a budižkničemů, kterým se daří v každém století a v každém světě. Stačilo několik desítek sekund promítání z rabínova informačního pergamenu. JFK a přátelé na žlutou stěnu zobrazili dramaticky pojatý sestřih dosavadního tažení čínských armád. Kovář poté zatočil přívěskem na prstu. V okamžiku, kdy místnost pohltily nachové výboje fantóma, se agenti chopili obrany města, posvěcené jak Velkou radou, tak nejvyššími armádními činiteli.

Jenže nyní, přes veškerou přípravu, Istanbul ustupoval. Villefortová zaklela, až se několik bohů různých paralelních náboženství nevěřičně podrbalo v uších. Istanbulské jízdní jednotky se dostaly k nepřátelským formacím na vzdálenost necelých dvě stě metrů. A řítily se stále kupředu. Kopyta koní vířila prašnou půdu. V očích vojáků se usadil strach.

"Ranění se vracejí zpátky a čekají u Sluneční brány v polní nemocnici! Za zraněné považují ty, které třeba jen škrábne hlavice jejich šípů!" sdělil jim Kovář před akcí.

Sto metrů. Již byly zřetelné postavy hliněných bojovníků, jejich tváře, zbraně a jejich nemrtvé, neživé oči. Netečné pohledy zabíjáků, lhostejné výrazy vykonavatelů vyšší moci.

"Pozor!" zakřičel Kovář a sesměkl se s hřbetu koně. "První salva!"

Ssssvist! Tsak! Tsak!

JFK pozvedl hlavu. Jeho kůň cválal stále vpřed, ale několik jiných koní se zřítilo k zemi v hrozných pádech. Některá zvířata po zásahu do hrudi provedla neuvěřitelná salta a zlomila si vaz. Jezdce, kteří stačili seskočit ze zasažených koní, prospikovala vlna šípů jako jehelníčky. Z dalších zvířat spadli postřelení vojáci a ta se osamocená řítila vstříc smrticímu valu z oživlé hlíny a oceli. Boorman s dvoukolkou držel směr; nepravidelná linka Istanbul - terakotová válečníci.

"Sakra! Teď mě dostali, parchanti!" otočil se náhle a zahulákal to nahlas, jako by zahřmělo. Ukázal Kovářovi dva šípy v hrudi a jeden v rameni.

JFK zakřičel: "Výborně!" a opět se zvedl do sedla. Zatočil ve vzduchu vztyčenou rukou a jezdcí se před hradbou hliněných monster rozdělili do dvou proudů a širokým obloukem pádili zpátky. Kovář spatřil další vojáky svírající si rány. Bylo to kruté, ale jiná možnost nebyla. Alespoň ne v tomto světě a v této době.

Frank Boorman dohnal Kováře pár set metrů před hradbami a hodil po něm kus brnění. Zasáhl ho do stehna.

"Co jsi chtěl, John, říct tím, Výborně! - do prdele?" zařval na něj.

"Franku, zmlátíš mě až potom, jo? Teď se musíme dostat k hradbám - a hlavně tě ošetřit. Tebe a další raněný!"

"Ty darebáku, kolik hodláš obětovat lidí, než zachrániš..." Boorman se odmlčel. Podrbal se na holé hlavě.

"Než zachráníme celý tenhle svět?" zpomalil Kovář koně. "Tohle jsi chtěl říct?"

Frank kýval hlavou a krvácel.

"Já vím," zabručel. "Náš svět si musíme zasloužit. Jenže tohle není náš svět, sakra!"

"Jak víš, který svět je náš?"

"Takže si musíme zasloužit všechny světy?" zavrtěl Frank hlavou.

"Líp jsi to říct nemohl."

Istanbul hořel.

Generál Meng Tchien pozoroval zkázu výstavní metropole s určitým zklamáním. Nikoli proto, že by ho litoval; ne snad proto, že se nad městem vznášel dým znamenající pád Cařihradu. Zažíval to samé roztrpčení jako jiný vojevůdce v jiném světě; se stejnými pocity totiž sledoval Napoleon Bonaparte hořící, opuštěnou Moskvu.

Generál se potočil na pobočníka Jing Čenga: "Proč mi tohle dělají?"

"Jsou to barbari, pane. Neváží si naší práce."

"Pravdu říkáš, milý Jing Čengu," pronesl Meng Tchien zadumaně. "Tak dlouhá pout', tolik bitev, tolik vítězství - a oni si zapálí střechu nad hlavou. Vandalové."

"Pane, máme vtrhnout do města hned a nebo vyčkáme?"

Meng Tchien pozoroval ohnivé jazyky, šlehající do výše desítek metrů. Hlavou mu probleskla vzpomínka na vlastní stvoření, na příchod do světa terakotových válečníků. Každá socha válečníka vymodelovaná ze žluté sprašové hlíny nejdříve čtyři týdny vysychala. Potom se přes čtyři sta kilogramů těžké figury vypalovaly v keramických pecích při teplotě více než tisíc stupňů Celsia. Generál si připomněl žár, který provázel jeho zrození, a pozvedl ruku: "Počkejme, až

ta prokletá metropole dohoří."

V jeho hlase zazněla skrytá bolest. Generál se podíval na hliněné dlaně. Sevřel je do pěstí, až to zapraštělo, a zase je rozevřel. Vzepjal paže k nebesům a něco si pro sebe mumlal. Pobočník na něj zíral poněkud vyděšeně, ale navenek nedával nic najevo.

"Dobyli jsme polovinu světa. Donutili jsme k sebevraždě nádherné město," šeptal generál s hlavou zvrácenou k obloze. "Musíme dojít opravdu až na konec?"

Oblohou sjel rozvětvený, purpurově zbarvený blesk. V sotva postřehnutelném záblesku se na obloze prosvítily staročínský kaligrafický znak. Představoval jediné slovo. "Ano."

Istanbul plál jako pochodně. Nehořely jen klíčové budovy podpálené obránci. Kaligraficky modulovaný blesk, jež udeřil z čistého nebe, zažehl stovky dalších požárů. A z nich se rodilo pozemské inferno. Cařihrad plápolal jako gigantická pohřební hranice. X-Hawk dodal bitvě o Istanbul tu správnou, beznadějnou atmosféru.

Xaverius Hawk byl excelentní režisér. A stejně tak úspěšný producent smrti.

Na pobíhající davy se snašel žhavý popílek. Vdechovali ho, dusili se jím a setřásali ho z doutnajících šatů. Kolem se hroutily dřevěné stavby, ze střech paláců padaly hořící krovy. Tisíce lidí utíkaly a stovky jich planuly jako živé pochodně. Komtesa de Villefort s palácovými gardami koordinovala hromadnou evakuaci. S obavami hleděla k nebi. Ještě jeden plazmatický blesk a nemusela by už nic organizovat...

Na obloze se objevilo ještě pár kulových výbojů, ale ty vzápětí pohasly. Skrze rudočerná oblaka dýmu to vypadalo, jako by nahoře probíhal souboj několika leteckých eskadron. Ozývalo se vzdálené hřmění a sem tam se objevily tlumené záblesky.

"Díky, rabbi," hlesla Villefortová. "Jestli jsi to ty, tak díky..." První lodě začaly odrážet od přístavních mol.

"Proboha, zastavte to někdo!" zaúpěl seržant jízdního pluku, Mustafa Kemal. Ležel na zemi a třásl se. Nad ním se sldáněl lékař Saladin. V jedné ruce svíral stříbrnou "jehlu smrti", v druhé skalpel. Drobný prošeďivý muž s kulatou tváří a ostrýma, černýma očima sledoval proměnu sténajícího jezdce se stejným zaujetím, jako by pozoroval líhnutí motýla.

Mustafovi přejížděly tělem svalové vlny. Vypadalo to, jako by tělesná schránka byla z vody. Prsty na nohou a rukou se přestaly vlnit před chvílí, ale teď se křečovitě rozhybaly. Zcela tuhé. Saladin několikerým úporným říznutím skalpelu zbavil vojáka oděvu. Odhodil zbytky zakrvácené látky vedle a díval se.

"Pojďte sem, cizinče," kývl na Kováře, který s ostatními sundával z dvoukolky ochroměného Boorman. "Tohle je zřejmě to, co hledáme."

Kovář zajistil, aby se felčari o Franka řádně postarali, a poklekl vedle lékaře.

"Kolik jich máme?" V očích měl hrůzu, nikoliv hrůzu z téhle bitvy, jakkoli byla nepochopitelná, ale protože si uvědomil, jak snadno a rychle může celý tenhle paralelní svět podlehnout terakotové nákaze. "Přes třicet," ukázal lékař na ostatní. Seržant Mustafa Kemal mlčel. Obličej mu postupně tuhl. Bylo to neuvěřitelné. Ještě před chvílí pohybuující se rty náhle pokryla konzistentní pavučina. Chvějící se praskliny obklopile tvář nebohého jezdce a v několika okamžicích z ní vyrobily posmrtnou masku. Strnulou, zmrtvělou tvář terakotového válečníka. Oči zírající do prázdna, tváře potažené hlinou a žádný náznak života. Vdech ani výdech. "Zabijte je všechny," řekl JFK. "Dokud ještě žijí."

Lékař pokynul svým lidem. Ještě byl čas. Těla transformovaných válečníků dosud neprošla poslední fází přeměny. Ošetřovatelé vrazili ozdobné stříbrné jehlice hluboko do hrudi raněných vojáků. Z některých se vyvalila krev, někteří se jen prohnuli v páteři.

"Johne, počkej!" ozval se Boorman, když sledoval hromadnou euthanázii kolem něj. "To do mě taky švihnete smrtící jehlu? Hele, já ještě nemám v plánu umřít! I když jsem podle tebe jen podělaný kyborg!"

"Franku, bereš si to moc osobně," přistoupil k němu Kovář a v ruce měl jehlici, jíž zabíjeli raněné vojáky. Boorman ležel ztuhlý a bezmocný. Transformační procesy jím procházely ve vlnách tupé bolesti. Vše směřovalo k jedinému...

"Tak na co ještě čekáš?" hlesl Boorman odevzdaně.

John F. Kovář se rozpráhl a vši silou bodl. Boorman zavřel oči - a vzápětí je udiveně otevřel. Stříbrná jehlice mu projela podpaždím a neškodně projela do hlíny.

"Vstávej, Franku," usmál se Kovář znaveně. Vrásky na jeho obličejí by mohly sloužit jako vzor kterémukoliv výtvarnému směru. "A nech toho simulování. Hlináku podělaný."

"Počkej! Co to znamená?" pozvedl se Boorman na loktech. "Všichni zasažení přece..."

"Všichni ne. Podívej se na sebe. Vypadáš sice jako po pořádném mejdanu, ale hliněná transformace se tě ani nedotkla. Stejně tak přežili i koně."

Boorman kývl hlavou. "Takže je to stejně v prdeli," poznamenal suše. "Kyborga, na kterého hlináči nemají vliv, máme jednoho. Teda mě, což je dost málo. A koňům asi těžko přiděláme na kopyta meče a kopí, když pomínu zásadní problém s komunikací s nimi."

"Franku, začíná to vypadat jako dost hustej průser. Ale poslední, co teď potřebujeme, jsou nihilistický řeči postřeleného kyborga. Takže - na tři se zvedáš a padáme odsud! Musíme se dostat přes celej Istanbul až do Zlatý zátoky. A pak do Evropy."

Boorman se ohlédl a spatřil blížící se pluky hliněných armád. Bylo to hrozivé panoráma, nedohledná lavina hlíny, jež netečně pohlcovala vše, čeho se dotkla.

"Už jdu..."

"Hoří i zbývající lodě!""To ty proklaté blesky!"

"Pomoc! Zachraňte mé děti!"

"Vypadni! Do tohohle člunu jsem měl nastoupit já a moje rodina... Uááá!"

"Svisst! Mám stejné právo na záchranu dětí jako ty!"

"Tak dost!" zahřměl nad částí přístaviště zvučný hlas Kováře. "Hlídky okamžitě ke mně! Franku, vem si pod sebe část starého přístavu, Andrea má na starost ženy a děcka!"

Během pěti minut se v přístavu ustanovily akční jednotky, které postupně začínaly alespoň trochu usměřňovat stále rostoucí paniku.

"Kdo neuposlechne pokynů přístavních jednotek, bude na místě popraven! A jeho rodina ztratí nárok na převoz do bezpečí!" řval Kovář. "Myslíme to vážně! Tak se podle toho, sakra, chovejte!"

Ke břehům se přiblížily menší veslové galéry, galioty a šebeky. Některé z nich hasily hořící plavidla, zejména ty se zásobami střelného prachu v podpalubí. Většina však nabírala na paluby zoufalé uprchlíky. Praskot hořícího dřeva, strohé rozkazy, oblaka černého kouře...

Námořníci na lodích v průlivu skrývali slzy do hněvivých grimas, jiní tupě nabíjeli k další střelbě a nechali stékat slzy společně s kapkami potu po zaprášených, zoufalých tvářích. Jejich rodné město hořelo a nyní museli zapalovat vše, po čem by se přes mořskou úžinu mohly dostat čínské hordy. Z Istanbulu se podařilo evakuovat necelou třetinu obyvatel. Pláč dětí a nářek žen, které se stačily zachránit a na lodích vyrazit k evropskému břehu, se vznášel nad hladinou jako křídla černých labutí.

Kovář vyšel na kapitánský můstek válečné galeony a zachmuřelým pohledem přejel obraz zhouby a beznaděje. Zabodl dýku do mapy. Villefortová mu ukazovala na západ. JFK si přiložil dalekohled k očím a strnul. Pak mu po tváři přejel lehký úsměv. V posledních hodinách konečně jiná emoce než čiré zoufalství.

"Evropa se vzpamatovala," řekl a odložil dalekohled. "Za minutu dvanáct. Blbouni."

Ze Středozemního moře připlouvaly bitevní flotily jednotlivých království a císařství. Španělské a francouzské lodě, za nimi britské a portugalské. Byla to velkolepá demonstrace síly. Desítky impozantních korábů se blížily a zaujímaly palebná postavení. Euro-asijská úžina Bospor a Dardanely byla během půl dne zablokována tak, že přes spojené evropské loďstvo nemohla proklouznout ani lodní krysa.

"Konečně," pronesl po další hodině Kovář. "Spojenci nás vyslyšeli."

Umísto oval na mapu značky připlouvajících a registrovaných lodí. Villefortová mu s dalekohledem na očích diktovala další zprávy z vlajkových signálů a kódů. "Snad je zastavíme aspoň na moři," rozhlédl se Kovář po mocném loďstvu. "Jinak nevím..."

"Tak to nás je víc, Johnne," zašeptala Villefortová a přitiskla se k němu. "Kdo nevíme."

Všichni měli před očima zpustošenou metropoli. Na březích se řadily pluky hliněných válečníků. Vyrovnané oddíly čekaly na rozkaz. Nebem projel blesk a ozářil moře i souši. Villefortová pohlédla na Kováře. Ten jen přikývl. Zase on...

"Johnne, vidíš to, co já?" ozval se Frank.

"Jo," hlesl Kovář. "Vypadá to blbě." Tak to vnímali i ostatní.

Největší galéry a galeasy spolu s dělostřelci na hradbách a baštách zadržovaly postup hliněné laviny k přístavu, jak jen to šlo. Olbřímí galeony se přesouvaly do formace souběžné s pobřežím, zatímco menší a hbitější lodě se riskantně přiblížily na nejkratší vzdálenost k pochodovým proudům hliněné armády. Zahájily ze slabších, ale početných děl palba tak rychlou, jakou jen posádky zvládaly. To však byl jen první díl dělostřeleckého inferna, který se na terakoty chystal. Na moři se začínala seskupovat mocná bitevní síla, která nikde dosud v této formaci nezaútočila. V úzkém prostoru Bosporské úžiny se zvolna rozmísťovaly těžké lodě, které nemohly blízko ke břehu - a zahájily drtivou palbu na vzdálenější cíle. Byla to impozantní kanonáda. Nad přístavem se valil kouř z děl a rozléhal rachot postupně vypalovaných salv. Koule a střely z moždířů vystřelované v celých mračnech drtily nastoupené řady protivníků, ale vzhledem k jejich neustále rostoucímu počtu šlo vlastně jen o jakousi korekci množství, protože na místo roztrfštěných terakotů stále a neochvějně nastupovaly další tisíce. Většina zásahů byla úspěšná. Na pobřeží zůstalo ležet dvacet, třicet tisíc hliněných agresorů, ale přes hromady mrtvých postupují další pluky generála Meng Tchiena, dál a dál. A první již vstupují do vod průlivu.

Střelba z moře nezeslábla, přístav i mělké vody bičovaly jedna koule za druhou, ale souvislá čínská armáda si prorazila cestu i smrtícím krupobitím a pěší pluky vstoupily do vody. A nedohledné řady za nimi čekají na totéž...

"Myslím, že to můžeme odmávnout," poznamenal Kovář k Villefortové a Boormanovi.

"Vždyť tam zůstaly ještě stovky chudáků!" vyjekla komtesa.

"Jsou jich tam jistě tisíce, ale už nemáme čas, Andreo."

"Já vím," vzlykla komtesa tiše. "Však já vím..."

JFK vztyčil komunikační vlaječky. Na břehu se vzápětí rozpoutalo peklo. Do vzduchu vylétly poslední prachárny i lodě se střelivem, které se nepodařilo včas vyprázdnit. Díky přesně odměřeným zápalným šňůrám způsobily exploze útočníkům další úbytky pěších sil.

Ztráty v těch chvílích však nebyly jen na straně hliněných vojsk. Na několika korábech se vlivem přílišné střelby roztrhala děla a rozmetala posádku na krvavéucky, jinde díky neopatrnosti došlo k požárům, v jejichž důsledku vylétly celé galéry i galeony do povětří. Posádky dosud nikdy nedostaly podobný rozkaz. Vystřílejí vše a hned!

"Tak se na ně podívej, na zmetky!" podotkl Kovář a předal dalekohled Villefortové. "Pět tisíc jich zničíme jedinou salvou, ale dalších deset tisíc se vynoří z ulic a zaujmou jejich pozice!"

"Jo, a postupují k pobřeží. Některé oddíly už vstupují do vody - a pak si můžeme ostřelovat půlměsíce na mešitách nebo prolétající ibisy. Všechno to vyjde nastejno"

Nad mořem se začal snášet soumrak. Na východě vycházel obrovitý, stříbrný půlměsíc.

Část velkých lodí vyčerpala zásoby stříbra a vracela se do zázemí. Připlouvaly však nové válečné giganty. Ostřelování z moře pokračovalo v neztenčené míře.

Viditelnost se zhoršovala, stmívalo se. Evropsko-arabské flotile po hodinách nepřetržité palby došla munice. Největší lodě flotily stále ostřelovaly pluky terakotů vstupujících do moře. Menší barky sbíraly čluny s uprchlíky a vyklízely bitevní pole.

Generál Meng Tchien pozvedl meč. Na vrcholku zbraně se usadil kulový blesk, který se odpoutal od nebeského výboje. Pobočník Jing Čeng také vztyčil zbraň a pableskující útvar přeskočil na špičce meče. A dál, a dál... Pobřeží se rozzářilo světle nachovou září. Terakotovým bojovníkům svítily zbraně, jako by byly ukuté z měsíčního světla. A první řady vykročily - přímo do mořských hlubin... Válečníci lhostejně, krok za krokem, kráčeli vstříc moři. Zpěněné vlny jim pleskaly o stehna, poté jim zaplavily hrud' a ramena. Nakonec pod vodou zmizely i hlavy a špičky světélkujících zbraní.

Milióny ryb a myriády krabů a ústřic na chvíli nechaly věčného pachtění za potravou a překvapeně zíraly. Murény zvědavě povylezly ze skalních skrýší a pár žraloků málem přestalo plavat, čímž se takřka udusilo. Chobotnice vypouštěly na obranu inkoustové mraky, což bylo platné stejně, jako by chtěly máváním chapadel změnit směr mořského proudu. Električtí rejnoci se snažili napodobit světélkující vetřelce. Někteří to poněkud přehnali, přivodili si srdeční zástavu a skonali v křečích. Tím pádem se nestali svědky pompézní podvodní operace.

Na dně bosporské úžiny, sto osmnáct metrů pod hladinou, bylo té noci opravdu rušno. Desetitisíce terakotových válečníků kráčely po mořském dně. Směřovaly k evropským břehům. Nad nimi se kolébaly trupy spojeneckých lodí. Sinavá zář zbraní čínských armád prosvěťovala hlubinu, jako by do ní spadla luna v úplňku.

Námořníci na lodích se křížovali nebo si klekali v posvátné hrůze na modlicí koberečky. Někteří vyzývali vládce moří Neptuna, jiným stačilo si přihnout rumu a s klením plivat do vod průlivu. Moře přízračně světélkovalo a osvětlovalo trupy korábů, zatímco měsíc ozařoval bitevní flotilu shůry. Na jedné straně vstoupily do mořské úžiny poslední jednotky a na druhém břehu...

Po dlouhé době se dno úžiny začalo zvedat. Generál Meng Tchien byl první, kdo vstoupil na evropský břeh. Zvolna se otočil a spatřil nad mořem nedozírnou září postupujících armád.

Pousmál se.

"Vítejte v Evropě, mí důstojníci," oslovil pobočníky i další oficíry, kteří se vynořovali z vod zálivu. "A nyní nejkratší cestou do... Jak se to město jmenuje, Jing Čengu?"

"Praha, pane!"

TISÍC GOLEMŮ

Rudolf II. chodil po Vladislavském sále křížem krážem. Byl to dost velký prostor na to, aby cestou tam a zase zpátky mohl zformulovat další dotaz.

"Takže my se nemůžeme bránit? Nijak?"

Maršálek Bašta pokrčil rameny, až zachrastil brněním.

"Vaše Výsosti, zprávy z Balkánu jsou jasné. Naše velení je podrobně prošlo - a dospělo k závěru, že se nemůžeme bránit. Nijak."

Panovník si ukazovákem a palcem promnul nos. Vrtěl hlavou.

"Poslyšte, Langu," otočil se k oblíbenému komorníkovi. "Řekněte tomu papouškovi, že jestli ještě jednou zodpoví otázku stejnými slovy, kterými se ho ptám, tak ho nechám přeložit do mučírny. Jako pokusný objekt, samozřejmě."

"Mučírnu již roky nepoužíváme, Vaše Výsosti," podotkl komoří Lang s úklonou.

"Nejvyšší čas obnovit staré, dobré tradice," mávl Rudolf II. paží, jako by chtěl zahnat obtížný hmyz, a usadil se do pohodlného polštářování zlaceného trůnu. Nadechl se a rozhodl se dát Baštovi další šanci.

"Maršálku, očekávám srozumitelnější zprávy," pronesl tak hlasitě, až se přihlížejícím dámám vzrušením rozcinkaly náušnice. "Rád bych slyšel něco v tom smyslu, jako: Ano, pane, hlinění Číňané paralyzují celé krajiny, ale my již máme vymyšlenou obranu! Rozumíte mi?"

Bašta horlivě pokýval hlavou, dnes asi po dvacáté šesté zmateně zasalutoval, a vychrlil:

"Ano, Výsosti! Terakotová bojovníci dokážou vyřadit z boje celé krajiny, ale my již pracujeme na účinné obraně!"

"Tak to jsem se toho zase dozvěděl," povzdechl si císař. "Proboha, řekne mi aspoň někdo, kde teď vězí rabbiho přátelé? A neříkejte mi, že zase někde lítají!"

Generál srazil podpatky a zahlaholil.

"Přesně tak, Vaše Výsosti!"

"Co - přesně tak?" pozvedl císař obočí hrozivě.

"Nu, že někde zase létají," zlomil se Baštovi hlas. Chtěl plakat, chtělo se mu na záchod a nechtěl být důstojník. Alespoň ne v tomhle světě. Ve světě, kde si poletuje nějaký kovář...

"Vidiš támhleto údolí? Jak jsou nad ním kopce ve tvaru předimenzované korzetové podprsenky, kterou některé ženy nahrazují své, ehm, tělesné nedostatky?"

"Pokud to je osobní narážka, shodím tě dolů. Jenomže se musím držet, a tak mi nezbývá, než se zasmát. Ha ha ha,"

zakončila komtesa decentně. "Blbečku," dodala pro jistotu, aby bylo jasno.

Kovář se pousmál a podlétl ji plynoucí obloukem. Villefortová zavrtěla hlavou a také se usmála. Pak změnila směr letu. Letěla za Johnem. Rogala se vznášela ve výšce přes sedm set metrů nad zvládnou krajinou. Slunce svítilo jako o život, příznivý vítr vál jako na objednávku a den vypadal jako namalovaný. Pod nimi se rýsovaly různobarevné obdélníky políček, jasně zelené pastviny a temné hvozdy. Nad zemským rájem švitořili slavic a zespoda jim do toho sem tam zabučel nějaký vůl.

Inu, Čechy...

"Jestli jsem pochopila tvůj plán, tak tohle je dobrý místo!" zakřičela Villefortová. JFK odplachtil o pár desítek metrů dále. Hlavou jí problesklo pár zážitků z poslední doby... Balkán přejížděli v kočárech. První dva vozy a osm koní jim daroval Ibn al-Rašíd, další zvířata většinou dostávali darem. Na jejich kočárech se skvěl ten správný emblém a oni měli v rukou ten správný glejt. Boorman po těch dnech pochopil, co to znamená být člověkem. A tiše snášel útrpné právo, v budoucnu nazývané turistika.

"To, co jsme chtěli vědět, víme," řekl jedné noci JFK, když si protahovali kosti. "Terakotové loví své rekruty tak, že je musí zasáhnout pouze do trupu. Mrtvý člověk je jim na nic, stejně jako člověk zasažený do končetin nebo hlavy. Trup je natolik souvislý kus těla, že v něm se může X-Hawkův modifikovaný šém lépe uchytit."

"A pomalu ovládnout člověka." Podotkla Villefortová.

"Navíc platí to, že transformaci na hliněného válečníka musejí provádět jen původní vojáci z hrobky a původní zhraně. Což je zase trochu omezení v náš prospěch. Jinak by jich tady už pobíhalo přes půl miliardy," dodal Boorman.

Vstup do císařského dvora nebyl zcela bez problémů. Zprvu byli považováni za zvědy, poté za podvodníky a na potřetí... Pak už nebyl problém. Kovář vtáhl do prvního kočáru velitele dvorní stráže a Boorman do druhého maršálka Baštu, který přiběhl ukázat svou důstojnost a statečnost. Nu, a pak bez problémů projeli nádvořími Pražského hradu a vystoupili. Když se v přijímacím sále nad hlavou JFK zjevila mihotající se rabinova postava, bylo o všem rozhodnuto. Kovář a jeho přátelé se rázem stali uznávanými, i když neoblíbenými cizinci.

Inu, Čechy...

"Hele, Frank! To jsem ani netušil, jaký je kočí!" zakřičel Kovář a ukázal dolů. Villefortová zahlédla císařský kočár tažený šestisprežím vraníků. Vyřítel se po cestě z hustého hvozdů a uháněl mezi zářivě žlutými lány zralého žita a ječmene.

"Já zase netušila, jaký jsi cvok!" řekla Villefortová a přitáhla hrazdu. "Jdu dolů!" sdělila nekompromisně a doufala, že jí obskurní poletovadlo sestrojené z křehkých latí a potažené hedvábím z palácových závěsů bezpečně snese na zem.

"Počkejte na mě. Já se tady ještě kapánek porozhlídnu," ozval se zdálky Kovář.

"V pohodě," řekla Villefortová a svírala klesající křídlo. "Okoukni to - a jestli přežiješ přistání, tak si tě dole podám"

"To má být výhrůžka nebo pozvání?"

"Nech se překvapit. A vždycky radši počítej s tou horší variantou."

Frank Boorman lehkým přidržením opratí a několikerým mlasknutím zastavil spřežení na druhém nádvoří Pražského hradu. Nikdy na koně nekřičel. Jednou spatřil vozku, jak bije koně, sebral mu bič a pár mu jich také švihl přes záda. "Abys věděl, jaký to je," usmál se na něj a přelomil bič. Ostatně, byl to kyborg - a vozka si uvědomil, že měl docela štěstí.

Boorman slezl z kozlíku, poplácal zvířata po hřbetech a zakřičel na podkoní:

"Okamžitě je odstrojte, napojte, dejte jim oves a vykartáčujte je!"

"Nemáme jim k tomu zpívat, pane?" zaskřehotal hrbatý sluha s vlasy jako ze slámy. Měl šibalské modré oko, místo druhého měl jen důlek. Začal odstrojovat koně. "Třeba operní árii?" navrhoval. Francek věděl, že Boorman není zlý, jen prostě častěji křičí. Ne na koně, na lidi.

"Ty radši ne," zasmál se Boorman a plácl hrbáče, až se zamotal do opratí. "To by ti chudáci nemuseli přežít!"

"Franku, tady nepřežije nikdo! Jestli se budeš pořád takhle vykecávat," dodal Kovář. "Nás čeká rozhodující střetnutí v tomhle světě - a ty tady řešíš koňskou operu."

"Já se chtěl ujistit, že koně budou v pořádku," zavrčel Boorman.

"Budou," řekla Andrea de Villefort. "Za těch pár dnů, co jsme tady, by si nikdo nedovolil koním ani psům pohlédnout třeba jen křivě do tlamy."

"Hele, rabbi," hlesl náhle Boorman a ukazoval paži, silnější než mramorový překlad.

"Prosím tě, víš, že rabbi se nám má zjevit až za... Do prdele," pronesla de Villefort.

"Komteso, máte neuvěřitelný slovník," zavrtěla projekce židovského mága hlavou. "Proč používáte taková hrubá slova? Představte si, že by někdo musel přepisovat vaše věty do literárních příběhů."

"Tak to by měl teda docela blbý, pan autor," kývla komtesa uznale. "Aspoň by ale mohl vysvětlit, proč komtesa z šestnáctého století mluví jak šlapka z jednadvacátého, proč ovládá asijská bojová umění a moderní zbraně a proč..."

"Ne! Ono nestačí, že se tady vykecává Frank!" zahřměl Kovář. Rabbi se lekl, až se mu zavlhla projekce a rozostřila se, jako když má satelitní přijímač špatný signál. "Teď ještě začneš ty - a potom by se mohl vyzpovídat i Francek, vid?" obrátil se JFK na podkoního.

"No, jéje, pane, já bych vám toho moh napovídat..." Francek pod pronikavým agentovým pohledem radši zmlkl a dál se věnoval koním. A mmlal cosi o panstvu a chudácích.

"Rabbi," povzdychl si Kovář, "máme vybrané místo, máme zaměřené kóty. Teď potřebujeme hlavně vás. Jinak to nedokážeme."

"Jene, já bez vás také ne," zavrtěl Jehuda Löw ben Bezalel hlavou a gestem ruky všechny tři pozval do jednoho z domků ve Zlaté uličce. Na hrbolaté dlažbě se srážela večerní mlha. Z komínů stoupaly proužky kouře a v oknech za

hadrovými závěsy poblikávaly plamínky svíček nebo loučí. Šarlatáni a věrozvěstové byli zalezlí v doupatech a ani nedutali. Cítili sílu toho, co se tady odehrávalo; věděli, že právě vznikající přítomnost přesahuje všechny meze. Hranice jakéhokoliv světa, stvořeného pod vlivem opia nebo třeba díky fialové magii Všehomíra.

Stáli nad stolem s mapou. JFK na ní rozmístoval, co mu přišlo do ruky, a ukazoval:

"Ty džbácky tvoříš linii, za kterou bychom je neměli pustit. Křesadlo představuje výspu západního křídla a tahle kudla," sebral nůž a pohyboval s ním po mapě, "znamená obchvat na levém křídle. Musíme je dostat sem," řekl Kovář a obkroužil centrum mapy.

"Víš, kolik jich vůbec je?" poznamenala Andrea de Villefort pochybovačně.

Kovář zafuněl: "Asi tak pět a půl, ne?"

Bouchl pěsti do desky stolu, až džbácky, nůž a další strategické objekty poskočily. Rabbiho projekce se přesunula doprostřed mapy. Vypadalo to, jako by z ní mág vyrůstal. JFK pohlédl na Villefortovou jako teriér na lišku na konci nory.

"Jen jsem se zeptala," pokrčila rameny liška.

"Ten záměr vsutku není špatný? prohlásil rabín a případné námitky usekl pozdvihnutým ukazovákem. "Musíme si však vyjasnit pár detailů. Proto jsem vás pozval právě na tuto hodinu. Moc času mi tady nezbývá. Nikoli v této konstelaci světů a okolností."

"Rabbi?" obrátila se na něj Villefortová s údivem. Měla stále ty hezké, jasné zelené oči. "Jste přece nejmocnější čaroděj tohoto světa, ne? Jak to, že vám nezbývá moc času? My na vás spoléháme! A nejen my, krucinálfagot!"

"Ach, ta mluva, komteso," povzdychl si rabín. "Ale nic... Pojďme k jádru pudla. Tam kde je zakopaný pro nás neviditelný pes." Rabín ukázal na mapu kolem sebe. "Tohle všechno zorganizoval dobrý, ale již bývalý přítel, Xaverius z Jestřábí Lhoty. To jen tak pro ujasnění."

"Váš přítel?" podrbal se Boorman na lebce. "Temný lord X-Hawk?"

"Prý ho tak nazývají," pousmál se rabbi Löw, až mu v přítmí zazářily oči. Spíše smutně. "Sám mi to jednou prozradil. Příznačné jméno, takové tajemné."

"On je z Čech?" fascinovaně se zeptal JFK. "Xaverius z nějaký Lhoty?" "Johne," mávla mu komtesa před obličejem.

"My teď nezkoumáme minulost X-Hawka. Musíme řešit jeho atak do tohoto světa. Jinak, rabbi," otočila se k čarodějově projekci, "budete i nadále existovat jen jako světelný obraz.

Jestli vůbec budete existovat," odkašlala si a dodala: "Jestli tahle paralelní linie přežije útok vašeho přítele. Chápete?"

"Zapomněla jste říct vaše oblíbené slovo."

"Kurva, rabbi, nedělejte ze mě takovou sprostáčku!"

Stařec zavrtěl prošedivělou hlavou.

"To bych si nedovolil," řekl s úsměvem, ale pak zvažněl. "V tomto paralelním světě nemohu použít svá kouzla, to jste už zjistili. Xaverius mě díky zásahu Agentury uzavřel v mém původním světě. Tahle současnost je však jiná. Změnili jste ji vy, třeba jen tím, že jste sem přišli. Změnil ji Xaverius, když sem povolal Golemovy předchůdce. Xaverius nás dostal do vlastní pasti! Jak rád bych si teď zanažoval!" zvolal závěrem, až se ze střechy svezlo pár tašek a u komína vyděšeně vřískl mourovatý kocour. Tašky se roztrhly o žulové kostky a kocour pelášil pryč po střeších domků, až za ním létaly chlupy.

"Tak si pořádně zaklejte, rabbi," poradila mu komtesa.

"Nemohu. Jsem uznávaný mág a ti musíš mluvit toliko vznešené! Kur..."

"S dovolením, rabbi," přerušil ho Kovář v pravou chvíli. "Já si to trošku upřesním. Myslím, že jste nám pomohl skrze ten čínský svitek. Jednu chvíli jsme byli v jednadvacátém století v Číně a pak jsme se mydlili s hliníky u středověkého Istanbulu."

"Ten podělaný Cařihrad byl asi poslední pokus, jak zvrátit útok hliníků bez kouzel, že jo?" opřela se Villefortová zadkem o hranu stolu.

"Přesně tak," řekl rabbi. "Doufal jsem, že s vaší pomocí zastavíme Xaveriovy hordy. Ačkoli jste dělali, co jste mohli, bylo to nad vaše síly. Magie našeho společného přítele..."

"Mluvte za sebe, rabbi," podotkl Boorman tiše.

"Bývalého přítele... je nyní mnohem mocnější. Má za sebou čarodějny potenciál všech svých paralelních světů, má za sebou i mocné technologie Agentury. Ty, které jste mu v minulosti poskytli - i ty, které mu v budoucnu ještě poskytnete!"

Všichni agenti na sebe pohlédli jako v TV soutěži "Nejtupější pohled roku."

"Jestli to chápu dobře," poznamenal po chvíli Kovář, "tak X-Hawk nás všechny doběhl tím, že právě vy jste nás dostal sem. Do perfektně nastavené pasti. Vy tady nemůžete kvůli dalšímu narušení rovnováhy používat kouzla, my ze stejného důvodu nemůžeme povolat zásahové oddíly, které by to tady vymetly za pár minut. Uvažují správně?"

"Správně," přikývl rabbi.

"X-Hawk vlastně teď nemusí vůbec nic dělat. Jen čekat, až to tady všechno srovnají se zemí terakotovní válečníci oživení vašim šémem. Zapomněl jsem na něco?"

"Jo," hlesla Andrea de Villefort. "Že jsme docela v prdeli."

"Jednoznačný závěr zasedání válečného štábu," uznale přikývl hlavou Boorman.

"Neměli bychom se vrátit k Johnovu plánu?" navrhla zkusmo Villefortová.

"Konečně," povzdychl si rabbi. "Chtěl jsem vám sdělit, že na základě toho, co jsme zde probírali, je zřetelné, že váš plán nemohu podpořit nijakým nadpřirozeným zásahem."

"Ale kvůli tomu jste nás nezavola?" podezřívavě na něj hleděl JFK. "Jak jsem měl možnost vás poznat, tohle není váš

styl, rabbi. Abyste nám oznamoval, co nemůžete."

"Pravdu díš, Jene," pousmál se mág. "Nemohu ovlivnit existenci terakotových válečníků, protože v sobě již mají sílu mého šému. Nemohu se ani utkat v přímém boji s Xaveriem. Nedokáží ani oživit další Golemy, byť bychom nějaké vyrobili - poněvadž šém v tomto světě může existovat toliko jeden... A ten je již použitý."

"Samý dobrý zprávy," zašeptala komtesa de Villefort. "Já se fakt picnu."

"Ale - jestli to na mě neřeknete," mrknul na ně rabín, "myslím, že bych mohl způsobit nějakou běžnou přírodní událost, ovšem takovou, jaká odpovídá tomuto kraji a této době. Proto se mi, Jene, líbí váš plán. Soustředit síly útočníka do co nejmenšího prostoru. A pak musíme něco vymyslet. Něco, čím nenarušíme křehkou rovnováhu mezi... mezi... Mám pocit, že..."

"Rabbi," zakřičel Kovář. Rabínova projekce se ještě jednou zamihotala a zmizela.

"Tak to bychom měli," zabručel Boorman. "Rabbi měl pocit - a my máme hovno."

Kovář a Villefortová mlčky hleděli do místa, kde ještě před chvílí zářila rabínova tvář.

"Kromě toho máme i práci," dodal Kovář. "Tak jdeme na to."

"Tisíc Golemů?" zavrtěl Rudolf II. hlavou. "To je zhola nemožné," zasmál se maršálek Bašta povýšeně. "To jest čirý nesmysl," podotkl komoří Lang s úsměvem obchodníka s deštěm.

"Za jak dlouho čekáme útok na Prahu?" zeptal se Rudolf II. mohutného, neoholeného muže v doprovodu ještě mohutnějšího, holohlavého černocha a poněkud hubené dámy s nepříjemně pronikavými, zelenými očima.

"Tak za dva týdny, Vaše Výsosti," odvětil JFK. Panovník si oběma rukama promnul vlasy. Vstal, sestoupil po schůdcích z podesty trůnu a přistoupil k cizinci.

"Ty jsi, příteli, tuším už bránil Cařihrad, není-liž pravda?" pohlédl mu vzhůru do temných očí. Kovář přikývl. "A nakonec jsi ho nechal zapálit, že?"

Kovář zase kývl. Maršálek se potutelně šklebil. Komoří se upřeně díval do stropu a přejížděl si jazykem úzké rty; zmije každým coulem.

"Stále se však domníváš, že jsi ten pravý, aby ses postavil do čela mých šiků na obranu sídelního města?" zeptal se vladař se vztyčeným ukazovákem. "A abys vyrobil - nějakým zázrakem - tisíc Golemů?"

Kovář zavrtěl hlavou. Bašta pozvedl obočí a Lang se zničehonic zakuckal. "Pane," odvětil Kovář. "Golemy nebudeme vyrábět zázrakem. Bohužel, zázraky došly. A vězte, že jsme pro obranu Prahy udělali všechno. Víc neumíme. Možná by ale bylo dobré zeptat se vašich důstojníků a rádců, co mezitím udělali oni. Abyste se mohl lépe rozhodovat." Císař se obrátil na Langa, Baštu a další příslušníky palácové suity. "Tak copak udělali, mí rádcí? Jen to prozradte našim hostům, aby si nemysleli, že jsme tu zatím seděli s rukama v klíně! Nu?"

"Vaše Výsosti," předkročil před vladaře komoří Lang. "Zejména jsme se snažili, aby neutrpěl majestát Vaší Výsosti, takže jsme nechali přestěhovat císařskou pokladnu a stejně tak převelet část vojska do zázemí, aby strážilo váš majetek a vaše..."

Rudolf II. ho zarazil mávnutím ruky.

"Věřím, že jste udělali dost, aby zdroj vašich příjmů nebyl ohrožen. Hlavně přestěhovat obsah pokladny," poznamenal.

"Ostatně, co jiného bych od vás měl čekat?"

Komoří Lang se úslužně uklonil:

"Sloužime zájmům Vaší Výsosti a potřebám této země, pane."

"Dobře, dobře. Tak jděte a služte," poznamenal císař nevrle. "Takže jsi to slyšel, Kováři. Jak hodláš udělat tisíc Golemů? Máš mé dílny k dispozici, ovšem pokud každá vyrobí za pět dnů jednoho, možná dva Golemy, tak jich bude tak dvě stě. A my potřebujeme pětkrát více, počítám-li správně?"

"Vaše matematika je obdivuhodná, Výsosti," uklonil se JFK.

"Ale v praxi neuskutečnitelná," namítl komoří Lang. "Jak chcete za pár dnů vyrobit více než jednoho Golema v jedné keramické dílně? Vezměte v úvahu, z kolika částí, hliněných a kovových, se to monstrum skládá! To žádná dílna za tak krátkou dobu nedokáže vytvořit!"

"Jedna dílna ne, ale desítky v Praze a okolí to dohromady svedou," usmál se JFK.

"Desítky dílen rovná se desítky Golemů," zasmál se Lang ironicky. "Nikoli tisíc."

"Chyba, pane komoří. Výsledek zní: tisíc Golemů," šibalsky se usmál Kovář. "Tisíc."

"Je tady něco, o čem bych měl vědět?" zeptal se nejistě Rudolf II. a hleděl střídavě z jednoho soka na druhého. "Přece jen, stále ještě jsem panovník téhle země" dodal, sebral ze stolku s červeným hedvábným polštářem ceremoniální korunu a nasadil si ji na hlavu. Aby to bylo jasné opravdu všem.

Bylo to neuvěřitelné. Keramičtí i kovářští mistři si - stejně jako majitelé dílen - pomysleli, že se panovník nadobro pomátl. Vzhledem ke stovkám individuí, jež se léta shromažďovala kolem dvora, by nebylo divu. Pak si však podrobněji prohlédli dodané plány a mnoho z řemeslníků uznalo, že Rudolf na tom zřejmě nebude zas tak špatně. Několik z nich si udělalo model v menším měřítku a uznale pokývalo hlavami. Začala jedna z největších - prvních - průmyslových válečných operací v historii nejen tohoto paralelního světa. Keramické pece se rozžhavyly, kovářské výhně svítily jako pekelné tlamy, svalnaté paže učedníků i mistrů se zapojily do precizně sehrané práce - a z lidských rukou vyrůstala kus po kuse síla, která jediná se mohla postavit obávaným terakotovým armádám.

"Je to prosté, Výsosti," vysvětloval Kovář monarchovi, zatímco nastupovali do kočáru. "Když bude jedna dílna vyrábět Golema z dvaceti dílů, musí mít na každý díl formu, každý musí vypálit a až vychladne, tak jej pospojovat s ostatními. A takhle..."

"Takhle každá dílna vyrobí toliko jednu součástku," fascinovaně pronesl Rudolf II. "Ale zato stokrát, tisíckrát! Používá tedy jen jednu formu, jeden druh materiálu. Je to jako... Jako soukolí orloje! Stovky ozubených koleček a hřídelí, a vše

do sebe dokonale zapadá!"

"Vaše Výsosti, měl byste vyučovat na Univerzitě," pousmál se JFK. "Jste nejen osvícený, ale dokonce i chápavý vládce."

Rudolf II. pohlédl na Kováře a zahrozil mu.

"Poslyš, Kováři, dej pozor, abys svůj svérázný humor poněkud nepřehnal!"

"Dáte mě popravit, pane?" zakabonil se Kovář a zevnitř zavřel dvířka kočáru.

"Jsi drzý, příteli, i když velice schopný - a vskutku jsem rád, že se nedožiji tvé doby. Toho potřeštěného věku, kde autority nebudou požívat pražádnou úctu."

"Ale pane, o vás se budeme učit jen v dobrém. O vás a o Golemovi se dokonce budou natáčet filmy."

"Co to pravíte? Mě že budou natáčet - na skřípec snad, nebo na co?" "Natáčet filmy. Filmy, to bude něco jako rabínovy pohyblivé pergameny."

"A jak se do těch pohyblivých obrazů dostanu? Vždyť budu dávno mrtvý."

"Vy sice budete mrtvý, to souhlasí, ale vás budou předvádět herci." "Herci? Komedianti? Potulní žebráci? A budou představovat císaře?"

"Ano. V našem světě budou námezdní komedianti připomínat lidem, že jsme kdysi měli panovníky, kterých si vážila celá Evropa."

"A ono tomu snad někdy bude jinak?" Kovář smutně pokýval hlavou: "To si pište, pane..."

Prahou a okolím putovaly dnem i nocí stovky povozů. Ve slámou vyložených žebřířácích se převážely hliněné hlavy, paže, nohy a trupy. Další splezení svázela kovové součásti, brnění, klouby či zbraně. Na Koňském a Uhelném trhu se díly kompletovaly do podoby homunkulů. Mocných, ale nepohyblivých. Mocných - ale v podstatě bezmocných. V ulicích Prahy přibývaly desítky Golemů. Hlinění obři postávali všude.

Čekali a netušili na co. Vyčkávali bez hnutí, bez záblesku v tmavých očních štěrbinách. V ostrém poledním slunci i v bledém světle měsíce se brnění a drátěné košile leskly jako ostří mečů. Jen občas se některý z obrů pohnul, malinko, o zlomek palce. Nikdo si toho ve shonu a spěchu ani nevšiml. Těly obrů projížděly záchvěvy života - i bez šému.

Magie rudolfínské Prahy byla silnější než kejkle čarodějů a mágů tohoto světa.

ARMÁDY NESMRTELNÝCH

"Kolik zbývá?"

"Necelých sto Golemů, Výsosti."

"Stihneme to vůbec, než se ty hordy dostanou ku Praze?"

"Jistě, pane. Monitorujeme je ze vzduchu."

"Coje? Morituri?"

"Monitorujeme... Promiňte, pane. Sledujeme je."

"Z těch vašich bláznivých křidel?"

"Ano, z nich. Číňané přešli přes Kutnou Horu a Kolín. Daří se nám vyklízet větší města, ale hodně vesnic jim mezitím už odevzdalo svou daň."

"Takže jsou stále početnější?"

"V téhle fázi pochodu jde jen o desítky nových útočníků. Ale terakoti se vydatně namnožili během přechodu přes Balkán a Uhry. Teď jsou někde mezi Brodem a Prahou."

"To jsi mě neuklidnil, Kováři!" štěkl vladař a vlezl si zpátky do kočáru. "Ani náhodou!" ozvalo se zevnitř. JFK si tiše povzdechl a pobídl koně. "Franku, máme spojení s předními liniemi?" zeptal se Boormana. "Jasně. Villefortová to jistí. Spojky tady lítají jako na steapelchase."

"My tady tomu říkáme Velká Pardubická," podotkl Kovář. "Ale podstatu jsi vystihl... A copak že nám sděluje naše komtesa?"

"Můžeme vyrazit. Golemové jsou na místě. Čeká na poslední stovku. A že tomu začíná věřit."

"Fajn, tak to je už druhá," řekl Kovář. "Třetí," doplnil Boorman. "Ještě lepší. To je dost. Tři tvoří společnost."

Patnáctý den příprav na rozhodující bitvu. Do strategicky zvoleného místa se na povozech určených k rozvážení pivních sudů a pytlů s moukou převáželi hotoví Golemové. JFK se během průzkumu krajiny nechal inspirovat Napoleonem, jehož taktiku po "tankové" bitvě u Slavkova podrobně studoval. S Villefortovou a Boormanem po nocích vytvářeli situace a modely postupu čínských armád. Měli k dispozici osvětlený, vytápěný a dobře zásobený sál s pěti trojrozměrnými mapami krajiny. Pod sálem se v chladném sklepení nacházelo několik soudků výtečných vín. Stovky Golemů na budoucím bojišti doplňovaly řady hlínou pomazaných slaměných panáků. Další napodobeniny rabínova sluhu byly ještě jednodušší. Byli to polní "strašáci" zhotovení ze dvou svázaných dřev, vycpaní senem a potažení plátnem. Místo šému se jim v hlavách blýskaly skleněné střepy, úlomky pyritu nebo slidy.

"Vyrážíme," otočil se Kovář a zvedl paži. Sto padesát vozů naložených sudy vyrazilo. Co povoz, to čtyři koně. Co povoz, to jeden olbřímí sud. Dřevěné loukotě zaskřípěly, zvířata odfrkla a zabrala. Vozkové praskli biči, tedy toliko nad koňskými hřbety. Velice dobře věděli, že za přítomnosti podivných cizinců, zvláště toho černého velikána, se nemohou koni dotknout jinak než pohlažením. A koně - jako by vytušili přítomnost dobromyslného řimbaby - táhli opravdu naplno. Koně i lidé věřili, že jim cizinci pomohou. Když už této krajině nepomohl ani Bůh.

Vazká kapalina v sudech zašplouchala. Hořlavý náklad směřoval na polní cesty i svahy, které se za poslední dny změnilly ve skryté požářiště dřevěného uhlí. Zjednodušeně se dalo říci, že část bojiště se podobala vnitřku pečlivě připravené dřevěné pece. Tolik hořlavin se na tak malém místě dosud nesoustředilo. Na nebi se zatím ani neblýsklo...

Generál Meng Tchien přehlédli sto dvacet tisíc válečníků. Hliněná armáda se rozprostírala po celém východním obzoru. Za poslední půlrok generál se svými muži prošel Asií a polovinu Evropy. Nyní před ním leží cíl tažení, Praha. Výstavní město, které má i s dětmi, ženami a starci takřka šedesát tisíc obyvatel. Meng Tchienových vojáků je dvakrát více. Poměr sil je o dost výhodnější než před dvěma měsíci v Istanbulu. Meng Tchien se pousmál nad tím, že by podle některých velitelů měl napadnout i Vídeň, jakési regionální centrum, které mělo sotva třicet tisíc lidí.

Terakotová armáda stála vyrovnaná v nedohledných, pravidelných útvarech. Souvisle pokrývala krajinu, která tak získala barvu, jako by ji obsadily všežravé kobylky. Meng Tchien sice zcela nepochopil, proč má zničit právě tohle sídlo, ale to mu jako vojákovi neleželo na srdci.

Temný pán Pěti sil nebo Pěti prvků, wu sing - dřeva, ohně, vody, kovu a půdy - Xien Hak, mu po vzkříšení válečníků předal rozkaz Prvního císaře psaný jeho jasnou rukou. Ruka jako důkaz byla přiložená v zásilce, kterou doručil okovaný jestřáb. Na hlavě měl koženou čepičku s kovovým písmenem X.

V osmnáctém století, počítáno od skonu Prvního císaře, se střed pomyslné pavučiny magických silochar přesunul z Číny do Evropy. Evropa byla takový poloostrov vyčnívající z mohutného asijského kontinentu. Centrum silochar se jmenovalo Prag. Mimo jiné bylo silné právě tím, že se v něm usídlil - dle mínění Xien Haka - potulný čaroděj třetího řádu, který využil pochybných znalostí Šesté síly k navázání styků nejen s jinými světy, ale i s budoucností těchto světů. Pokud se zdaří zničit sídlo židovského čaroděje, který v tomto světě sice neexistuje, ale přetrvává zde jeho rezidence, zničí tím i jeho samotného. Jestliže X-Hawk přemůže ono stále nedobytné místo nabitě svéráznou městskou magií a dokáže přemoci i výraznou stopu tak zvané "rodné hroudy", pozitivně tím ovlivní nejen minulost, ale zejména budoucnost Čínské říše.

"Nemluvte o tom, že o rozkazu se nediskutuje," uzavřel další úvahy generál.

Na nebi se ani nezablýsklo. Což nic neznamenalo. Za časoprostorovou stěnou, jež z důvodů strategického maskování vypadala jako bělavá "beránci", seděl lord Xaverius Hawk. Nervózně poklepával vyzábělými prsty do zlatého madla kočárových dveří.

Zlatě zdobený černý kočár s šestispřežím vraníků byl obdobnou iluzí jako ohniví jezdci Apokalypsy, kteří jej doprovázeli. Vše bylo výsledkem tak pokročilých technologií, že je v mnoha světech nazývají prostě magií. Na druhou stranu je nutné přiznat, že dosud nebyla stanovena hranice mezi technologiemi a magií. Z hlediska vnímání jednotlivých vesmírů byl tak lord X-Hawk jednou ďábelsky protřelý stratég, podruhé zase strategicky vychytralý ďábel.

"Jak vypadá pokládka dřevěného uhlí a prachu?"

"Hotovo," odvětil Boorman. "Hele, Johnne, jede posila."

"Vídím."

"Jak dlouho chceš čekat?" křičela zdálky komtesa de Villefort. "Ty hroudy už vyrazily!"

"Mám rád tahle vřelá setkání," podotkl Kovář. Boorman jako správný kyborg a kamarád dělal, že neví, o co jde. Villefortová přicválala na koni uhnaná a zpěněná, snad víc než kobyla, kterou hnala přes hory a doly.

"Johnne, sakra, vnímáš vůbec, co se tady děje?" pokračovala ve zdravici veliteli.

"Zaslechl jsem něco. Prý tady bude nějaká bitka," zamružel Kovář a upevňoval si brnění. Všichni, kdo vyráželi do protiútoků, museli být oplechováni jako turnajoví rytíři.

"Není ten kůň unavený?" zeptal se Boorman starostlivě.

"Proboha, co to je tady za cvoky?" zaúpěla Andrea de Villefort.

"Pat a Mat. Tví noví přátelé," zazubil se Boorman.

JFK oba utnul rázným pohybem paže: "Mám tři sta dobrovolníků. Počítám, že každý z vás si vezme stovku."

"No, tolik chlapů najednou jsem ještě neměla, ale uvidíme," poznamenala Villefortová a utírala si obličej hřbetem dlaně.

"Jsem rád, že to bereš sportovně, holka," poslal jí Kovář vzdušný polibek.

"Vykuř si," vztyčila Villefortová prostředníček.

"Výborně, dohodnuto. A jinak - můžeme začít?" přerušil téměř mileneckou debatu Boorman. Všichni se na sebe pohlédli. Byli nervózní a napjatí jako struny vysokého E.

"Fajn," hlesla Villefortová. "Budeme teda ještě čekat, Johnne?"

"Jistě," řekl Kovář. "Dokud neuvidíme ty jejich kravský, keramický kebulé."

"Tomu říkám rozkaz," kývl Boorman uznale hlavou.

Desetitisíce terakotových válečníků dupaly ve smíšených lesích, až opadávalo jehličí, šišky i listí. A letní jablka. Čínští bojovníci za sebou nechávali zničenou úrodu a rozbrázděné louky.

Lesní i polní zvěř moudře prchla nebo se zahrabala několik sáhů pod zem, protože pochod dobyvatelů zdáli připomínal zemětřesení. Což je ovšem ve středočeské prvohorní a suchozemské pánvi pravděpodobné asi tak jako tsunami.

Zpěvné ptactvo nezpívalo, pouze zděšeně pískalo a tu a tam se sráželo jako splašené částice při jaderné explozi.

Neomezení vládci rozvíjejícího se potravinového průmyslu, hraboši, krysy a potkani, nakrátko předali žezlo silnějšímu a prohrabávali se ke středu Země.

Srpnové slunce žhnulo. Vyschlé jehličí na zemi lhostejně šustilo, popadané větvičky úpěnlivě praskaly a obilí se

decentně, s nadhledem chleboďárce, vlnilo v teplém letním vánku. Bahnité břehy řek i rybníků byly popraskané jako špatně vypálené džbány. Tisíc Golemů vypadalo proti blížící se stotisícové terakotové armádě jako hrstka mouky na podlaze mlýnice proti tyčícím se pytlům semletého obilí.

Tři sta šilenců, kteří se právě řítili proti armádě terakotových válečníků, v tu chvíli připomínalo pověstných tři sta řeckých válečníků z Thermopyl, kteří dokázali na několik cenných dní pozdržet statisícové vojsko Peršanů. "Běž, pouťníku, a zvěstuj: mrtví tady ležíme, jak zákony kázaly nám..." zůstalo po nich.

Jenže zde nebyl žádný vhodný průsmyk. Jen širá údolí, rozlehlá pole, pastviny a lesy. Mezi vojsky nesmrtelných armád stály tři pevnosti, z hrubých klad a neotesaných kamenů se tyčily pár metrů nad terén. Ze stílen vykukovala děla, za hradbami se tyčily konstrukce praků.

Na nebi se zablýsklo. Letní bouřka přicházela stejně nečekaně jako odcházela.

Bahrouuum! Časoprostorové fantomy pronikaly do paralelního světa. Nad terakotovými armádami se na nebi mihotaly nachové závěsy jako nedávná polární záře nad Prahou. Nad třemi stovkami útočících sebevrahů a nad nehybnými Golemy se rozlévala chrpová modř letní oblohy. Byl hezký letní den, alespoň v téhle části tohoto světa.

"Ať rozhýbou Golemy!" zavelel Kovář. Trubači předali rozkaz tak horlivě, až jim málem puldy tváře. Tisíc Golemů se pohnulo. Za každým z nich byli ukryti čtyři vojáci a tlačili pětisetkilového obra. Hlinění sluhové stáli na dřevěných plošinách opatřených válečky. Vypadalo to věrohodně; jako by se keramičtí homunkulové sami vydali do boje.

A před nimi pár stovek rytířů v těžké zbroji obsadilo narychlo zřízené pevnůstky.

"Oni opravdu chtějí bojovat," poznamenal nevěřicně generál Meng Tchien. "Celou dobu nám vyklízejí cestu jako krysy - a teď proti nám vyšlou pár zoufalců."

"Pane, jsou tam ještě hlinění válečníci," podotkl pobočník. Přestávalo se mu to celé líbit. Podal veliteli dalekohled, jenž ukořistili v již neexistujícím Istanbulu.

Meng Tchien přehlédl postavení nepřitele a řekl:

"Pravé i levé křídlo provedou obchvat tří pevnůstek. Dva pluky formace Střed zaútočí na jízdu. A rozstřílejte je!

Všechny! Potřebujeme další rekruty! Vidím, že Evropa, nebo jak se to tady jmenuje, začíná dělat zbytečné problémy."

Pobočník předal rozkazy. Terakotová armáda se začala shlukovat do gigantického bojového útvaru, do moře přileb, čepic, kopí, luků a mečů. Z křídel vyrazily pluky a blížily se ke Golemům z obou stran. Lučištníci na křídlech i středu byli připraveni.

Golemové už stáli před pevnůstkami, strnule, ale hroživě. Tři stovky obránců se usadily v pevnostech a skryly se před řadami terakotové armády jako při hře na schovávanou.

Generál Meng Tchien se zlověstně usklíbl a mávl paží. Tisíce šípů se vznesly k nebi a zakryly slunce. A začaly padat...

Podstatné množství střel zasáhlo sunoucí se Golemy. Některé neškodně zabubnovaly o pancéřování, jiné se zasekly do hliněných těl. Někde odštíply jen kus hlíny, většinou se však zabodly do struktury rabínových homunkulů. A tím předaly magickou formuli transformující mrtvou hmotu na živou... Jenže tohle nebyla mrtvá hmota, byla to hlína s alchymistickými příměsemi dodanými ze zásob obyvatel Zlaté uličky. Transformace sama byla zbytečná. Stačil jen impuls. A ten přišel.

Kódované příkazy střel obsahující rabínův šém začaly oživovat železem pobité obry. Golemové při samotném zrodu měli ve struktuře zabudovanou "sílu místa", kterou jim dodal všudypřítomný, v tomto světě nehmotný rabbi Löw. Neměl sílu a ani moc oživit své sluhy. Nemohl použít šém. Ale... Pokud by se to dalo říct jednoduše, tak Golemové se postavili za rodnou hroudu, za tu, z níž byli prvotně stvořeni.

JFK to vymyslel dobře. Když nemůže mág použít šém, použijí ukradený. Ten, který transformuje lidi na terakotové válečníky - a Golemy pouze oživí. Prvním Golemům začaly žhnout oční štěrby. Zatím nebylo zřetelné, jestli je to hra slunečních paprsků nebo zda se jedná o skutečné nastartování vnitřních reaktorů. Pak jeden z obrů sestoupil z pojízdné plošiny. Zvolna se rozhlédl a zapsal si do paměti aktuální pozice nepřátel. Intuitivně vyhodnotil situaci a určil cíl. Za ním bylo město Stvořitele, před ním hordy útočníků. Stejně tak to ve stejné chvíli cítily další stovky Golemů. Obří vykročili vstříc terakotové armádě.

Meng Tchien se nejistě podrbl na hliněné tváři.

"Co tímhle sledují, u všech všudy? Vždyť je jich jen pár stovek. Možná jeden tisíc."

Stovky šípů zazvonily o brnění šilenců, kteří se vydali do jámy lvové. Koně byli opancéřovaní také. Pár jezdců a koní padlo. To když se jim z deště střel některé dostaly do mezer mezi ocelovými pláty nebo mezi spoje drátěných košíl. Všechny eskadrony však držely útvar a pohybovaly se podle plánu.

"Potřebujeme dostat křídla k sobě!" ozval se trubačský rozkaz z Kovářovy jízdy. Villefortová na jedné straně a Boorman na druhé začali ostřelovat z lehkých děl hliněnou lavinu. Po nekonečných minutách se ozval očekávaný povel k ústupu.

"Nepřipomíná ti to Cařihrad?" zařval Boorman, když se zařadil vedle Kováře.

"Ne! Tam jsme jim zapálili město - a tady jim podpálíme prdel!"

Bahrouumsss! Všechna dostupná děla, jak ze tří pevnůstek, tak i dalekonosná vzadu před Prahou, vystřelila své tříštivé a plamenné koule. Dosud přivázané, ohnuté kmety stromů se vymrštily a vypálily do řad terakotových válečníků další zápalné střely. Další roje ohnivých šípů vypálili vojáci, kteří přepravovali Golemy. Jedni v pokleku natahovali tětivy a další jim zapalovali zápalné hlavice. Ssssvissst! Ohnivé střely pronikaly atmosférou jako Perseidy. "Pevnosti!" zařval JFK. Tři stovky jezdců vyhodily do povětří trhaviny přeplněné stavby a ti, kteří přežili, opouštěli rozpoutávající se peklo.

Terakoti se nacházeli na bojišti pokrytém dřevěným uhlím a nasyceném smolou. Vozkové prorazili kladivy sudy naplněné lihem. Nestačilo jen otočit kohouty, to by bylo pomalé. JFK potřeboval stvořit plamennou řeku, nebo spíše ohnivou stěnu. Ze sudů se vyvalily hektolitry hořlavých látek. Vozkové přesekli opratě a osvobodili plašící se koně. Boorman všechno pozorně sledoval. Vozkům bylo horko možná víc z holohlavého obra než ze zuřícího požáru. Koně vyděšeně ržali a prchali. Pár jich proběhlo kolem Boormana a zařícením jej pozdravilo. Boorman je plácl po bocích. Pole skrytého dřevěného uhlí začala vydávat nesnesitelný žár. Generál Meng Tchien pozoroval blížící se ohnivou stěnu a vrtěl hlavou: "Co tímhle sledují, u všech všudy?"

"Netuším. Každopádně, jejich hlinění válečníci se blíží. I skrze požár," poznamenal pobočník.

"Tak je, proboha, zničte. Na co vlastně čekáte?"

"Na rozkaz. Jdeme rozdrtit tu hliněná monstra," prohlásil hliněný pobočník.

"No, konečně... A na co pořád čekají?"

"Zřejmě nevědí, co mají dělat"

"Doufejme," podotkl generál. "Doufejme." Tahle malá země a její obyvatelé ho už začínali docela štvát.

"Čekáme," řekl Kovář a zapálil císařskou standartu. Mávl s ní dvakrát dokola. Poprvé to znamenalo zapálit hořlaviny valící se po širokých svazích, podruhé to značilo podpálit dosud nedotčené plochy obilných lánů a kupy sena. Středočeskou krajinu zachvátil požár nefalšované, vyprahlé prerie. V kombinaci hektolitřů hořlavých látek a parného srpnového dne byl účinek zápalných střel z hlediska pyromana doslova úžasný. Oheň se šířil neodvratně jako láva z vybuchlé sopky. Terakoti i Golemové postupovali skrze plamenné stěny. Všechny pohltilo peklo. A v tom největším žáru teprve začal pravý boj.

Armády nesmrtelných se srazily ve vřícím infernu.

Žhavé meče, žhnoucí paže, pableskující ostří, rozžhavené trupy. Brutální bitva se odehrávala bez proudů krve a vnitřností, ale i tak byla lita jako největší bitvy v historii lidstva.

Terakotová válečníci poprvé během vítězného tažení narazili na mocnějšího nepřítele. Pancéřovaní Golemové rozráželi řady čínských bojovníků jako příď vikingské lodě rozráží bouřící hladinu. Mnoho z rabínových sluhů padlo pod nápor terakotových válečníků a doslova se ztratilo pod hromadami čínské hlíny. Z bitevní vřavy se však dál ozývaly zvuky nelitostného boje. Každý zničený Golem s sebou vzal na hliněnou věčnost dvacet, třicet terakotů. Stovky Golemů postupovaly vpřed a za doprovodu do nebes šlehajících plamenů vyráběly z čínských bojovníků keramické odpady neschopné dalšího boje.

"Zálohy do centra bitvy!" zavelel Meng Tchien. "Aktivní pluky se přeskupí do výchozích pozic!"

JFK stál na vyvýšenině necelé čtyři kilometry od epicentra bojů. Byl to největší požár - i bitva - v této úrodné kotlině za celé stovky let.

"Ještě že nejsme sněhuláci, co?" ozval se zpocený, popílkem pokrytý Frank Boorman.

"Odkdy jsou sněhuláci černí?" optal se Kovář.

"Fakt vtipný." pleskl Boorman Kováře po přílbě, jako když táta napomíná syna, že kouření je sice špatné, ale pak si sám zapálí. "Já jen, jestli nemáme problém. Za pár hodin tenhle oheň zachvátí celé tvé Čechy. Čechy krásné, Čechy mé, Čechy prohrilované."

"Čekáme."

"Dočkej času jako husa klasu. Trpělivost růže přináší. Kdo si počká, ten se dočká. Připravenému štěstí přeje. Ještě nebylo tak špatně, aby nebylo ještě hůř," recitoval Boorman.

"Mrtvý kyborg, dobrý kyborg, zapomněl jsi," doplnil jej Kovář. "Jinak - pro tvou informaci - stále čekáme."

Hlinění válečníci bojovali s opancéřovanými Golemy. Hořící obilná pole a planoucí vyschlé lesy vytvářely kulisu zmaru a zkázy. K nebi stoupala oblaka dýmu a žhavý vzduch míchal vzdušnými proudy jako vařečka hustou bramboračkou. Nad bojištěm se setmělo. Začalo se blýskat. Hyperfantómy křížovaly oblohu v podobě rozvětvených blesků. Zatím to byly zejména komunikační tunely.

"Marně se snažíš, příteli. V tomhle světě nic nedokážeš," pousmál se X-Hawk. "Protože tady neexistuješ. Tohle je totiž můj svět."

"Tak úplně tvůj není," namítla projekce rabbiho. "To bych tady nemohl být ani takhle."

"Stačí jediný důkaz o nadpřirozeném zásahu a končíš. Úplně. Rovnováha je neúprosná."

"Jeden zásah máš ty, to jsou terakotová válečníci. Jeden mám já. Nic víc, nic míň. Dobrý návrh, ne?"

"V mém světě nemůžeš provádět své pochybné kejkle. Odporuje to pravidlům Agentury. A věř mi, že její zákony znám lépe než ty."

"Žádné kejkle nevyvádím, Xaverie," pronesl rabbi tiše. "Jen čekám."

"A na co všichni pořád tak čekáte?" zasmál se X-Hawk mrzavě a nebe se rozvlnilo jako mořská hladina. "Až zahřmí?"

Rabbi Löw zavrtěl hlavou. S bývalým přítelem se bavil jen přes komunikační kanály hyperfantómů, ale velice dobře vnímal jeho neklid. Sám si zprvu také nebyl jistý plánem Jana Kováře, ačkoli si k tomu samostatnému Čechovi za tak krátkou dobu vytvořil otcovský vztah. Pochopil, že zdánlivě neuvěřitelný, a přitom jednoduchý plán je natolik propracovaný, že překoná očekávání i mylné předpoklady soupeře.

"Na co čekám?" rozhlédl se rabbi. "Na tohle. A nemusí ani hřimat."

Vytáhl stařec před sebe natáhl paži a rozevřel dlaň. Jediné, co mohl udělat, aby neporušil rovnováhu mezi paralelními světy, udělal. Bylo to tak nepatrné, že nikdo nikdy nemohl dokázat, že to způsobilo jakési magické zaklínadlo či třeba babské zařikávání.

Xaverius tu nepatrnou věc ani neregistroval. Spokojeně shlížel na bojiště, kde probíhala druhá fáze bitvy. Ta, v kterou

věřil, a která se odvíjela přesně dle jeho záměru.

Žhnoucí hliněná monstra se vzájemně likvidovala těmi nejkreativnějšími způsoby. Jízda terakotové armády najížděla do sunoucích se Golemů. Sebevražedné roje útočníků obsypávaly povalené obry jako včely královnu, s tím rozdílem, že tady nešlo o ochranu, ale o totální likvidaci. Jiné jednotky Golemů mezitím drtily asijské nájezdníky, jako když panda láme bambusové výhonky. Do hučících plamenů a převalujících se oblaků temného dýmu se mísil prach z břehů Žluté řeky.

A také z českých kaolínových nalezišť. Vypadalo to jako nemístný vtip, ale hornina jménem kaolín, která byla použita k výrobě Golemů, se jmenovala podle čínského kao-ling, což znamená "vysoká hora".

V rozlehlém požářišti se povalovala neživá monstra. Pozůstatky Golemů a terakotových válečníků vyhlížely jako keramické artefakty zneuznaného postmoderního umělce. Lidé zdáli pozorovali bitvu monster a nevěděli, zda mají jásat nad rozprášenými pluky protivníků či lkát nad řidnoucími řadami Golemů. V jednu chvíli náhle všichni přihlížející ztuhli a s neskrývaným děsem ve tvářích sledovali zřejmě poslední akt nezdařeného hliněného panoptika.

Kusy terakotových válečníků začaly ožít. Trhavé pohyby, přerývaná gesta, černobílý horor z počátků kinematografie. Roztříštěné figury bojovníků Prvního Císaře se do sebe skládaly jako kostky domina. Většina kusů se složila do standardních vojáků, často však vznikaly bizarní skulptury jako tříruké, dvouhlavé nebo čtyřnohé zrůdy. Terakotová armáda se formovala do nově pojatých bojových formací. Princip obnovy válečníků byl několik měsíců již osvětlen. JFK a jeho přátelé stejně jako zvědi evropských armád zjistili, že k tomu, aby hliněný válečník opět "ožil", po něm musely zůstat výrazně velké a souvislé kusy jeho těla. Takové, aby se v nich udržel X-Hawkův virus smíšený s rabínovým šémem. Tedy malíček, kus nohy ani rozdrčená hlava v sobě neobsahovaly potřebné "startovací" množství magické substance.

Zbytky Golemů zůstávaly nehybné. Velkolepě rozprášená dávka upraveného šému vpravená čínským válečníkům během zmrtvýchvstání byla mocnější než pouhým šípem přenesená oživovací formule. X-Hawk se usmíval. Pohlédl na rabína a zahrozil mu ukazovákem. Ale ten ztuhl ve vzduchu. Rabín před sebou držel nataženou paži. X-Hawk vrtěl hlavou.

"To snad ne," hlesl. "To nemyslíš vážně!"

Skrze mágovu dlaň prolétla s jemným svistem dešťová kapka. Zazářila více než perla.

Rabbi pokrčil rameny: "Je to jediná možnost, Xaverie. Víc toho nesmím. Sám jsi mi to přece teď vysvětlil."

"Tušíš, co tímhle způsobíš? Že porušíš posvátnou rovnováhu?"

"Ne. Já ji potvrdím."

"Zničíš tím celý jeden vesmír, ty starý blázne... Zabiješ můj svět!"

Rabbi mávl rukou: "To teď neřeš," zopakoval Kovářovu oblíbenou hlášku.

Na bojiště se snášely ojedinělé kapky. A pak se oblaka doslova protrhla. Na rozžhavená hliněná vojska se z olověně temných nebes vyvalily proudy přivalového deště. Rozpálení válečníci začali prskat. Po trupech se jim rozlézaly praskliny. Bitevní pole se ocitlo v neprůhledné mlžné oponě. Terakotovi i kaolínovi vojáci explodovali v oblacích páry jako přetopené kotle. Vypálený povrch terakotových bojovníků, který během přechodu euroasijské úžiny úspěšně vzdoroval působení vody, se rozpraskal na tisíce kusů. Uvnitř pórovitá terakotová hlína začala nasávat dešťovou vodu jako houba.

Jedna dešťová smršť střídala druhou. Syčelo to, šumělo, praskalo, čvachtalo a bublalo.

Voda, voda, proudy vody... Neporazitelné statisícové vojsko se rozpadalo, roztékalo a mizelo. Byl to vydatný liják.

Přišel v pravou chvíli a ve správné intenzitě. Byla to prostě taková větší přehánka. Tak proč z toho podezírat nějaké tajuplné mágy, že?

JFK hleděl na tu spoušť kolem. Sundal přilbu, odhodil ji a dlaněmi si promnul tváře a oči. Vše kolem bičovaly souvislé provazce deště. Vody bylo všude tolik, že se zdálo absurdní věřit tomu, že před minutami tady zuřil ničivý požár.

"Ty jsi fakt cvok," ozvala se komtesa de Villefort. Seskočila z koně a dopadla do řídkého bahna. Smekla se na mírném svahu a padla tváří k rozbahněné zemi. Pozvedla se na rukou. V zabláceném, strhaném obličejí jí svítily jen oči.

Bezmocné zavrtěla hlavou. A klesla zpátky do bahna. JFK sklouzl z vraníka a spěchal k rozplácnuté Villefortové. Těžce zvedal železné boty z lepkavé země, brnění na něm chřestilo jako plechové nádoby v drkotajícím voze - a měl toho všeho dost. Podal komtese ruku a pomohl jí vstát.

"Docela se to smeká, co?" řekl a objal ji, až to zařinčelo.

"Ne. Ty nejsi cvok," povzdychla si de Villefort. "Neznám slovo, které by postihlo tvou osobnost. Výrazy jako kamikadze, tsunami nebo holé šílenství jsou jen náznakem tvé podstaty."

"A co třeba..." zamyslel se Kovář.

"Nemysli, Johnne," opřela se mu Villefortová hlavou o hrud' a usmívala se. "Já na něco přijdu. Ale ty už, proboha, radši nemysli." Déšť začal slábnout a mezi mraky vykouklo slunce.

Začínal opět hezký, letní den.

EQUILIBRII FERRARIUS

"John Francis Kovář, agent sekce interrealitního pašování, je tímto obviněn, že svým přičiněním napomohl zlikvidovat celý paralelní svět," ozvalo se z neviditelných reproduktorů v jednací síni.

Venku pro změnu přšelo. Kdyby to byla Anglie, budiž, ale tohle je Švýcarsko, pomyslel si Kovář. Seděl na dřevěné lavici vedle Bytewské. Pozoroval kapky deště lezoucí po oknech a zív. Dřepěli zde už třetí hodinu. Bytewská do něj drkla loktem, až heknul a zakuckal se. Šéfová vstala tak prudce, až za ní spadla židle. Byla to silná ženská, nejen tělesně. Kovář zvedl shozenou židli, kdyby se šéfka třeba chtěla posadit... Vážil si ji.

"Tak to ne!" prohlásila Bytewská rázně jako Churchill po napadení Polska. "Agent Kovář byl vyslán naší sekci, aby zajistil rovnováhu stávajících paralelních světů! A tu jednoznačně narušil X-Hawkův svět! Tudiž Kovář a jeho spolupracovníci, Andrea de Villefort a Frank Boorman, z pohledu mé sekce úkol splnili!"

Z reproduktorů bylo slyšet nezřetelné dohadování a nesouhlasné mumláni.

"Co to je za voly, proboha?" zašeptal Kovář. Bytewská po něm mrskla pohledem a řekla:

"Právníci. Naši právníci. Sekce interdimenzionálního práva."

"No, to mě poser? pronešla s obvyklou grácií komtesa de Villefort. "Proč vrtají zrovna do tohoto případu? Asi v něm mají svý zájmy, ne?"

"A já myslel, že jsme byli úspěšní," podrbal se Boorman na lesklé hlavě.

"Úkol vaší mise nebyl zničit celý jeden svět, ale ochránit ty ostatní!" ozvalo se shůry. Bytewská nevěřicně zakroutila hlavou. Taky toho měla už dost. Nemluvě o tom, že jí včera začaly měsíčky, a byly dosi urputné.

"Tak znova," povzdychla si. "Svět terakotových válečníků a Golemů nezanikl. Prolnul se do stávajícího paralelního vesmíru. Do toho, který monitoruje rezident rabbi Löw. Tím, že jsme vrátili existenci čínských válečníků i Golemů do prapůvodní struktury, do neživé hlíny, jsme zachránili i požadovanou rovnováhu. Je to takhle jasnější?"

Brblání, vzrušený šepot a šustění papírů. Právní sekce Agentury se z hlediska aktivované mozkové energie zahřívala více než rozpálení Golemové.

"Ten svět ale přece už existoval," ozvalo se odevšad.

"Hele, nezdá se vám, že byste nám spíš měli dát metál, tejdén volno a solidní prémie? Takhle to vypadá, že dupete spíš za X-Hawka než za Agenturu, nebo se pletu?"

"Teď jste to, Andreo, skutečně vylepšila" dřepela si Bytewská zpět na židli. Ta zasténala.

"Komteso, nedostala jste slovo," promluvila technika. Byl to však neočekávaný, takřka smířlivý tón. Byl to zcela jiný hlas než předtím. Andrea de Villefort vztyčila ruku jako ve škole. Vypadalo to, jako že hodlá jít na záchod. Ze zat'até pěsti se ke stropu ovšem vztyčil toliko prostředníček.

"Andrea de Villefort tímto žádá o slovo," poznamenala Bytewská odevzdaně. Ani nekomentovala obecně zavedené gesto, které agentka bez stínu pochybností nadhodila.

"Doufám, že to bude k věci," řekl opět onen smířlivý hlas.

"To si teda pište!" odsekla Villefortová. Bylo jí celkem jedno, s kým mluví. Věděla, že je dobrá - a její přátelé jakbysmet.

"Prosím von Wondera, aby přehrál projekci havárie ve fantómdromu. Tu, jak rabbi zastavil hliněného fantóma!"

"Projekci jsme prostudovali," ozvalo se shůry. "A vy se navzdory tomu domníváte..."

"Nedomnívám! To jste snad slepí, vy inteligenti?"

Bytewská, Kovář a Boorman se dívali do stěn, drbali se na nose a protřepávali si uši; jednoznačně souhlasili se závěry kolegyně, jen forma souhlasu byla poněkud neobvyklá.

"Možná jsme slepí," ozvalo se. "A - inteligenti, říkala jste? To má být urážka nebo pochvala?"

Villefortová se nevěřicně zadívala do prostoru, odkud zazněla ta nepravděpodobná otázka.

"Kolegyně jen chtěla říct," ozval se narychlo Kovář, "že si váží vaší práce, která je někdy opravdu náročná na výši IQ."

"Johne, zkuste být taky někdy zticha," zabořila Bytewská hlavu do dlaní.

"Hodlala vám sdělit jiný fakt: podle indicií se nový svět objevil jenom jako hliněná koule ve fantómdromu.

Transformoval se z paralelního sedmáctého století v další linii. Jako spouštěcí mechanismus posloužila přítomnost rabbi ho v našem světě, v technologickém ústředí Agentury. V podstatě tedy nikdy neexistoval."

"Všechno to do sebe zapadá," doplnila jej Bytewská. "Xaverius Hawk použil styčného bodu mezi vesmírem, kde Golem byl jen pověstí, a vesmírem, kde hliněný sluha existoval. A nejen on, ale stejně tak i magická moc rabínova šému."

"Počínaje útokem na rabína a Golema přes sestřelení našeho letadla, to vše byla dokonale naplánovaná akce," řekl JFK.

"Alespoň my, v naší sekci, jsme o tom přesvědčeni."

"Věru zajímavé argumenty," ozvalo se po drahé chvíli. "Porota si vezme čas na rozmyšlenou," pronešl pan Záhadný.

Na pozadí tichého, ale rozhodného hlasu se ozývalo vzrušené, avšak nesrozumitelné protestování a vztekklé bušení pěstmi do stolu. Pak krátce třesklo cosi, co vypadalo jako pořádná facka, a v soudní síni se rozhostil klid.

John Francis Kovář stál na přídi luxusní jachty, červenobílé jako švýcarská vlajka. Ruce měl založené na hrudi - a přemýšlel. O Agentuře, o paralelních světech a o tom, že před pár měsíci ani netušil, jak moc si tenhle svět musí každý z nás zasloužit...

Běloskvoucí příď prořezávala hladinu Jihočínského moře jako skalpel obtloustlé břicho stárnoucí filmové hvězdy před liposukcí. Boorman byl v kapitánské kabině a povídal si s autopilotem. Rozebírali nesmrtelnost kybernetického chrousta a to, o čem sní androidi, každopádně se u toho oba bavili, jestli se tak dá nazvat nestandardní stav umělé inteligence. Boorman sice měl jako kyborg kompletní lidský mozek, ale přídavné pozitronové moduly mu umožnily si poklábat i s počítači. Dokonce bylo možné tvrdit, že mu jasná logika a svérázný humor virtuálních entit byl občas bližší než jednání s lidmi. Než třeba ten výslech u agenturního soudu...

Andrea de Villefort vystoupila z podpalubí v průsvitné plážové sukni a v horním dílu plavek, který vypadal spíš jako zašmodrchaná niť. V ruce nesla červený tubus na diplom. Nebo pouzdro na bazuku třídy MK - mini-killer.

"Johne!" zakřičela do šumění moře a pleskám plachet. "Mám pro tebe dopis!"

JFK se otočil, a když spatřil Villefortovou v nezvyklém bojovém úboru, obdivně hvízdal: "Viš, že vypadáš jako docela

přitažlivá ženská? Teda, jen v tomhle ohozu."

"Ha ha," odvětila de Villefort. "Zato ty občas vypadáš jako cvok. Třeba teď, bez ohledu na tvou nemožnou havajskou košili."

Kovář seskočil z příďového můstku a klekl si na palubu:

"Promiň mi, Šeherezádo! Jsem nemoderní tupec! Setni mi palici, prosím."

Agentka stála se vztyčeným tubusem a pronesla hlasem, který by jí mohla závidět nejen Šeherezáda, ale i Kleopatru, Johanka z Arku nebo Margaret Thatcherová:

"Povstaň, nebožáku!" pokynula paží. "Věz, že Šeherezáda ti přináší dobré věci."

"A to je co?" přešel do civilu JFK. "Třeba čerstvá pizza?"

"Tuto schránku máme otevřít o dvanácté. To je teď. Devět, osm, sedm..."

"To je určitě bomba! Neměli bysme to nahlásit pobřežní hlídce? Třeba by připlavala prsatá blondýnka!"

"Nech těch šaškáren! Tohle je fakt od rabbiho!"

JFK povstal z paluby a vzal si od prostořeké komtesy tubus. Otevřel jej a vyňal svitek prastarého papíru. Byla na něm vyobrazena terakotová armáda. Prohlížel si panoramatický obraz a hledal kontaktní bod. Našel ho ve stejnou chvíli jako Villefortová.

"Hele," zašeptala. "To je opravdu on!"

Ukázala prstem na jednu z nesčetných postav, podle uniformy vyšší hodnost. Z čínského svitku, pocházejícího z druhého století před naším letopočtem, na ně shlížela laskavá tvář rabína Löwa. Kovář si přiblížil rozvinutý svitek, když v tom na něj rabín šibalsky mrknul. Mág upažil ruku a ukázal na vedle vlající bojovou zástavu. Na ní se skvěl kaligrafický nápis.

"Na co to ukazuje?" hlesl Kovář.

"To je staročínsky," řekla Villefortová. "Volně přeloženo: svůj svět si musíme zasloužit! Není ti to povědomý?"

Kovář se podrbal na tváři:

"Dost povědomý... Teda, rabbi, jak tohle děláte?"

Rabín se usmál a zmizel z obrazu. John Francis Kovář se chvíli díval na svitek starověkého dokumentu, nyní již bez proslulého mága, a pak jej zvolna smotal a řekl:

"Rabbi si svůj svět určitě zaslouží."

"A my ne?" ozvala se Villefortová dotčeně.

"No, my taky. Ale dá to, sakra, fušku."

Slunce svítilo, moře se vlnilo, větřík pofukoval a paralelní světy se tu a tam prolínaly. Jejich existence závisela jen na několika lidech.

"To jo," podotkla Villefortová a přitiskla se ke Kovárovi. Ten ji pevně objal. Komtesa se k němu natočila, vytáhla se na špičky a políbila ho na tvář. JFK se na ni letmo pousmál, ona stejným způsobem úsměv opětovala. Vypadalo to, že hra mezi nimi zvolna přechází do dalšího dějství.

"Já vás vidím!" zahulákal Boorman z kapitánského můstku. Všichni se rozesmáli.

"Já tebe taky, Franku," vrtěl Kovář hlavou a přemýšlel, čím by po něm hodil.

"Hele, kosatky!" ukázala Villefortová na černobilá těla obrů, která se vyhoupla z indigových hlubin. "Ty jsou krásný."

"Tady je vůbec dneska krásně," řekl Kovář.

A dál už jen mlčeli a společně pozorovali zčeřené vrcholky vln, gigantická těla mořských savců a celou tu nádheru kolem...

THE END

www.agent-jfk.cz